ROBYN YOUNG

FRĂȚIA TEMPLIERILOR. CARTEA A III-A

REQUIEM

SUSPANS

SUSPANS

De acelaşi autor,
în trilogia FRĂŢIA TEMPLIERILOR au apărut

Anima Templi
Cruciada

ROBYN YOUNG s-a născut în Oxford, Anglia, în 1975. Autoare de romane istorice a căror acţiune este plasată în Evul Mediu, a studiat la Universitatea Sussex din Brighton, unde a obţinut diploma de master în scriere creativă. În 2006 a publicat primul volum din trilogia FRĂŢIA TEMPLIERILOR, *Anima Templi*, urmat în 2007 de *Cruciada* şi în 2008 de *Recviem*.

ROBYN YOUNG

RECVIEM

Traducere din limba engleză
LUCIAN MIHAI POPA

NEMIRA

Coperta: Gabi DUMITRU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
YOUNG, ROBYN
Recviem / Robyn Young ; trad.: Lucian Mihai Popa. - București : Nemira Publishing House, 2012
2 vol.
ISBN 978-606-579-418-4
Vol. 1. - ISBN 978-606-579-430-6

I. Popa, Lucian Mihai (trad.)

821.111-31=135.1

Robyn Young
REQUIEM
© 2008 by Robyn Young

© Nemira, 2012

Redactor: Nicoleta GHEMENT
Tehnoredactor: Alexandru CSUKOR

Tiparul executat de Graficprint Industries

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor

ISBN 978-606-579-418-4

MULȚUMIRI

La data publicării acestei cărți, voi fi lucrat la trilogie pentru mai bine de zece ani. Și n-a fost nevoie doar de timp pentru scrierea ei, ci și de ajutorul nespus de valoros pe care mi l-au oferit familia și prietenii mei, dar și experții în domeniu, care mi-au împărtășit cu toată bucuria din cunoștințele lor. Le adresez acest mesaj în chip de mulțumire tuturor celor care m-au ajutat.

Le mulțumesc lui Deborah Druba și tuturor celor de la Universitatea Poche pentru primirea călduroasă pe care mi-au făcut-o la Paris și pentru că mi-au făcut cunoștință cu Joffrey Seguin, care mi-a arătat o parte a trecutului medieval al orașului. De asemenea, îi mulțumesc și lui Alison Weir pentru faptul că mi-a oferit studiile ei cu privire la Filip al IV-lea, dar și lui Christine Tomkins pentru traducerea textelor din franceză.

Le mulțumesc tuturor celor care și-au făcut timp pentru a-mi vorbi cu atât de multă pasiune, oferindu-mi multe informații cu privire la istoria siturilor pe care le-am vizitat în Scoția, în special lui Allan Kennedy de la Centrul

Bannockburn pentru Patrimoniu, lui David Frame de la castelul Stirling și lui Sarah, de la Centrul de informare turistică de la Berwick-upon-Tweed, pentru faptul că m-a ajutat să găsesc o carte foarte folositoare despre istoria orașului.

Toată recunoștința mea lui Steven Charlton, pentru experiența de neuitat pe care am trăit-o alături de el și de păsările lui de pradă. Mulțumiri celor de la Stunt Action Specialists – Wayne de Strete, Jeff Baker, Karl Alexander, Mark Griffin și Seán George –, care m-au ajutat la partea cu invazia Canterburyului și m-au învățat care sunt cele mai bune metode pentru a-și ucide inamicii. Îi mulțumesc și lui Mark pentru sugestiile de lectură și pentru verificarea scenelor de luptă.

Trebuie să apreciez și clubul Third Monday pentru suportul editorial și pe dr. Mark Philpott de la Centrul de Studii Medievale și Renascentiste și de la Keble College, Oxford, pentru revizuirea manuscriselor.

Un „mulțumesc" uriaș agentului meu Rupert Heath, pentru că a crezut în trilogie încă de la început și pentru momentele vesele petrecute împreună. Îi mulțumesc și lui Dan Conaway de la Writers House.

Le sunt îndatorată celor de la Hodder & Stoughton pentru entuziasmul de care au dat dovadă și pentru faptul că au făcut din fiecare pas unul atât de plăcut. Aș vrea să-i mulțumesc în mod special editorului meu, Nick Sayers, dar și lui Anne, Emma, Tara, Kelly, Laurence, Lucy, Richard, Aslan, Melissa, Laura, Helen și tuturor reprezentanților Editurii Hodder. Mulțumiri speciale le adresez și lui Toni, Charlotte și Emma pentru organizarea acelui minunat

prânz și, nu în ultimul rând, lui Alasdair Oliver și Larry Rostant pentru grafica minunată.

Multe mulțumiri echipei de la Dutton pentru dedicarea cu care au lucrat la trilogie, dar și editorului american, Julie Doughty. Desigur, le mulțumesc tuturor editorilor și echipelor lor pentru eforturile depuse.

În cele din urmă, le mulțumesc din inimă familiei și prietenilor mei pentru că mi-au permis să împart cu ei toate suișurile și coborâșurile acestei incredibile călătorii care s-a dovedit a fi deseori istovitoare, uneori terifiantă, dar întotdeauna plină de satisfacții. Mai mult decât oricui, îi ofer toată dragostea mea lui Lee: colaborator, critic, asistent de cercetare, prieten și mult mai mult.

Requiem aeternam dona eis, domine, et lux perpetua luceat eis.

(„Dă-le pacea veșnică, o, Doamne, și fie ca ei să fie scăldați pe vecie în lumină!")

Începutul Liturghiei morților

PROLOG

Răceala podelei se strecură prin materialul subțire al pantalonilor până în sângele bărbatului care îngenunche. Piatra tare și rezistentă îl zgâria, însă disconfortul pe care i-l provoca îi conferea siguranță; dalele de piatră de sub picioarele lui erau singurul lucru solid din încăpere. Fumul produs de tămâia care ardea îi ustura ochii. Era un miros aspru, care îi aducea aminte de frunzele arse. Nu-și putu da seama ce e, dar atunci când intră în biserică, nu-l întâmpină doar mirosul liniștitor de tămâie. În jurul său, pe lângă ziduri, se furișau umbre, vagi și necunoscute, proiecții ale celor care treceau prin fața lumânărilor care licăreau în suporturile așezate pe podea la o distanță într-atât de mare una de cealaltă, încât flăcările tremurânde aruncau prea puțină lumină limpede și nu reușeau decât să-l dezorienteze și mai mult. La câțiva metri în stânga sa, podeaua fusese împroșcată cu o substanță care strălucea umedă. Aici, în întuneric, părea c-ar fi aproape neagră, dar la lumina zilei tânărul bărbat

ştia că trebuie să fi fost de un roşu puternic. Încă mai putea simţi mirosul ascuţit, metalic, atât de diferit de cel înţepător de tămâie, şi înghiţi cu greu nodul de greaţă care i se pusese în gât.

Nu la aşa ceva se aşteptase. În parte, era bucuros; poate că n-ar fi putut rezista până la capăt dacă ar fi ştiut ce avea să i se ceară în noaptea acesta. Singurele lucruri care îl opreau să execute ceea ce i se poruncise, erau oamenii din umbră şi frica de ceea ce ar fi putut să i se întâmple dacă avea să refuze. Însă nu voia să se arate neputincios. Voia să facă totul aşa cum trebuie, în ciuda tremurului, aşa că privea drept înainte, cu pieptul gol în faţă şi palmele transpirate împreunate strâns la spatele său.

Siluetele încetară să se mai mişte, iar în cameră se aşternu tăcerea. Putea auzi ciripitul păsărilor de afară venind dinspre geamurile înalte, toate acoperite cu pânză neagră. Se crăpa de ziuă.

Cineva se mişcă în stânga sa. Văzu o siluetă apropiindu-se de el şi simţi cum stomacul i se strânge de frică. Era un bărbat îmbrăcat cu o manta sclipitoare, cusută din sute de cercuri de mătase care se suprapuneau, în nuanţe de albastru şi roz: cobalt, azuriu, trandafiriu, violet. Pe alocuri, materialul era tivit cu fire argintii care străluceau când lumina lumânărilor se reflecta în ele, dând impresia că bărbatul era acoperit cu solzi de peşte. Tânărul ştia că cel care se apropia era bărbat, căci vorbise deseori în timpul ceremoniei, călăuzindu-l, poruncindu-i, însă chipul îi fusese acoperit în permanenţă de o glugă, din acelaşi material

ca și mantaua, care-i ajungea până la piept. I se părea surprinzător faptul că vedea pe unde merge. Pe sub glugă, capul părea să aibă o formă ciudată, iar vocea lui, atunci când spunea ceva, era înfundată și profundă.

– Ai ales calea cea dreaptă, și ai făcut asta cu înțelepciune. Ai depus jurămintele și nu te-ai lăsat pradă tentațiilor și spaimei. Acum vei da testul final și cel mai primejdios. Ascultă-mă, așa cum ai făcut legământ, și totul are să fie bine. Bărbatul făcu o scurtă pauză. Mi te vei supune acum și pentru totdeauna?

– Da, răspunse cu voce scăzută tânărul bărbat.

– Dovedește-o! strigă silueta, dându-și gluga jos și aplecându-se în fața tânărului care se feri atunci când văzu fața scheletică, luminată de lumânările de pe podea astfel încât osul să pară mult mai galben și mai proeminent, iar găvanele mult mai negre.

Chiar dacă știa că nu e decât o mască și văzu pentru câteva clipe dincolo de orbitele goale ale craniului ochii negri ai celui care o purta, teama care îl cuprinse nu se risipi, iar atunci când bărbatul trase de sub faldurile hainei sale din solzi de pește o cruce de aur pe care o ținu în fața sa, inima tânărului era gata să-i sară din piept.

– Scuipă pe ea.

– Poftim?

– Neagă puterea pe care o are asupra ta. Dovedește că-mi ești loial doar mie, că prin venele tale curge același sânge cu al fraților tăi.

Ochii tânărului priviră-n stânga și-n dreapta cu repeziciune, văzând bărbații care ieșeau din umbră.

Cu toţii purtau măşti de culoare sângerie, având pictate pe faţă un cap alb de cerb.

– Scuipă! ordonă iarăşi bărbatul.

Simţind apropierea bărbaţilor care blocau lumina plăpândă a lumânărilor, tânărul se aplecă spre crucea ridicată în faţa lui. Strânse cu greu salivă în gura sa uscată. Închise ochii şi scuipă.

PARTEA ÎNTÂI

1

Bordeaux, Regatul Franței
23 noiembrie 1295

Palmele lui Mathieu erau transpirate. Strânse cu putere sabia lată, parcă pentru a se liniști, și se uită în dreapta, acolo unde comandantul său luase poziția de luptă. Bărbatul privea fix ușile duble din extremitatea încăperii. O dâră de transpirație se prelinse pe chipul său. Lovitura ca de tunet bubui iarăși, mișcând ușile cu violență și făcându-i pe cei nouă soldați aliniați în centrul camerei să bată în retragere. În liniștea care urmă, se auzi deslușit respirația lor sacadată, iute și seacă. Câteva secunde mai târziu, o altă lovitură puternică zgudui porțile. De data asta, nu li se mai acordă niciun răgaz. Ușile fură crăpate și se sparseră, aschii de stejar explodând în interiorul încăperii, lovind zgomotos tapiseria și ricoșând din dalele de piatră. Atunci când berbecul cu cap de fier fu tras afară se auzi un

scârțâit puternic și imediat începură să intre soldați prin spărtură.

Mathieu simți un val de frică. Pentru o secundă doar, rămase nemișcat. Îi trecură prin minte vorbe și rugăciuni fără înțeles. Nu avea decât nouăsprezece ani. Nu se gândise niciodată la așa ceva atunci când tatăl său îi asigurase postul acesta. *Doamne, Dumnezeule, cruță-mi viața!* Apoi, când auzi ordinul de atac al comandantului său și văzând cum camarazii săi se avântă în întâmpinarea soldaților, se forță și el să înainteze. Un soldat ieși cu repeziciune în fața lui. Mathieu avu timp să vadă scutul în formă de zmeu cu bosaj din fier care se ridică în fața lui, sclipind albastru-stacojiu, având aceeași culoare ca și tunica pe care o purta bărbatul, și pară cu paloșul său lovitura menită să-l nimerească în cap. În jurul său, ceilalți soldați se ciocneau cu atacatorii lor într-un haos de săbii și armuri. În micuța încăpere sunetul de oțel răsuna puternic, însoțit de trosnetul asurzitor pe care îl provocau săbiile lovite de scuturi și zăngănitul cizmelor împlătoșate. Spre deosebire de soldații înzăuați, care purtau coifuri de fier, gărzile aveau doar niște pieptare din piele tăbăcită și pulpare întărite cu piele pentru protejarea pieptului și a coapselor.

Mathieu scrâșni din dinți atunci când soldatul se aruncă din nou asupra lui, lovitura năprasnică aproape smulgându-i sabia din mână. Ar fi vrut să se întoarcă și să fugă, dar ostașul îl forța să se dea înapoi, lovind continuu și împingându-l, iar acum aproape că ajunsese la perete și nu mai avea unde să se retragă. Scoase

un strigăt disperat atunci când încercă să-l împingă pe soldat, iar acesta nu cedă. Sudoarea făcea să-l usture ochii, orbindu-l. Nu mai avea loc să se mişte. Evită o lovitură rapidă îndreptată spre coaste, apoi o alta care-i viza pieptul, apoi lovi aiurea. Soldatul se aplecă spre stânga, evitând sabia. Mathieu văzu dinaintea ochilor săi doar albastru şi stacojiu atunci când scutul cu bosaj de fier al soldatului îl lovi în faţă. Corpul îi fu săgetat de o suferinţă agonizantă. Îi ţâşni sânge din nas şi pe gură, se clătină pe picioare, lovindu-se de perete, cu sabia în lateral. În clipa următoare simţi cum îl străpunge ceva în partea de sus a corpului, apoi fu cuprins de o durere cumplită. Soldatul îşi împlântase sabia în carnea moale de la subraţ, zonă care nu era protejată de armura din piele. Mathieu ţipă atunci când soldatul lovi mânerul spadei cu palma sa înmănuşată, înfigându-şi lama până la capăt cu un geamăt de efort.

Mathieu simţi cum scapă din mână spada sa cu lamă lată. În partea cealaltă a camerei văzu cum alţi ostaşi îşi fac loc prin spărtura din uşă pentru a-i ajuta pe ceilalţi. Dar nu mai era nevoie; camarazii săi erau depăşiţi numeric, iar adversarii le erau superiori. Totul se întâmplase foarte repede. Văzuseră din casa principală cum fuseseră ucise gărzile de la porţi şi cum înaintaseră năvalnic soldaţii, fără să le lase timp să ferece uşile. Când sabia fu trasă afară din el, văzu cum îi ţâşneşte sângele. Alunecând încetişor către podea, Mathieu zări cum unul dintre camarazii săi cade, aplecându-se peste spada care îi perforase stomacul. Ceilalţi se retraseră la repezeală, încercând să formeze

o linie de apărare în fața scărilor care duceau către un coridor. Auzi cum cineva strigă ceva undeva deasupra lui, însă înainte să-și dea seama de unde vine vocea, se prăbuși la podea, lăsând pe perete o dâră roșie.

Pe măsură ce omul coborî, strigătele sale deveniră tot mai puternice, acoperind larma din încăpere. Unul câte unul, soldații se opriră, permițându-le gărzilor să se retragă. Pășind peste ultimele trepte, bărbatul continuă să strige ceva într-o franceză stricată. Rotindu-și spada, trecu pe lângă gărzile sale și se îndreptă către soldații care stăteau pe loc, respirând precipitat prin coifurile lor. Nu făcură niciun pas în spate, așa că bărbatul se opri lângă ei, privindu-le tunicile. Faptul că le recunoștea uniformele nu-l liniștea deloc.

– Ce înseamnă asta? I se ghicea groaza din voce, dar și furia, însă își ținea spada strâns. Cum îndrăzniți să-mi luați cu asalt casa? Oamenii mei! Arătă cu mâna către trupurile gărzilor ucise, rămânând cu ochii ațintiți pentru o clipă asupra corpului lui Mathieu, cel mai tânăr dintre toți. Cine este comandantul vostru? Vreau să vorbesc cu el. Nimeni nu spuse nimic. *Răspunde!*

– Poți să vorbești cu mine, lord Pierre de Bourg.

În încăpere intră un bărbat care privi în jurul său când păși peste bucățile din uși. Părea să aibă vreo treizeci de ani, avea un chip alungit, ochi căprui și un ten bolnăvicios, fad, ca și cum ar fi fost mult mai închis la culoare, dar fusese ferit de soare de foarte mult timp. Părul îi era acoperit de o glugă din mătase și purta o manta lungă de călătorie care fusese așezată cu grijă

peste umerii săi subțiri, astfel încât părea mai lat în spate și mai înalt decât era în realitate. Mantaua era simplă, însă splendid țesută, având câte un inel metalic cusut de fiecare parte a pieptului, prin care era trecut un lanț de argint cu care se prindea acoperământul.

– Cine ești? întrebă Pierre.

Bărbatul își scoase mănușile de mătase, arătându-și mâinile subțiri cu vene albastre, și-l privi fix pe lord.

– Numele meu este Guillaume de Nogaret.

Vorbea în dialectul nordic, însă Pierre recunoscu accentul din sud, moale, în limba dură pe care o vorbea. Soldații îi făcură loc lui Guillaume de Nogaret pe măsură ce acesta înaintă, dar săbiile lor erau în continuare îndreptate către Pierre, ale cărui gărzi se adunaseră în spatele lui pentru a-l proteja.

Nogaret făcu un gest cu mâna.

– Lasă-ți arma jos.

Pierre se gândi să-și recâștige autoritatea pe care o pierduse în fața calmului desăvârșit al lui Nogaret.

– Nu voi face așa ceva. Mi-ai invadat casa, mi-ai omorât oamenii. Din ordinele cui ai făcut toate astea?

– Sunt ministrul regelui Filip. Sunt aici la ordinele sale.

Privirea lui Pierre se îndreptă asupra soldaților îmbrăcați cu tunici albastre-stacojii: culorile gărzii regale, staționată în Bordeaux sub comanda fratelui regelui, Charles de Valois.

– Am fost informați, continuă Nogaret, că ne-ați spionat trupele și ați oferit informații englezilor din Bayonne.

– E ridicol! De unde ați auzit așa ceva? Cine mă acuză?

– Lasă arma jos, repetă Nogaret, sau oamenii mei te vor forța să o faci.

Urmă o lungă pauză înainte ca Pierre să se supună.

– Spune-le gărzilor tale să-și lase armele pe podea și să se dea înapoi, către perete.

Pierre se întoarse către oamenii săi și încuviință scurt din cap. De îndată ce-și puseră armele pe jos, camera fu animată de mișcarea gărzilor regale, care începură să adune săbiile, împingându-i pe oamenii lordului, supuși și supărați, către perete. Trupurile lui Mathieu și al celuilalt bărbat fură trase de-a lungul încăperii și aruncate într-un colț.

– Câți oameni locuiesc în această casă? se răsti Nogaret.

– Familia mea și servitorii noștri, dar, orice ai vrea de la mine, ei nu trebuie să aibă de-a face cu asta.

– Cercetați încăperile de la etaj, spuse Nogaret, făcând semn către cinci soldați. Aduceți pe oricine găsiți! Dacă se opun, folosiți orice măsură de supunere credeți de cuviință.

Pierre păru deznădăjduit atunci când ostașii urcară zgomotos scările.

– Vă implor, nu le faceți rău! Se întoarse către Nogaret. Vă rog, acolo sunt soția și copiii mei!

– Aduceți-i încoace, spuse acesta către doi soldați. Arătă spre culoarul întunecos care se deschidea din încăperea în care se aflau. Coridorul duce către bucătării?

Răspunde! strigă el cu asprime, văzând că Pierre rămâne tăcut.

Pierre încuviință din cap. Fu condus de-a lungul coridorului, iar Nogaret îi urmă, lăsând restul soldaților să păzească gărzile.

Bucătăria era mare, camera principală fiind împărțită în două de o masă așezată pe capre de lemn, pe care se aflau două vase cu legume tăiate, o grămadă de morcovi noduroși și un cuțit. Deasupra vetrei era atârnat un cazan din care ieșea abur și o pereche de fazani erau agățați într-un cârlig, penele ca de bronz și peruzea fiind luminate printr-o fereastră aflată la înălțime. Încăperea era încălzită și mirosea a ierburi.

Privirea lui Nogaret se opri pe grămada de morcovi. Văzu unul în apropierea cuțitului, tăiat pe jumătate, în jurul căruia se aflau cubulețe.

– Unde sunt bucătarii?

– Sus. Când s-a dat alarma, i-am trimis pe toți la etaj, până când aveam să aflu ce se întâmplă. Pierre îl fixă pe Nogaret cu o privire dușmănoasă. Dar nu mi-ai lăsat timp pentru așa ceva, mi-ai spart ușa și mi-ai atacat oamenii.

– De obicei, trădătorii nu sunt avertizați înainte, iar oamenii tăi nu mi-au permis să intru, astfel că a trebuit să apelez la forță. Oamenii tăi au fost cei care i-au atacat pe ai mei, fără să le dea răgazul să le explice de ce au venit.

– Nu sunt trădător! se răsti Pierre.

– Vom vedea imediat. Nogaret se duse la masă și apucă cuțitul. Țineți-l!

– Stai... vă rog! imploră Pierre, în timp ce soldații îl apucară strâns.

Nogaret privi cuțitul. Lama subțire era pătată de sucul legumelor.

– Știm că ai luat legătura cu forțele englezești din Bayonne și le-ai transmis informații cu privire la soldații noștri din Bordeaux. Ce efective avem. Sistemul de apărare.

– Nu știu cum ați aflat lucrurile astea, dar vă asigur că nu sunt adevărate. Nu m-am întâlnit niciodată cu niciun soldat englez.

– Fii serios, zise Nogaret cu prefăcătorie. N-are cum să fie adevărat ce spui. Atunci când regele Edward locuia aici, în oraș, trebuie să fi cunoscut mulți.

– Nu asta am vrut să spun.

– I-ai plătit tribut lui Edward pentru proprietățile tale atunci când se afla în posesia ducatului. Ba chiar i-ai pus la dispoziție și muncitorii care să-l ajute la construcția orașelor sale. Tonul lui Nogaret era plin de dispreț. A presărat sudul Franței cu micile lui așezări, ca un câine care-și marchează teritoriul.

– Atunci, așa cum spui și tu, dacă Edward este stăpânul pământului pe care se află locuința mea, cum aș putea eu, sau orice alt nobil din ducatul Guienne, să nu mă fi întâlnit cu englezii la un moment dat în trecut?

– Edward *a fost* stăpânul tău, răspunse tăios Nogaret. Nu mai este de mai bine de un an, nu de când regele Filip stăpânește acest ducat, și totuși se pare că jurămintele tale de credință, fie ele făcute doar din

supunere ori chiar de bunăvoie, îi sunt adresate celui din trecut.

– Nu este adevărat. Îi sunt loial regelui meu. Pierre își ridică capul. În ciuda tuturor lucrurilor pe care le-a făcut aici.

– Dar ce a făcut aici? întrebă Nogaret.

– Nu sunt orb. Știu că lucrurile astea se întâmplă în toată regiunea. Gărzile regale continuă să sosească din nord, punând stăpânire pe orașe și castele, doar că acum îi alungă pe nobili, le confiscă proprietățile, bogățiile. În lunile care au trecut n-am făcut decât să privesc toate astea și să le îndur cu dinții încleștați, însă doar atât. Nu am luat niciodată contact cu forțele armate ale lui Edward și nici nu intenționez să o fac.

– Ai îndurat? Nogaret coborî tonul vocii. Vorbești despre regele nostru ca despre un copil care a făcut ceva supărător și te-a deranjat. Suveranul acestui regat confiscă pe drept teritoriile deținute de un străin, care prin faptele sale le-a confiscat regalității franceze, și tu ai îndurat acțiunile suveranului tău? Ochii lui Nogaret erau duri. Aduceți-l!

Pierre se zbătu, însă cei doi soldați îl traseră până la capra din centrul bucătăriei.

– Puneți-i mâna pe masă și țineți-o dreaptă!

Pierre se luptă din greu în timp ce unul dintre soldați îl apucă de încheietura mâinii. Celălalt își puse brațul în jurul gâtului lui și strânse, frângându-i rezistența. Cel care îl ținea de încheietură îl forță să-și pună mâna pe masă, cu palma deschisă. Nogaret îi dădu cuțitul.

– Pierre de Bourg, încă n-ai îndurat nimic.

Din pasajul exterior se auzi zgomot. Nogaret privi în jurul său, auzind o voce necunoscută și indignată. Se deschise ușa și un bărbat intră în cameră, fața lui congestionată exprimând nelinişte. Era cam de aceeași vârstă cu Nogaret, scund și slab, avea nasul coroiat și colțurile gurii lăsate moi peste bărbia aproape inexistentă. Un soldat din garda regală stătea nesigur în spatele bărbatului. Ignorând justificările ostașului, Nogaret îl privi pe intrus. Purta o mantie cu glugă, tivită cu blană maro, iar dedesubt, o tunică albă lungă. De sub faldurile hainelor sale ieșeau două sandale. Era un preot.

Necunoscutul își mută privirea de la cuțitul ținut deasupra mâinii lui Pierre.

– Vă implor, eliberați-l pe acest om! spuse el.

– Ce cauți aici? întrebă Nogaret. Cine ești?

– Bertrand de Got, episcop de Comminges. Episcopul se uită iarăși la Pierre, care încetase să se mai zbată și îl privea plin de speranță.

– Ești cam departe de dioceza ta.

– L-am vizitat pe unul dintre nepoții mei, un preot din Bordeaux. Eram la biserică atunci când am aflat că au sosit gărzile regale pentru a-l aresta pe lordul de Bourg.

– Și de ce te interesează pe tine lucrul acesta?

Bertrand trase aer în piept, astfel încât vocea lui răsună limpede.

– Pierre este unul din cei care au făcut donații bisericii nepotului meu și unul dintre cei mai respectați enoriași ai parohiei. Nu-mi pot imagina ce-ar fi putut

face pentru a merita un astfel de tratament. Un mesager a fost trimis la arhiepiscop, pentru a-l informa despre cele ce se întâmplă, adăugă el cu subînțeles.

Nogaret nu păru deranjat de cuvintele episcopului.

– Acest respectat om este un trădător. El și alții din regiune le-au raportat englezilor mișcările pe care le fac trupele noastre, iar noi știm că englezii se pregătesc să ne atace din nou, în încercarea de a recuceri ducatul.

– Nu pot să cred așa ceva.

– E bine știut faptul că a fost în relații foarte apropiate cu Edward al Angliei. Nu mi se pare deplasat să presupunem că și-ar dori să-l susțină în continuare pe vechiul său stăpân.

– Dar majoritatea demnitarilor din zonă au avut de-a face cu lordul Edward, protestă Bertrand. Eu însumi m-am întâlnit cu regele Angliei nu de puține ori în timpul vizitei sale în Gasconia.

– Nu văd de ce trebuie să mă explic în fața ta, *episcopule*. Nogaret accentuă ultimul cuvânt, vocea sa relevând pentru prima oară o trăire adevărată. Apoi i se adresă soldatului din spatele său. Condu-l afară. Ai grijă să părăsească proprietatea aceasta.

– E o rușine. Bertrand îl fixă pe Nogaret cu o privire acuzatoare. Arhiepiscopul nu va accepta așa ceva, nu la el în provincie.

– Locuința aceasta a fost luată în stăpânire de regele Franței și se află în posesia lui. Pleacă sau vei fi pedepsit pentru încălcarea proprietății regale.

– Nu acesta va fi sfârșitul confruntării noastre. Bertrand de Got îl privi pe lordul Pierre și dădu din

cap. Îmi pare rău, Pierre, am făcut tot ce mi-a stat în putință.

Pierre se căzni să scape din mâinile soldaților, cu ochii ieșiți din orbite.

– Dumnezeule, Bertrand, ajută-mă!

Nogaret se apropie de prizonier scuipând cuvintele printre dinții încleștați.

– Dumnezeu nu mai stăpânește peste aceste pământuri.

– *Bertrand!* strigă Pierre.

Episcopul se îndepărta însă, însoțit de soldatul din garda regală, care închise ușa către bucătărie, ascunzându-l privirii pe camaradul său care ridicase mâna pentru a înăbuși strigătul scos de Pierre în timp ce cuțitul îi trecu prin mână.

După ce încheie tortura, Nogaret se întoarse în prima încăpere, lăsându-l pe Pierre, aproape inconștient, cu unul dintre soldați. Celălalt îl urmă afară, ștergându-și mâinile cu un prosop de bucătărie. În sala cea mare se adunaseră mai multe persoane: trei bărbați și patru fete, servitori după felul în care erau îmbrăcați, și o femeie palidă la față și slabă, îmbrăcată cu o rochie elegantă, care ținea strâns lângă ea doi băieți. Unul dintre ei își ținea fața în mâini și plângea.

Când intră Nogaret, câteva gărzi ale lui Pierre își ridicară ochii, urmărindu-l furioși. Femeia privi șocată soldatul plin de sânge. Unul dintre servitori, un bătrân, înaintă, însă se dădu în lături, lovindu-se de perete, atunci când o spadă fu îndreptată spre el.

Nogaret văzu că un alt gardian păzea acum trupurile celor doi morți în timpul primei confruntări și că unul dintre soldații gărzii regale fusese rănit. Traversă încăperea, apropiindu-se de un bărbat al cărui tabar era tivit cu brocart galben.

– Căpitane, ce s-a întâmplat?

Căpitanul îl conduse către ușile de la intrare, ca să nu poată fi auziți de prizonieri.

– Când l-au auzit pe lord țipând au încercat să ne atace. Unul dintre ei a reușit să ia o sabie de la un om de-al meu. Sper că trădătorul acela nemernic a mărturisit, adăugă cu brutalitate.

– Nu încă.

Căpitanul se încruntă.

– Interogatoriul mi s-a părut a fi foarte convingător.

– Ai făcut ce ți-am spus? întrebă Nogaret, ignorând comentariul.

– Căruța este încărcată chiar acum. Căpitanul făcu o scurtă pauză. Dar dacă nu a mărturisit, n-ar trebui să așteptăm până când primim confirmarea? E posibil să fi spus adevărul. Poate că informațiile noastre sunt greșite?

– Nu sunt, spuse Nogaret hotărât. Acești oameni trebuie supuși înainte de a ne compromite. În prezent, le facem față cu brio englezilor, însă nu ne putem permite ca asemenea fapte să ne pericliteze pozițiile. Au cucerit Blaye și Bayonne la începutul războiului. Cu informații mai bune am putea pierde și mai mult teren.

Căpitanul aprobă.

– Ai grijă ca lordul să fie transportat împreună cu familia sa în temniță. Soarta lor se va hotărî la vremea potrivită.

Lăsându-și căpitanul să le strige ordinele soldaților, Nogaret ieși afară în după-amiaza însorită de noiembrie.

În fața casei era agitație în jurul unei căruțe mari cu coviltir. Scutierii aveau grijă de cai, în timp ce soldații tropăiau înainte și înapoi pe o ușă laterală, cărând o mulțime de obiecte: candelabre, rochii cu trenă din mătase – soldatul roșu la față care le căra fiind luat în râs de camarazii săi –, un set de farfurii din argint, un braț de cărți, două săbii cu teaca frumos ornamentată, o cutie din lemn roșu plină cu mirodenii.

Nogaret se îndreptă către căruță, soldații forfotind în jurul ei. Privi înăuntru la multitudinea de obiecte de mobilier și haine. Văzând ceva strălucitor pe podeaua căruței, întinse mâna și apucă un colier din mărgele de sticlă. Aruncă cu furie înapoi podoaba fără valoare. Își dorise foarte mult ca bunurile acestea, laolaltă cu cele pe care le luase de la celelalte familii, să fie suficiente pentru a justifica timpul petrecut aici, mai ales că toate confiscările fuseseră ideea lui.

– Stăpâne.

Un soldat arătă către porți. Strângând din ochii din pricina soarelui puternic, Nogaret văzu un călăreț apropiindu-se de ei, copitele calului ridicând nori de praf. Se întrebă întâi dacă episcopul se decisese să se întoarcă, dar pe măsură ce silueta se apropia, Nogaret văzu că purta o haină care îi era cunoscută,

de culoare neagră cu stacojiu. Era un mesager de la curtea regelui. Recunoscu bărbatul din Paris.

– Stăpâne de Nogaret, spuse bărbatul în chip de salut, trăgând aer în piept cu greu în timp ce opri calul. Descălecând, băgă mâna într-un săculeț de piele prăfuit și scoase un pergament. Cei din orașul-garnizoană mi-au spus unde vă pot găsi.

Nogaret rupse sigiliul din ceară și desfăcu pergamentul. Citi repede mesajul.

– Stăpâne? Căpitanul, care auzise tropăitul calului, ieșise din casă.

Dinăuntru se auzi un strigăt disperat. Tânăra femeie era trasă afară prin rămășițele ușilor de la intrare de doi soldați. Țipa după copiii ei.

– Terminați aici. Nogaret își ridică vocea pentru a acoperi gălăgia. Trimiteți căruța la prințul Carol. El va avea grijă ca aceste bunuri să ajungă la regele Filip.

– Bineînțeles. Căpitanul îl privi întrebător pe mesager. Ne părăsiți, stăpâne?

– Trebuie să mă întorc la Paris. Nogaret pocni din degete către scutierul care îi ținea calul. M-a chemat regele.

2

Malurile Senei, Paris
19 decembrie 1295

Galera lunecă greoi pe lângă chei, scârțâind atunci când se lovi de pietre. Bărbații apucară funiile care le fură aruncate și le trecură prin inele de fier, întinzându-le pentru a stabiliza nava. Pasarelele fură lăsate jos cu un zgomot puternic și o mulțime de bărbați cu fețe arse de soare și înăsprite de vânt începură să debarce. Mantiile albe pe care le purtau erau umede de la ceața care plutea deasupra fluviului și învăluia leneșă catargul navei de care atârna un stindard în două culori.

Will Campbell se apropie de marginea galerei pe măsură ce oamenii din fața lui debarcau. Scrută cu privirea zona de debarcare, aerul rece și umed umplându-i plămânii. Clădirile orașului se întindeau până departe într-o multitudine de acoperișuri și turnuri. Rândurile de case din mortar și lemn, cu câteva etaje,

păreau vagi și lipsite de materialitate în aerul cețos, întrerupt de bisericile și mănăstirile de dimensiuni uriașe. Aproape imediat în fața portului se afla primăria: scaunul administrativ al ofițerului comercial, clădire care străjuia deasupra pieței Grève. Structura impozantă se afla în centrul unei rețele de ateliere, piețe de desfacere și case care se înșirau pe malul drept al fluviului: centrul administrativ al Parisului. Will fixă poziția clădirilor pe care le recunoștea, însă orice încercare de a înțelege dispunerea orașului era zădărnicită de ceață și de oră. Trecuseră mulți ani de când stătuse pe malurile Senei. Aruncă o privire peste umăr către forma cocoșată a Île de la Cité, care se ridica din apele Senei, albă în întregime. Inima Franței. Văzu turnurile palatului din extremitatea vestică a insulei și strânse din dinți.

– Arată la fel, nu-i așa?

Simon veni lângă el și-și puse mâinile mari pe balustradă. Barba sa se îndesise în timpul călătoriei, însă smocul de păr șaten din vârful capului parcă se subțiase. Will, care era aproape cu treizeci de centimetri mai înalt decât grăjdarul musculos, văzu o zonă fără păr pe capul lui.

– Eu și cu Robert încercam să ne amintim cât timp a trecut. După calculele mele, trebuie să fie aproape treizeci de ani.

– Douăzeci și nouă.

Simon zâmbi cu mâhnire, arătându-și dintele rupt din față.

– Atunci m-a bătut Robert.

– Mi-am auzit cumva numele?

Se întoarseră. Un cavaler înalt, cu ochii cenușii și un chip încă frumos și tânăr, în ciuda ridurilor care îl brăzdau, se apropie de ei.

– Ai câștigat pariul, îi spuse Simon.

– Nu aveam niciun dubiu, zâmbi Robert. Tu n-ai putea număra nici degetele unui ciung. Îl bătu pe Simon pe spate și se uită la Will, care rămăsese tăcut, privind în gol înspre oraș. E ciudat că ne-am întors aici, nu-i așa? Zâmbetul de pe chip îi pieri. S-au întâmplat atât de multe.

– Ar trebui să vezi ce fac caii, Simon, spuse brusc Will. Se îndreptă către scândurile pe care călcau ultimii cavaleri care debarcau, lăsând la urmă sergenții și echipajul galerei.

Aruncându-i rapid o privire lui Simon, Robert o luă după Will.

– Marele Maestru vrea să vorbească cu noi. Cred că a uitat cum se ajunge la Templu.

Coborâră, pasarela îndoindu-se sub greutatea lor. Când sări pe cheiul de piatră, Will se simți cuprins de un sentiment al irevocabilului. Ar fi vrut să se întoarcă, să urce și să continue să navigheze.

Își târșâiră picioarele de-a lungul cheiului, pășind pe malul noroios și urât mirositor, plin de tot felul de gunoaie: capcane pentru țipari, un pantof de lemn, o pasăre moartă, cu aripile întinse. Pământul de sub picioarele lor se întărea pe măsură ce se apropiau de capătul cheiului, acoperit de nisip maro și fire de iarbă groasă, care dădea într-o stradă desfundată. Zona era

plină de bărbați și femei care mergeau la muncă după slujba de dimineață. O caleașcă trasă de un singur cal trecu hurducăindu-se, purtând în ea două femei îmbrăcate cu rochii frumoase, roțile atelajului patinând în noroi. Un grup de copii murdari alergară după ea, strigând plini de speranță către cele două femei, care priviră cu indiferență în altă parte. După ce trecură copiii, dintr-o alee ieșiră alergând o mulțime de porci, urmați îndeaproape de un porcar care-i mâna cu un băț, încercând să-i împingă către mal, în apropiere de un debarcader unde câteva cotigi erau încărcate cu cherestea.

Ceva mai în față, cavalerii se grupaseră avându-l în frunte pe Marele Maestru. Jacques de Molay era un bărbat bine făcut, cam pe la cincizeci de ani, al cărui păr gri, ciufulit, îi cădea peste umeri. La fel ca și ceilalți templieri, avea barbă însă, spre deosebire de Will și de Robert, care și-o îngrijeau, el o lăsase să crească, ajungându-i aproape până la piept. Will îl auzise odată pe un cavaler spunând că înainte de o bătălie Marele Maestru își împletea barba și o ascundea sub haine. Jacques vorbea cu un oficial al Templului într-o franceză stricată, guturală.

– Vorbește cu administratorul și află unde ar trebui să ne ancorăm nava, apoi pune-i pe sergenți să vină după noi cu restul echipamentului. Să sperăm că mesajul meu a ajuns la preceptoriu și că ne așteaptă.

– Da, domnule.

Oficialul așteptă ca trăsura să plece, apoi se îndreptă spre primărie.

Jacques îi văzu pe Will și pe Robert apropiindu-se, împreună cu ultimii cavaleri, și le făcu semn.

– Comandante Campbell, mergi înaintea noastră.

Făcând o pauză pentru a-și aranja ținuta, Will îi conduse pe cei șaizeci de templieri către biserica Sfântul Gervais, a cărei turlă înaltă dispărea în ceață. Unii trecători se uitau lung la coloana de cavaleri care mărșăluiau pe strada înțesată de oameni, însă mulți alții doar treceau în grabă pe lângă ei, absorbiți de propriile lor probleme. În Paris, locul în care se afla principala bază din Apus a Ordinului, templierii erau un lucru obișnuit, parte a comunității orașului la fel cum erau și profesorii de la Sorbona pe malul stâng al Senei, ori oficialii regali de pe Île de la Cité. Înainte de a ajunge la biserică, Will o apucă pe o stradă îngustă, pe care clădirile pe structură de lemn se îngrămădeau de o parte și de alta, parcă aplecându-se una peste cealaltă. Etajele erau într-atât de apropiate, încât cei care locuiau acolo ar fi putut să întindă mâna pentru a da noroc cu vecinii. Apa de pe rufele proaspăt spălate, agățate pe sfori prinse dintr-o parte într-alta, picura pe capetele cavalerilor care treceau pe acolo în drumul lor către strada Templului. Pentru Will, aceste sumbre străzi îi erau dureros de familiare. Fiecare colțișor îi aducea aminte de trecut, mai slab cu firmele șterse și obloanele cu vopseaua sărită, însă mult mai puternice erau amintirile pe care i le stârnea apariția printre două clădiri a turlei bisericii, străjuită de gargui. Și împreună cu familiaritatea veneau și amintirile. Acestea pluteau în aer ca niște fantome, le vedea dinaintea ușilor

prăvăliilor, dincolo de fațadele năruite și pe chipurile celor care treceau în grabă pe lângă el. Lucrurile de care se ferise în timpul nesfârșitei călătorii din Cipru, plictiseala amorțindu-i mintea, îl invadau acum.

În pragul unei uși apărură dintr-odată doi măcelari, cu șorțurile pline de sânge. Un brutar sporovăia vesel cu o femeie căreia îi dădea două pâini. Will se uită îndelung la ei, întrebându-se dacă avea să recunoască pe cineva după atâta vreme. În față, o tânără femeie care mergea grăbită alunecă în noroi, scăpând coșul pe care îl căra. Aplecându-se să-l ridice, își dădu pe spate voalul, lăsând să se vadă buclele sale aurii. Will se opri. Ochii lui se ațintiră asupra ei, chiar și după ce ea se ridică și îi văzu chipul, chiar și după ce își dădu seama că nu o cunoaște. Tresări atunci când simți mâna lui Robert pe cotul său.

– Ce s-a întâmplat?

Will își dădu seama că se oprise.

– Nimic. Nu mai știu încotro să o iau.

Robert o privi pe tânăra care se grăbi să-și continue drumul, apoi pe Will, însă nu spuse nimic și-și continuară drumul în tăcere.

Ceața se mai ridicase departe de fluviu, astfel că acum puteau vedea zidurile cetății, construite din piatră îngălbenită și flancate de turnuri. La ceva distanță înaintea lor, în apropierea porții Templului, văzură un grup de oameni. Apropiindu-se, cavalerii auziră pe cineva strigând.

– Plângeți, copiii mei! Plângeți, căci împărăția lui Dumnezeu pe pământ s-a pierdut! Jeliți căderea

Ierusalimului și înălțarea Babilonului! Plângeți pentru iertarea păcatelor celor care ne-au adâncit în întuneric!

Will văzu un bărbat pe treptele unei biserici. Cu brațele ridicate, omul se adresa mulțimii cu voce răgușită, de parcă ar fi țipat de foarte multă vreme. Era tânăr, iar chelia din capul cu tonsură era foarte albă în comparație cu părul său brunet. Hainele sale preoțești erau ponosite, iar picioarele goale erau pline de noroi uscat. Era un franciscan: unul din discipolii Sfântului Francisc din Assisi, care propovăduiau învățăturile evangheliilor călătorind în chip de călugări-cerșetori, bizuindu-se pe bunăvoința celor din jur pentru satisfacerea nevoilor lumești. Will nu mai văzuse unul de multă vreme.

– Plângeți pentru regii și prinții noștri, cei care au dat la schimb Orașul Sfânt pentru a-și umple buzunarele și ca să-și plătească curvele!

O parte a trecătorilor își continuau drumul, indiferenți, însă tot mai mulți se opreau pentru a asculta cuvântarea înflăcăratului călugăr. Unii chiar își strigară aprobarea.

– Jeliți-i cel mai mult pe cavaleri, copiii mei, a căror dorință de-a vărsa sânge se naște doar atunci când au un țel de atins. Când nu au pentru ce lupta, războinicii aceștia își lasă femeile și copii, bătrânii și orbii să se apere de săbiile necredincioșilor doar cu rugăciunile! Călugărul își îndreptă mâna spre Templu. Au făcut din orașul lui Dumnezeu un rug și visul nostru l-au prefăcut în cenușă!

Strigătele sporadice se transformară în urale puternice și se auziră aplauze.

– Ce înseamnă asta? Jacques se apropie de Will curios și întrebător.

Călugărul trase aer în piept pentru a continua, apoi făcu o scurtă pauză, văzându-i pe templieri. Ochii i se luminară, apoi se încruntă.

– Aceștia sunt, spuse el, arătându-i mulțimii. Ei au abătut nenorocirea asupra noastră prin lăcomia și prin lipsa lor de pietate.

Oamenii priviră în jur. Văzând compania apropiindu-se, câțiva începură să se îndepărteze zărind mantiile albe cu cruci roșii ale cavalerilor. Alții însă îi priveau fix, cu expresii acuzatoare.

– Ei au fugit din calea sarazinilor, salvându-și averile și lăsând femeile și copiii să fie siluiți și măcelăriți!

– Nu-i dați ascultare, lordul meu, zise unul dintre trimișii Templului, atunci când Jacques înaintă. Nu știe ce spune.

– Atunci am să-l corectez eu, răspunse Jacques, trecând pe lângă el.

– Veniți după mine, spuse oficialul de la Templu, făcându-le îngrijorat semn lui Will și lui Robert să-l urmeze.

– Cu tot respectul, îi spuse Robert repede bărbatului care-și scosese deja sabia, cred că nu va fi nevoie de asta. Toți cavalerii se opriseră. Cei din spate își întindeau gâturile pentru a vedea ce se întâmpla în față. Oamenii aceștia sunt neînarmați, continuă

Robert, văzând că oficialul ezită. Nu vom face decât să stârnim panică.

– Cine ești? întrebă Jacques, urcând repede scările către călugăr, cei din mulțime dându-se la o parte din fața lui. Părea un uriaș printre ceilalți, crucea roșie de pe spatele său fiind tivită cu auriu: o pată de culoare între nuanțele de gri și maro spălăcit. De ce arunci ocări soldaților mei?

– Eu nu spun decât adevărul, răspunse sfidător călugărul, coborând treptele pentru a-l întâmpina pe Marele Maestru. Mulțimea începu să se agite, așteptând să se întâmple ceva. În fiecare zi vin aici pentru a le spune locuitorilor acestui oraș ceea ce trebuie să știe cu toții.

– Adică?

– Că tu și soldații tăi ați abandonat Orașul Sfânt înainte de căderea acestuia. Călugărul se întoarse către cei care îl ascultau, ridicând vocea. Mărețul Templu a luat bani, vreme de două sute de ani, nu doar de la regii și prinții noștri, dar a adunat și donațiile oamenii milostivi și buni, pretinzând că vor fi folosite pentru protecția pelerinilor creștini din Orient. Însă tot ei i-au lăsat pe acești pelerini să devină sclavii sarazinilor, având grijă să se salveze pe ei înșiși și bogățiile lor. Îl privi din nou pe Jacques. Poate că pe vremuri Templul făcea lucruri bune, servind cauza creștinătății, dar acum vă conduc mândria, lăcomia și aroganța. Cu averile adunate vă cumpărați reședințe spațioase, îmbrăcăminte frumoasă, carne și vin pentru îmbelșugarea meselor. Jurămintele întru sărăcie pe care le-ați făcut

nu mai înseamnă nimic, căci chiar și cei care renunță la tot ceea ce au pentru a vi se alătura vor trăi în belșug.

Câțiva cavaleri înaintară, cu fețele încruntate de furie.

– Răspândești doar zvonuri false, spuse Jacques. Asta-i tot. Pentru apărarea Sfântului Oraș și-au dat viața mii de cavaleri.

Privindu-l pe Marele Maestru vorbindu-i călugărului, Will își aduse brusc aminte de ceva. Se văzu pe el însuși, alături de un alt Mare Maestru, pe o estradă dinăuntrul unei biserici, încercând să convingă mulțimea agitată să accepte oferta de pace a musulmanilor. Locuitorii orașului Acra refuzaseră, numindu-l pe Marele Maestru trădător. Masacrul care urmase fusese prețul plătit pentru neghiobia lor.

– Nu mai puteam spera să-i respingem pe sarazini așa cum nu poți spera să oprești mareea, continuă Jacques, întorcându-și privirea amenințătoare către mulțime. Atunci când zidurile cetății Acra au cedat am oferit adăpost câtorva mii de creștini, trimițându-i pe cei mai mulți dintre ei în Cipru, în siguranță. Vocea i se înăspri. Ultima navă a plecat cu puțin timp înainte de căderea Templului, având la bord peste o sută de refugiați, lăsând mulți dintre oamenii noștri să moară.

Cu ochii minții, Will văzu armata mamelucă năvălind prin breșele din zidurile cetății. Deasupra masei clocotitoare de bărbați, cerul era negru de fum și înțesat de săgeți. Camarazii săi urlau în jur, căzând seceraţi pe străzile pline de moloz și trupuri neînsuflețite, pielea și părul luându-le foc de la vasele cu nafta care

explodau. Era înconjurat de haos, măcel, și foc. Will închise ochii. Focul era îngrozitor.

– Așa se comportă oamenii aroganți? Lașii? Pentru că nimeni nu răspunse, Jacques ridică glasul. *Așa?* Oamenii începură să se dea înapoi, împinși de privirea de oțel a Marelui Maestru. Jacques se întoarse către călugăr. Dacă te mai aud o singură dată rostind neadevăruri, vei fi biciuit în mijlocul străzii. Oamenii mei continuă să apere visul tuturor creștinilor de câteva decenii, luptând și dându-și viața în numele lui Dumnezeu și al vostru. Arătați-le respectul pe care îl merită.

Dădu să se îndepărteze, însă călugărul înflăcărat veni după el, făcându-și loc prin mulțimea care începea să se disperseze.

– Dacă ați fi făcut mai multe, Acra nu ar fi căzut. În vreme ce sarazinii își refăceau forțele, noi ne luptam între noi. E bine știut faptul că neînțelegerile dintre voi și cavalerii ioaniți au dus la scindarea și slăbirea efectivelor noastre.

Will deschise ochii auzind vocea enervantă a călugărului. Jacques se îndepărta, însă călugărul franciscan îl urma, ignorând mesajul de atenționare de pe chipurile fioroase ale cavalerilor.

– Ar trebui să dați socoteală pentru toți acei copii care au murit, pentru femeile ucise. Ar trebui să vă fie rușine! I-ați lăsat fără apărare în loc să vă dați viața pentru ei. Și vă mai numiți soldați ai lui Hristos? Iisus vă va blestema!

Will se năpusti atunci asupra călugărului. Nu mai vedea decât gura aia mare a bărbatului, o gaură neagră

care se deschidea și se închidea, din care ieșea vocea aceea enervantă. Nu se putea gândi decât la cum să-l facă să tacă.

– Ai fost acolo? strigă el, apucând haina franciscanului. Cineva țipă în spatele său, însă Will nu auzea decât protestele călugărului. *Ai fost acolo?*

Pentru că nu auzi niciun răspuns, Will își strânse pumnul și-l pocni pe bărbat în față. Lovitura și durerea din degete îi făcură plăcere, la fel ca și sângele care țâșni din gura călugărului, în timp ce capul îi fu dat într-o parte, iar un dinte galben îi căzu în urma impactului. Will își făcu avânt pentru o nouă lovitură, însă se simți prins de brațe. Cineva îl trăgea deoparte. Altcineva îi descleșta degetele din tunica călugărului.

– *Destul!*

Vocea lui Jacques îl calmă brusc pe Will. Dădu drumul franciscanului, care se împletici, ducându-și mâinile la gura însângerată.

Marele Maestru îl privi aspru pe Will.

– Controlează-te, comandante. Nu trebuie să ne încăierăm în stradă ca orice bătăuș ordinar, oricât de mult am fi provocați.

– Îmi pare rău, lordul meu, murmură Will, respirând precipitat. Ștergându-și buzele, își simți barba plină de salivă.

– Vei face penitență pentru ieșirea ta.

– Da, lordul meu.

Abandonându-l în noroi pe călugărul încolăcit de durere, compania își continuă drumul către Templu într-o tăcere apăsătoare, gărzile de la intrare făcându-i

loc sumbrei coloane albe să treacă, oprindu-i pe cei care voiau să intre în același timp cu ei. Will își ținea mâna lovită pe mânerul spadei, simțind cum încep să-l ardă încheieturile degetelor, ignorând privirile lui Robert. Își concentra toată atenția asupra durerii în timp ce treceau peste șanț, intrând pe un drum la marginea căruia se ridicau conace grandioase, un spital de leproși și câteva hanuri. Zidurile Parisului fuseseră construite acum aproape o sută de ani, însă, după doar câteva decenii, orașul se extinsese dincolo de cercul de piatră, bisericile, casele și podgoriile devenind suburbii extrem de aglomerate. Ceva mai departe, hambarele din lemn erau înconjurate de lanuri de cereale. Dincolo de semețele turle ale mănăstirii Saint-Martin-des-Champs, asemănătoare Abației Cluny, se ridicau alte clădiri din pământul brun de iarnă, toate înconjurate de un zid înalt.

Curtea Templului îl întâmpină pe Will ca pe un vechi prieten, nevăzut de multă vreme, dar neuitat. De când părăsise Acra, nu mai stătuse într-un alt oraș suficient de mult pentru a se simți ca acasă. Aici, pe aceste meleaguri umede, foarte departe de câmpiile uscate ale Palestinei, era surprins de sentimentul de familiaritate care îl cuprindea, alungând treptat amintirile mai puțin plăcute. Se gândi la celelalte locuri în care stătuse: Londra ori moșia de lângă Edinburgh și, pentru prima dată după mulți ani, își dădu seama că ar vrea să le vadă.

Cea mai înaltă structură din interiorul zidurilor era marele donjon, turnulețele sale delimitându-se clar

pe cerul albicios, cu stindardul bicolor fluturând în vânt. Împrejurul lui erau îngrămădite multe alte clădiri, înălțimile și unghiurile diferite ale acoperișurilor dând impresia unei creste. Văzând cavalerii apropiindu-se de porți, sergenții care făceau de strajă luară poziția de drepți. Privind cu deosebit respect figura impunătoare a lui Jacques de Molay, împinseră porțile care scârțâiră deschizându-se, și le făcură loc cavalerilor să intre în curtea umbrită de turnul postului de pază. În timp ce un sergent traversa curtea în fugă pentru a vesti sosirea Marelui Maestru, Will păși dincolo de porți adâncit în amintiri.

Cunoștea locul acesta atât de bine: fiecare clădire, fiecare dependință. Își amintea mirosul înțepător care venea de la grajduri și aerul fierbinte care ieșea de la bucătăriile înțesate de servitori. Știa cât de plăcut era mirosul de drojdie și căldura din brutării, parfumul mult prea dulce degajat de merele care fermentau în cămări, și cunoștea bine răcoarea capelei pe înserat, în care răsunau rugăciunile a cinci sute de bărbați. Îi era familiară durerea puternică pe care o stârnea apa băută direct din fântână, știa cât de pline de pește erau lacurile din preajma cartierului servitorilor la vremea când erau hrăniți, cât de asurzitoare erau zgomotele de ciocan de la armurărie și cât de înghețate erau terenurile de antrenament în timpul acelui noiembrie friguros. Ajunsese acolo la vârsta de treisprezece ani, un sergent încăpățânat și neascultător, după ce asistase la uciderea cavalerului care-l instruia. Acolo îl înmormântase pe Owein, acolo îl întâlnise

pe Everard, acesta era locul în care începuseră atât de multe lucruri. Ar fi vrut să se întoarcă în timp, prin holurile și pasajele în care răsunau râsetele și pașii băieților alergând. Ar fi vrut să-l găsească pe acel băiat chinuit de amintiri și să-i spună să nu plece, să nu asculte ordinele lui Everard. Să nu plece către Orient. Pentru că astfel n-ar mai fi fost așa, nefericit în dragoste, trecând prin viață ca o fantomă, lăsând în urmă o dâră de moarte și decepție.

Compania se răspândi în curtea interioară, mărginită de cele mai înalte clădiri: donjonul, vistieria, locuințele oficialilor, sala de adunare și cea a capitulului. Servitorii se opriră pentru a-l privi pe Jacques înaintând cu pași mari alături de oamenii săi. Dintr-un turn începu să bată un clopot. După câteva clipe, ușile clădirii oficialilor se deschiseră larg și de după ele își făcu apariția un grup de bărbați. În fruntea lor era unul mic de statură, îndesat, cu părul pieptănat sobru pe spate, ceea ce accentua mărimea nasului cârn de deasupra buzelor subțiri încadrate de o mustață deasă și barbă. Will uită de gândurile sale, atras de transformarea vizibilă a vechiului său camarad. Ultima oară îl văzuse pe Hugues de Pairaud în Acra, cu peste un deceniu în urmă, când amândoi se apropiau de patruzeci de ani. Trecerea timpului îl marcase pe inspectorul Ordinului lăsându-i fire albe prin părul negru. Pielea feței îi căzuse, toți mușchii i-au slăbit, iar burta i se umflase sub mantie.

Hugues prinse privirea lui Will și dădu ușor din cap, apoi se întoarse către Marele Maestru.

– Lordul meu, spuse el, făcând o plecăciune. E o adevărată onoare.

Jacques dădu din cap cu nerăbdare.

– Ai primit mesajul meu?

– Acum două luni. Vă aşteptăm cu nerăbdare încă de atunci. Am trimis vorbă cum că vă veţi întoarce la toate preceptoriile din regat şi din Anglia.

– Îmi pare bine să aud că totuşi se mai bucură cineva de sosirea noastră. Văzând că Hugues nu înţelege, Jacques îi povesti despre franciscan.

– Îl cunoaştem. Am mai încercat să-l facem să plece şi altă dată.

– Încercat? Ar fi trebuit să-l arestaţi dacă nu s-a supus Ordinului. Pe vremuri era considerată drept ofensă publică insulta la adresa noastră. Chiar atât de mult să se fi schimbat lucrurile, încât oricine să poată sta la colţ de stradă şi să ne spurce numele în faţa tuturor?

Unul dintre templierii din spatele lui Hugues răspunse.

– N-am vrut să-i dăm credibilitate prin arestarea lui. În acest caz, unii ar fi putut crede că există un sâmbure de adevăr în ceea ce spune.

– Vă asigur, domnule, spuse Hugues, văzând că Marele Maestru îl privea încruntat pe cavaler, ne vom ocupa de predicator, dacă acesta este ordinul domniei voastre.

– Nu m-a îngrijorat bărbatul acela, ci mai degrabă atenţia de care se bucura. Chiar ne învinuiesc oamenii de pierderea Sfântului Oraş?

– Doar câţiva nemulţumiţi, spuse Hugues după o pauză destul de lungă. Însă nu dau vina doar pe noi; mulţi alţii au fost consideraţi la fel de vinovaţi: ospitalierii, teutonii – râse disprețuitor –, chiar și franciscanii, pentru faptul că nu s-au rugat suficient. Atunci când s-a aflat despre căderea cetăţii Acra, toată lumea a intrat în panică. Oamenii credeau că Dumnezeu ne-a abandonat. Unii s-au convertit la islamism, fugind în Granada; alţii au vrut să înţeleagă de ce s-a abătut o asemenea nenorocire asupra creştinătăţii şi au căutat vinovaţi. Însă lucrurile par să fi revenit la normal. Hugues dădu impresia că ar fi terminat de vorbit, dar continuă. Mai degrabă abdicarea papei Celestin şi declanşarea războiului au provocat mai multă îngrijorare.

Jacques respiră zgomotos.

– Aşa este. Ai menţionat faptul acesta în ultima scrisoare pe care am primit-o în Cipru, dar, după ce am plecat către Roma, a fost dificil să mai obţinem informaţii. Aş aprecia dacă mi-ai prezenta un raport complet.

– Desigur, lordul meu. Dar v-aş sugera să ne retragem în încăperile ceva mai primitoare. Îi voi pune pe slujitori să aranjeze camera domniei voastre, iar până când vor termina ei, am putea sta de vorbă în încăperile mele.

– Ofiţerii mei ne vor însoţi. Aşa nu vom mai fi nevoiţi să ne repetăm. Ceilalţi să fie conduşi către odăile lor.

Hugues dădu din cap către cei doi cavaleri din apropierea sa, care-i conduseră pe bărbaţii epuizaţi în cealaltă parte a curţii.

Jacques le făcu un semn celor șase oficiali adunați în jurul său.

– Campbell, vii și tu, spuse el, privindu-l pe Will. Voi avea nevoie de un comandant pentru a retransmite celorlalți informațiile folositoare.

Lăsându-i pe Robert să se alăture cavalerilor și pe Simon să se îndepărteze împreună cu sergenții, conducând caii care îi însoțiseră pe navă, Will îi urmă pe oficiali.

– Vestea decesului Marelui Maestru Gaudin survenit imediat după alegerea sa, a fost o lovitură cumplită, spunea Hugues, tragedie produsă atât de repede după moartea în Acra a lui Guillaume de Beaujeu. Însă ne-am bucurat cu toții, domnule, adăugă el grăbit, pentru promovarea domniei voastre.

Jacques îl privi scurt.

– Trebuie să admit că până și pe mine m-a surprins această numire, inspectore de Pairaud. Sunt un comandant militar, nu un diplomat, așa cum au fost ultimii mei predecesori.

– Dar faceți parte din Ordin de mai multă vreme decât majoritatea. Ați fost inițiat, dacă nu mă înșel, de unchiul meu Humbert, pe vremea când era Maestru al Angliei?

– Da.

Văzând că Jacques nu vrea să spună mai multe, Hugues schimbă subiectul.

– Ați întâmpinat probleme în timpul călătoriei din Italia până aici?

– Nu. Am navigat din Genova până în Montpellier, așa cum ni s-a recomandat, deși mi-aș fi dorit foarte mult să vizitez preceptoriul nostru din Collioure.

– A fost spre binele domniei voastre faptul că ați ales ruta de est. De când armatele englezilor au cucerit Bayonne și Blaye, trupele regelui care staționează în zona Guienne, sub comanda lui Carol de Valois, își mențin pozițiile tot mai greu. Am fost informați că violențele din zonă se întețesc, mai ales în ceea ce-i privește pe locuitorii din Gasconia și din împrejurimi. Se zvonește că regele Filip a ordonat confiscarea proprietăților tuturor nobililor care au avut de-a face cu regele Angliei, dar, având în vedere că mulți dintre ei i-au plătit tribut lui Edward atunci când deținea ducatul, asta înseamnă că aproape toți cei care locuiesc mai jos de râul Garonne vor fi arestați.

Îndrumat de Hugues, Jacques își înclină capul ca să intre pe ușile clădirii oficialilor.

– Din câte știu, toată această problemă a apărut în urma scufundării câtorva corăbii de-ale negustorilor. N-ar fi putut fi rezolvată altfel?

– Din nefericire, stăpâne, problema e ceva mai complicată, răspunse Hugues, conducându-l pe Marele Maestru către niște scări din lemn șlefuit care duceau către un pasaj luminat de torțe. Cavalerii și preoții care lucrau acolo se dădură cu toții deoparte, făcând loc grupului să treacă. Privirile lor rămaseră ațintite asupra lui Jacques, dunga aurie care borda crucea roșie de pe mantaua sa părând să lucească în lumina torțelor. Au trecut mai bine de treizeci de ani de când

regele Ludovic a semnat tratatul de la Paris cu regele Henric al III-lea al Angliei, prin care îi promitea lui și urmașilor săi ducatul Guienne. La sud de acesta se află Gasconia, una dintre cele mai bogate regiuni ale Franței. Suveranului nostru nu îi place să împartă puterea cu alții, iar faptul că un alt monarh se află la conducerea unei părți a regatului său, mai ales a uneia atât de bogate, este o povară mult prea grea. O fi Edward doar un vasal, însă influența sa e foarte mare. Regele Filip a încercat să ignore prevederile tratatului de la Paris, folosindu-se de toate metodele, legale sau nu, pentru a-l împiedica pe Edward să obțină controlul deplin.

Hugues împinse un set de uși duble și intră într-o încăpere foarte mare. Aproape de fereastră se afla o masă încărcată de pergamente și hărți, având în spatele ei un scaun cu spătar înalt. Deasupra căminului atârna stindardul Templului, însă cu excepția mesei și a unui dulap enorm lipit de un perete, încăperea era goală.

Jacques examină în treacăt camera, mulțumit de austeritatea ei, apoi se întoarse către Hugues.

– Vorbești de parcă războiul nu e decât născocirea lui Filip, Pairaud, însă am aflat că englezii au fost aceia care i-au atacat pe negustorii francezi, scufundându-le navele.

Pe chipul inspectorului se putu citi iritarea care i-o provocase afirmația tăioasă a Marelui Maestru.

– Așa a fost, cum spune domnia voastră, însă diferendul ar fi putut fi rezolvat pe cale amiabilă.

Filip, din contră, l-a folosit drept pretext pentru a cuceri ducatul.

Will se apropie de cămin, ascultând cu interes, atenția lui fiind atrasă de menționarea unui nume.

– La începutul anului trecut, continuă Hugues, Filip i-a cerut regelui Edward să vină la Paris pentru a răspunde acuzațiilor care i s-au adus în privința atacului. Englezul l-a trimis pe fratele său, care a acceptat în cele din urmă să predea pentru scurtă vreme câteva dintre orașele aflate sub controlul lor și staționarea câtorva detașamente franceze în Bordeaux. Ca să-și dovedească bunele intenții, Filip i-a oferit lui Edward mâna surorii sale și promisiunea că va continua să conducă ducatul atât timp cât va respecta termenii stabiliți. Edward s-a supus, iar orașele au fost cedate, dar numărul de soldați la care se referise Filip a fost mult subestimat. A invadat Guienne cu armata sa și atunci când Edward a protestat, a confiscat ducatul.

– Așa că Edward i-a declarat război.

– Era singurul lucru pe care îl putea face pentru a-și recupera teritoriile franceze.

Jacques se duse la fereastră.

– Și ce se aude în privința războiului? îl întrebă pe Hugues unul dintre oficiali, rupând liniștea care se așternuse.

– Până acum soarta lui e indecisă. Englezii au recuperat câteva orașe, însă Bordeaux și zonele din jurul Guienne au rămas în mâinile francezilor. Cele două tabere și-au menținut pozițiile, dar arestările nobililor de către armata regală sunt o noutate.

Hugues îl privi pe Jacques, care se uita pe fereastră dincolo de zidurile cetății, acolo unde fire de ceață încă mai pluteau deasupra câmpiilor. Croncănitul corbilor din copaci se auzea ca un cor de voci aspre.

– Însă toate aceste lucruri le vom putea discuta în detaliu după ce vă veți odihni. Sunt nerăbdător să aflu ce vești aduceți, domnia voastră. Erați la Roma în timpul ceremoniei de învestire a noului papă?

Jacques se întoarse.

– Cred că papa Bonifaciu va fi un conducător bun în vremurile acestea de restrişte.

– Misiunea domniei voastre de a obține sprijin pentru Ordin în Apus a decurs bine?

Will remarcă în tonul inspectorului o notă de precauție.

– Au fost interesați de propunerea mea. Cred că de aceea consiliul celor treisprezece m-a ales pe mine după moartea lui Gaudin. Nu de diplomație avem nevoie acum, ci de forță ca să ne întoarcem în Țara Sfântă pentru a recuceri pământurile noastre de la mameluci. Trebuie să ne concentrăm toate eforturile spre întărirea armatei și pentru a obține suport financiar de la conducătorii noștri de aici. Fără sprijinul lor, nicio cruciadă n-ar avea sorți de izbândă. Trebuie să facem un efort comun pentru asta. Așa că îi voi conjura pe regii Apusului să mă ajute cu soldați și arme pentru a ne continua lupta. Jacques se îndreptă de spate. Atunci locuitorii acestor două regate vor vedea că soldații Templului lui Solomon nu și-au pierdut nici curajul, nici menirea. Voi apela la ajutorul lui

Filip și al lui Edward. Presupun că, în ciuda tuturor problemelor, poate fi aranjată o întâlnire între cei doi?

Expresia de pe chipul lui Hugues era impenetrabilă. Făcu o pauză, dând impresia că s-ar codi să răspundă.

– Veți putea sta de vorbă cu Edward cât de curând.

– Vine aici?

Inima lui Will începu să bată mai repede în așteptarea răspunsului lui Hugues.

– Nu, lordul meu, dar se pare că și el a aflat despre vizita domniei voastre la Paris, căci luna trecută am primit un mesaj din partea regelui, cu rugămintea ca, după ce ajungeți aici, să plecați în Anglia pentru a participa la o întâlnire la Templul din Londra.

– O întâlnire? Despre ce se va discuta?

– Nu știm, domnule. Mesajul specifica doar faptul că se vor discuta câteva chestiuni foarte importante și că vor participa un trimis al papei și însuși regele Edward.

Unul dintre cei oficiali îl întrebă pe Hugues ce crede despre o asemenea invitație neobișnuită. Adânciți în discuție, nimeni nu observă mâna lui Will care se furișă către iataganul său, strângând mânerul într-atât de tare încât pielea i se albi.

3

Cartierul evreiesc, Paris
21 decembrie 1295

Străbătând străzile labirintice ale orașului, Will se îndrepta către un cartier aglomerat în apropiere de zidul estic. Era dimineața devreme, iar cerul era uimitor de albastru. Respirând ușor, Will făcea din când în când câte o pauză, uitându-se iarăși peste pergamentul mototolit din mână și privind clădirile din jurul său. În cele din urmă, după câteva încercări eșuate, o găsi. Casa, vopsită în portocaliu-închis, era înghesuită între prăvăliile a doi librari. Apropiindu-se, văzu că ușa de la intrare era întredeschisă. De dinăuntru se auzeau voci. Will se întreba dacă să bată ori să intre pur și simplu, când doi copii cu părul închis la culoare, un băiat și o fată, ieșiră în fugă din casă. Se dădu înapoi când trecură pe lângă el, fetița strigând victorios și împiedicându-l pe băiat să-i ia mingea din piele.

– Aceasta e casa rabinului? îi întrebă Will.

Fetița îl privi.

– Da. Prea încet! strigă ea încântată, țopăind în timp ce băiatul încerca să-i ia mingea.

Lăsându-i să se joace, Will intră.

În interior, casa era văruită în aceeași culoare caldă ca și la exterior. Podeaua holului era acoperită cu un covor roșu-închis iar pereții erau decorați cu tapiserii viu colorate. Mirosea ușor a tămâie și a diverse mirodenii și, pentru o clipă, făcând abstracție de frigul de afară și de zăpada de pe cizme, ar fi putut crede că se află în Acra. Câteva intrări duceau către camere ascunse în umbră, dar lumina și vocile veneau dinspre o ușă din capătul culoarului.

Dincolo de ea, într-o bucătărie mică, trei bărbați purtau o discuție animată. Camera era încălzită de focul puternic din cămin. Doi dintre ei aveau chipurile roșii și erau asudați. Erau atât de adânciți în conversație, încât abia după câteva minute cea de-a treia persoană, așezată la o masă din apropierea focului, îl observă pe Will stând în prag.

– Liniște, spuse el cu voce scăzută, aproape șoptită, și, chiar dacă părea la fel de imaterial ca și fumul, glasul lui îi reduse la tăcere pe bărbații mai tineri. Se ridică încetișor de pe scaunul său. Părul său era cărunt, iar tenul maroniu și pielea ridată îl făceau să arate ca o smochină uscată. William. Zâmbetul de pe buze deschise larg ochii săi umezi.

– Rabine Elias, spuse unul dintre bărbați, uitându-se când la bătrân, când la Will, pe care îl privea cu suspiciune. Încă n-am rezolvat problema noastră.

– S-ar putea rezolva dacă ai recunoaște că greșești, replică celălalt bărbat.

– Destul, Isaac, ridică vocea Elias. Veniți din nou mâine, după ce vă potoliți furia. Se încruntă auzind o lovitură puternică și un țipăt venind dinspre hol. Și vă rog să vă luați și copiii înainte să-mi dărâme casa.

Cei doi își înclinară capetele cu ciudă, dar respectuos. Când trecură pe lângă Will, acesta văzu că pe spatele tunicilor aveau cusut un cerc dintr-un material de un roșu țipător, însemnul pe care regele Ludovic al IX-lea decretase că trebuia purtat de toți evreii, pentru a putea fi deosebiți de restul populației.

– Există întotdeauna ceva de îndreptat, nu-i așa? îl întrebă Elias. Auzisem că noul Mare Maestru se află în creștinătate. Și speram să-l însoțești.

Când se îmbrățișară, Will simți trupul scheletic de sub îmbrăcămintea bătrânului.

– Îmi pari obosit, Elias, spuse el, vorbind în arabă.

Cuvintele sunau ciudat dar plăcut, ca un fel de mâncare care îi plăcea, dar pe care nu-l mai gustase de multă vreme.

– Nu, nu sunt obosit, doar foarte ocupat. Locul acesta e mai aglomerat decât sinagoga câteodată. Elias chicoti. Nu mă plâng. Când am plecat din Cipru n-aveam decât hainele de pe mine. Am venit în oraș cu mâinile goale, așa că sunt bucuros să răsplătesc generozitatea prietenilor și vecinilor mei așa cum pot. Duc o viață cât se poate de bună, ajutând la instruirea tinerilor de la sinagogă. Tu ce mai faci? Ridurile de pe frunte i se adânciră. Pari apăsat de griji.

– Doar că mi se pare foarte ciudat să mă aflu din nou aici. Will își dădu jos mantia de lână pe care o purta deasupra tunicii și se așeză pe scaunul pe care i-l arătase Elias. Cum merge vânzarea de cărți?

– M-am închis în mine pentru prea multă vreme cât timp am stat în Acra, mă simțeam mult prea confortabil în prăvălioara mea. Elias se întoarse către locul său din apropierea focului. Pierdusem din vedere obligațiile mele. E datoria mea... ba nu, *dorința* mea, aceea de a fi alături de poporul meu, să le ofer învățătura noastră, să-i urmăresc cum se maturizează. Ridică din sprânceană. Să fiu mediator în disputele lor. Se uită către hol, auzind cum se închide ușa de la intrare. Cred că nu l-ai recunoscut pe Isaac.

– Ar fi trebuit?

– El e unul dintre bărbații pe care i-ai salvat în portul din Acra, împreună cu soția și fiica lui, cea de afară, care îi necăjește pe vecinii mei. Elias se liniști. Ai salvat o mulțime de oameni în ziua aceea, William. Sper că-ți dai seama de lucrul acesta.

– Nu-mi mai aduc aminte absolut nimic.

Elias se încruntă, privind în altă parte.

– Nu mai ții minte? Bătălia? Cum am scăpat?

– Nu, spuse Will, forțându-se să întâlnească privirea lui Elias. Cuvintele pe care le rostea i se păreau adevărate. Nu reușea să înțeleagă de ce se uita rabinul la el atât de neîncrezător. Îi auzise și pe alții, mulți alții, povestind același lucru. Vorbeau, nedumeriți, despre cum nu-și mai aminteau ore, ba chiar zile întregi din asediul asupra Acrei și din bătălia finală. Will îi

invidia. Pentru mai bine de patru ani, acele ultime zile i-au rămas în permanență în minte. Își aducea foarte bine aminte fiecare oră, fiecare secundă, în cel mai mic detaliu. Se afla pe digul sfărâmat din partea de est a portului, marea fremătând neagră și flămândă în apropierea sa. În spate, orașul era în flăcări. În mână ținea spada udă și roșie. Un trup neînsuflețit se rostogolise pe lângă el, fiind înghițit de ape.

– William!

Will își ridică privirea. Elias stătea lângă cămin, acolo unde atârna un vas din fier.

– Te-am întrebat dacă vrei să bei ceva.

Will dădu din cap zăpăcit.

– Nu mai pot rămâne. Am vrut doar să-ți spun că sunt în oraș.

Elias luă vasul, acoperind mânerul cu o cârpă, și turnă lichidul aburind care mirosea a scorțișoară și cuișoare într-un castron.

– Ai de gând să rămâi aici? întrebă el tresărind.

– Depinde de Marele Maestru.

Elias își pregăti băutura cu grijă.

– Bănuiesc că pentru inspector, care face parte din Frăție, nu are importanță unde te afli. Cineva va avea grijă să-ți fie bine aici, în Apus. Văzând că Will nu spune nimic, Elias se aplecă înainte. E adevărat că Marele Maestru pregătește o nouă cruciadă?

– Pentru asta ne aflăm aici: ca să obținem sprijin.

– Și tu ce ai de gând să faci în privința asta?

– Să fac?

– Da, William, spuse Elias cu severitate, ca lider al Anima Templi, ce ai de gând să faci pentru a împiedica un asemenea demers? Oftă adânc. E drept, faptul că am pierdut Acra în favoarea mamelucilor nu e ceea ce ne doream. Nici unul dintre noi, cei care au vrut ca războiul acesta să se termine, nu a întrevăzut un sfârșit atât de tragic și de sângeros pentru cele două secole de conflicte între Răsărit și Apus. Însă nu poți nega faptul, având în vedere că forțele creștinătății au fost silite să se retragă din Țara Sfântă, că ai șansa de a-ți continua activitatea în cadrul Frăției nestingherit. Nu crezi că Anima Templi va putea stabili o legătură mult mai puternică cu musulmanii acum decât ar fi putut în vremea în care armatele erau staționate în Palestina? Ochii lui Elias străluceau. Nu se află Frăția în cea mai bună poziție pentru a realiza reconcilierea într-atât de dorită între cele trei mari credințe ale lumii? Ne vom împărtăși cunoștințele pentru dezvoltarea culturii noastre, vom face comerț pentru a ne îmbogăți, se va restabili pacea pentru a ne împlini reciproc. Everard ne-a învățat că musulmanii, creștinii și evreii sunt copiii aceluiași Dumnezeu, chiar dacă poartă nume diferite. Făcându-le rău fraților noștri, a spus el dintotdeauna, ne facem rău nouă înșine. Elias nu așteptă răspunsul lui Will. Cred că a trecut destul timp pentru a trimite un nou mesager la sultanul mamelucilor. Ar trebui măcar să stabilești un dialog între cele două părți. Rabinul dădu din cap. Desigur, dacă Marele Maestru are alte planuri, atunci vom intra iarăși în război. Trebuie să împiedici să se întâmple asta.

– Templul nu are destui soldați ori resurse pentru a putea duce o campanie victorioasă în Răsărit, rosti Will cu glas egal, neimpresionat de discursul pasional al lui Elias. De câte ori nu-l ascultase pe Everard vorbind despre lucrurile acelea. Însă toate păreau acum ca visurile unui bătrân nesăbuit, mistuite de focul și de haosul care însoțiseră căderea cetății Acra. Trecuseră mai bine de o sută de ani de când un fost Mare Maestru al Templului înființase Anima Templi, însă cu toate că Frăția reușise la vremea respectivă să pună capăt multor conflicte, lucrând în secret dincolo de tronurile regilor și în spatele liniilor de atac, nu putuse să oprească războiul dintre creștini și musulmani. Din câte am aflat, regii Apusului sunt prea implicați în disputele dintre ei pentru a-i da lui Jacques ceea ce vrea.

– Și atunci care sunt planurile tale în ceea ce privește Anima Templi? Ești de acord cu mine că ar trebui trimis un mesager în Răsărit?

– De fapt, Elias, n-am avut prea mult timp la dispoziție ca să mă gândesc la asta.

Will își încleștă pumnul. Mă preocupă alte lucruri. Văzu o față, simetrică și rece, ochii gri-silex sfidători. În ultimele două zile, după întâlnirea de la Templu, regele Edward se aflase în permanență în gândurile sale. Chipul și numele lui erau ca niște nori negri care creșteau înăuntrul său, întunecând totul.

Ochii lui Elias se îngustară.

– Aș fi crezut că singurul lucru pe care îl ai la dispoziție aici e tocmai timpul. Însă strică să ai prea mult

la dispoziție, nu-i așa? murmură el, mai degrabă pentru sine.

– Ce pot să fac? întrebă Will. Mai mult de jumătate dintre membrii Frăției au fost uciși la Acra și puținii care au rămas au fost împrăștiați pe tot cuprinsul Apusului. Templul s-a aflat sub conducerea a trei maeștri în decurs de patru ani, fiecare dintre aceștia dorind lucruri diferite, iar cel de acum e într-atât de hotărât să pornească o nouă cruciadă, încât a străbătut toată creștinătatea în căutare de ajutor. Cum poate supraviețui Anima Templi astfel? Nu avem nicio bază la Răsărit, am pierdut orice contact cu musulmanii atunci când a murit Kalawun. S-a terminat.

– Dacă Templul mai există încă, înseamnă că și Sufletul lui trăiește. Everard s-ar răsuci în mormânt dacă și-ar auzi succesorul vorbind astfel! Cum poate misiunea ta să se fi încheiat când Răsăritul și Apusul încă se privesc cu ură, așteptând momentul prielnic să lovească, să-și răzbune morții, răspândind mesajele războiului și vrajbei? Elias arătă cu mâna spre ușă. Spune-mi, cum poate să se fi terminat totul când poporul meu trebuie să poarte stigmatul acela pe spate? Dacă Anima Templi a luat naștere pentru a realiza reconcilierea dintre credințe, cum de se mai întâmplă astfel de lucruri? Vocea i se domoli. Everard ți-a lăsat moștenire o povară, care a devenit tot mai grea de la moartea sa. Însă trebuie, fiind conducător al Frăției, să continui munca pe care el și cei de dinaintea sa au început-o. Popoarele noastre trebuie să găsească o altă cale de a trăi împreună într-o

lume în continuă schimbare. Pacea dintre naţiuni este la fel de importantă ca pacea dintre credinţe, şi acesta e lucrul de care avem nevoie acum, în condiţiile războiului dintre Franţa şi Anglia, când Scoţia se gândeşte dacă să intervină în conflict.

Will ridică brusc ochii.

– Scoţia?

Elias încuviinţă din cap.

– O delegaţie din Edinburgh se află la Paris pentru tratative cu regele Filip. Se zvoneşte că cele două regate vor face front comun împotriva Angliei. Misiunea ta e departe de a se fi încheiat. Înclin să cred că abia acum începe. Se lăsă pe spate expirând încet, apoi îşi termină băutura. Dar de-abia ai sosit. Trebuie să-ţi găseşti un loc în care să locuieşti, ca să vezi cum stau lucrurile cu adevărat. Te pot ajuta. Ca întotdeauna, dacă vei dori ceva, nu va fi nevoie decât să-mi ceri. Elias se relaxă. Ce mai face Rose?

Will trecu cu degetul peste o zgârietură în tăblia mesei, preocupat mai degrabă de faptul că ţara sa putea să intervină în conflict. Se întâmplaseră atât de multe lucruri pe care nu le înţelegea. Nu cunoştea decât frânturi: fragmente de veşti care fuseseră transmise oral până la ei, în Acra, apoi informaţiile incomplete pe care le primiseră pe drumul de întoarcere. Îşi dădea seama cât de necugetat fusese să se gândească la faptul că în absenţa sa totul va rămâne aşa cum era. Atunci când cutreiera deşertul Palestinei şi al Siriei, măcinat de război şi convulsii politice, gândul că într-o bună zi avea să se reîntoarcă pe un teren stabil îi dăduse putere. Însă era cu

atât mai tulburător faptul că nici aici nu era pace. Își dădu seama că Elias aștepta un răspuns din partea sa.

– Nu m-am întâlnit încă cu Rose. Plănuisem să mă duc pe la ea după ce trec pe la tine.

– Atunci nu te voi reține. Elias se ridică în picioare și întinse mâna. Atunci când Will o luă, rabinul își puse cealaltă mână peste a lui Will, strângând-o ușor. Să nu uiți ceea ce e important pentru tine, William. Să nu uiți cine ești și nici ceea ce poți să faci.

Palatul regal, Paris
21 decembrie 1295

Iarba din grădinile regale înghețase. Se sfărâma sub cizmele de călărie ale lui Guillaume de Nogaret, care le traversa, trecând pe lângă pomii fructiferi și gardurile vii de tisă. Doi bărbați măturau frunzele moarte de pe alei. Se opriră pentru a-i face loc în drumul său către o arcadă deschisă într-un zid înalt. Trecând prin ea, ajunse în patrulaterul care forma capătul complexului palatului situat în partea înaltă a Île de la Cité. Curtea era mărginită de câteva clădiri, însă cel mai mult spațiu îl ocupa un rând de cabane din lemn, construite astfel încât să pară niște case miniaturale, fiecare din ele având în față un oblon colorat. Erau îngrădite de un gărduleț care forma un țarc și fiecare dintre cabane avea în față un suport pe care stătea o pasăre.

O mulțime de ochi strălucitori îl urmăriră trecând de-a lungul liniei de căsuțe. Pe suporturile în formă de

arc se aflau ulii porumbari și coroi, șoimi de iarnă, un șoim pitic și o pereche de șoimi sudici. Căsuțele erau ornate mai frumos când ajunse în dreptul șoimilor de tundră. Erau doisprezece, toți cocoțați pe butuci de lemn căptușiți cu pânză. Unul dintre ei, o femelă ale cărei pene pestrițe străluceau alb în lumina soarelui, începu brusc să dea din aripi, zburând spre el, iar clopoțeii de argint legați de picioarele ei răsunară nebunește. Nogaret se dădu înapoi. Pasărea trase de legătura care o ținea captivă, bătând din aripi, apoi să așeză cu grație înapoi pe suport, înfigându-și ghearele în pânză. Atunci când se mișcă din nou, șoimul scoase un țipăt care răsună ca un râset batjocoritor. Nogaret grăbi pasul, uitându-se la grupul de bărbați din fața sa. Un tânăr cu părul șaten-deschis, mai înalt decât toți ceilalți, se întoarse când îl văzu apropiindu-se. Pe încheietura mâinii îmbrăcate cu o mănușă de piele stătea un șoim migrator, aripile lui gri fiind strânse la spate. Atunci când Nogaret se opri și făcu o plecăciune, cei doi ochi de deasupra ciocului ascuțit, unul negru, încercuit cu auriu, și altul albastru ca de gheață, se deschiseră larg, fixându-l.

– De ce ai întârziat atât?

– Iertare, stăpâne, drumurile sunt pline de zăpadă.

Regele Filip făcu o pauză ca pentru a cântări dacă scuza e justificată sau nu. Ceilalți bărbați tăcură. Unul dintre ei, îmbrăcat cu o tunică frumos țesută, asemenea celei pe care o purta Nogaret pe sub mantia sa de călătorie, îl privea pe ascuns, cu buzele strânse. Fără să ia în seamă căutătura dezaprobatoare a lui Pierre

Flote, cancelar al regelui și păstrător al peceților, Nogaret așteptă.

După o clipă, Filip zâmbi ușor și tensiunea se risipi.

– Maiden și-a rupt o pană, dar a fost îndreptată perfect. Își ridică pumnul, făcând ca șoimul să țipe și să-și întindă aripile, așteptând să-și ia zborul. Nici nu se observă locul în care a fost înfiptă noua pană. Haide, Nogaret, trebuie să te apropii ceva mai mult. Nu ciupește. Nu-i așa, Flote? Filip râse, iar cancelarul i se alătură.

Nogaret încercă să nu se încrunte. Încă mai avea cicatricea pe gât în locul în care Maiden își înfipsese ciocul ascuțit. Filip îi dădu o bucățică de carne, încântat de ferocitatea păsării.

– Sir Henric s-a autodepășit, spuse regele, privindu-l pe bărbatul de lângă el, care purta o pălărie ornată cu o mulțime de pene de porumbel.

Sir Henric, maestrul șoimar, zâmbi.

– Va zbura cu siguranță săptămâna asta, stăpâne, își va reveni rapid.

– Vreau să fie pregătită pentru vânătoarea de după Crăciun, spuse Filip dintr-odată, dându-i pasărea lui Henric, care o ridică cu ușurință pe mănușa lui, apucând legăturile de la picioarele ei. Scoțându-și mănușa și dându-i-o unui paj, Filip le făcu un semn lui Nogaret și lui Flote. Veniți amândoi, vom sta de vorbă în apartamentele mele.

Regele îi conduse pe cei doi afară din curte înapoi prin grădină. Aleile dintre peluze erau înguste, astfel încât nu puteau încăpea decât doi oameni unul

lângă celălalt. Spre iritarea vizibilă a lui Flote, Nogaret făcu în așa fel încât să meargă la pas cu regele.

– Fratele domniei voastre vă trimite salutări din Bordeaux, stăpâne. Și va trimite cât de curând și fondurile de care am făcut rost până acum.

– A funcționat planul nostru? întrebă Filip, pasul său mare determinându-l pe Nogaret, care era mai scund cu câțiva centimetri, să se grăbească. Cât am reușit să strângem prin arestările pe care le-am făcut?

– După estimările noastre, există suficiente fonduri pentru nevoile soldaților noștri din Guienne până în primăvara anului viitor.

Filip se opri brusc și se întoarse către el.

– Numai atât?

– Mare parte din bogățiile zonei sunt chiar proprietățile: terenuri, podgorii, parohii. Banii pe acestea îi vom obține mai greu.

Filip începu din nou să meargă.

– Speram să-mi aduci vești mai bune, Nogaret. Am nevoie de ceva mai mult dacă vreau să-l scot pe bătrânul acela îndărătnic din regatul meu. Am întâmpinat probleme majore în construirea flotei. Constructorii de nave cer mai mulți bani pentru a putea termina. Când Nogaret vru să vorbească, Filip ridică o mână. Nu, trebuie să mă gândesc la asta. Se încruntă în timp ce urca treptele către apartamentele regale. Gărzile din capătul scărilor deschiseră ușile, făcându-i loc să intre. Nu sunt veștile pe care le așteptam.

– Am putea retrage banii din alte sectoare, stăpâne, sugeră Flote, înaintând până în dreptul lui Filip atunci când intrară pe un culoar larg.

– Renunţi la salariul tău? îl întrebă regele pe un ton acru, îndreptându-se către scările în spirală care duceau către apartamentele sale.

– Trebui să ne gândim cum să reumplem vistieria regală, nu să limităm ori, mai rău, să distrugem lucrurile bune pe care am reuşit să le facem, spuse Nogaret, privindu-l şi pe Flote. Expansiunea regatului nu poate continua dacă nu avem fonduri, iar dacă acest lucru nu se întâmplă fără o demonstraţie de forţă din partea regalităţii, stăpânul nostru va fi stânjenit de vasali, episcopi şi prinţi îndărătnici, aşa cum s-a întâmplat şi cu predecesorii săi. Ajungând în faţa apartamentelor lui Filip, Nogaret grăbi pasul pentru a deschide uşile.

Regele dădu din cap în timp ce intră în camera inundată de soare.

– Nogaret are dreptate. Expansiunea e absolut necesară. Sub conducerea tatălui meu, Dinastia Capeţienilor şi-a pierdut din autoritate. Pentru a recăpăta influenţa pe care o avea bunicul meu, trebuie să continui să lupt.

– Cu tot respectul cuvenit, stăpâne, spuse Flote, regele Ludovic nu şi-a câştigat autoritatea doar cumpărând oraşe şi episcopii. Cruciadele i-au adus respectul poporului.

Nogaret zâmbi discret văzându-l pe Filip cum se întoarce pentru a-l privi fix pe bătrânul său slujitor.

– Se spune că avocații vorbesc prea mult. Ai grijă, Flote, să nu confirmi vorba aceasta, căci salariul tău va fi cel din care ne vom lua banii.

– Îmi pare rău, stăpâne. N-am vrut să vă ofensez.

Trecând pe lângă un birou pe care erau aranjate cu grijă câteva pergamente, condeie și călimări, nepărând niciuna să fi fost folosită, Filip își scoase mantia de iarnă, tivită cu blană de hermină moale ca puful, și i-o dădu lui Flote. Așezându-se pe un divan de unde putea privi înspre grădini, își încrucișă picioarele.

– Deși aș vrea să vorbesc pe îndelete despre ce se întâmplă la Bordeaux, de curând am primit câteva vești îngrijorătoare, care îmi solicită toată atenția. Ochii albaștri ai lui Filip rămaseră ațintiți asupra lui Nogaret. Marele Maestru al Templului a sosit în oraș acum două zile. Cu puțin timp înainte, am aflat că a fost rugat să participe la o întâlnire la preceptoriul din Londra cu regele Edward și un trimis al papei Bonifaciu, un bărbat pe nume Bertrand de Got.

– Episcopul?

– Îl cunoști?

– Aș putea spune că da. L-am întâlnit în Bordeaux. Nogaret îi povesti regelui cum intervenise episcopul în timpul unei arestări. Ne-ar putea face probleme, în special dacă reușește să obțină susținerea arhiepiscopului, așa cum ne-a amenințat.

– Nu-mi fac griji în privința lui Bertrand. Am mai avut de-a face cu el. Nu e interesat decât de numirea membrilor familiei sale în funcții ecleziastice. Omul acesta e o lipitoare lacomă, care și-a petrecut ultimul

an târându-se pentru a intra în grațiile papei. Mi-e greu să cred că ne va face probleme, dar, dacă va fi nevoie, o episcopie pentru unul din nepoții săi îl va face să se răzgândească. Mă pune pe gânduri mai degrabă motivul pentru care se vor întâlni. Mi-e teamă că Edward va încerca să îi folosească pe templieri împotriva mea.

Nogaret se încruntă.

– Nu văd cum ar putea face asta. Edward nu le poate da ordine. Templul se supune doar papei.

– Exact, spuse Filip, ridicându-se brusc. Tocmai acesta este motivul pentru care Bertrand de Got, trimisul papei Bonifaciu, se va afla acolo. Armatele mele pot face față englezilor, dar pot rezista în confruntarea cu puternicul Templu? Dădu din cap cu îndârjire.

– Chiar dacă templierii englezi vor lua partea lui Edward, cei francezi nu o vor face, și nici cei din statele maritime, ori din Germania sau Portugalia. Ei se bizuie pe donațiile și privilegiile obținute de la regii și prinții din Apus. Și nu cred că intenționează să-și pericliteze relația cu aceștia.

– Sunt de acord cu Nogaret, interveni Flote.

– Ce rost mai au cavalerii, acum că s-au încheiat cruciadele? întrebă Filip. Nu sunt decât o armată care caută să ia parte la un război. Dacă s-ar uni, ar cuceri ducatul Guienne în câteva săptămâni.

– Nu au cum să facă asta, răspunse Flote. Jumătate din cavaleri sunt staționați în Cipru, iar restul s-au împrăștiat în toată lumea creștină. De la căderea cetății Acra, și-au concentrat eforturile pentru a obține monopolul asupra negoțului cu lână și, din câte

am aflat, Jacques de Molay a venit aici pentru a căuta sprijin pentru o nouă cruciadă, nu pentru a lupta în războiul altora.

– Cu toate acestea, trebuie să aflu dacă există vreun motiv pentru care să-mi fac griji. Poate că Templul nu va lupta de partea lui Edward, dar e posibil să-i convingă să-i ofere sprijin financiar. Știu sigur că încearcă să mențină un număr mare de soldați în Gasconia și că revolta din Țara Galilor l-a afectat foarte mult.

– Și dacă îl vor susține? se hazardă Nogaret.

– Înseamnă că va trebui să fac rost din altă parte de banii necesari pentru a-mi construi flota. Poate că va trebui să-mi fac publice planurile de invadare a Angliei. Filip se întoarse către Nogaret. Te vei duce la Londra. Vei pleca cât mai repede cu putință, astfel încât să ajungi acolo înainte de sosirea lui Jacques de Molay. Va trebui să afli care este obiectivul acestei întâlniri.

– Stăpâne, una dintre sursele noastre de încredere va fi cu siguranță mai bine pregătită pentru o astfel de misiune decât sunt eu, spuse Nogaret, ofensat de ideea că el, sfătuitor al regelui și fost profesor la una dintre cele mai prestigioase universități din Franța, ar putea fi nevoit să se furișeze prin Londra ca un pungaș nenorocit. Se uită la Flote, gândindu-se dacă nu cumva el sugerase așa ceva. Însă cancelarul îi evită privirea.

– Nu, spuse Filip. Am nevoie de această informație cât mai repede cu putință. Când ajungi, du-te direct la palatul regal din Westminster. Vei spune că te afli acolo pentru a o vizita pe soacră, că ai fost trimis cu un mesaj foarte urgent din partea fiicei ei. Vei putea

evita astfel formalitățile unei vizite oficiale, deși mă îndoiesc că ar ști cineva cine ești sau că ai putea stârni suspiciuni. Pune-o să afle totul.

– Având în vedere că la conducerea trupelor din Bayonne se află fratele regelui Edward, va fi dificil. E posibil ca regina să nu știe nimic.

– E o femeie la curtea regală, Nogaret. Cu siguranță că soțul ei nu este singura sursă de informații.

Înainte ca Nogaret să poată răspunde, cineva bătu în ușă, apoi își făcu apariția un funcționar.

– Emisarii scoțieni sunt gata de plecare, stăpâne.

– Vin îndată.

– Emisari scoțieni? întrebă Nogaret, după ce funcționarul închise ușa.

– Au sosit cât timp ai fost plecat, căutând să obțină o alianță împotriva lui Edward, care continuă să le încalce teritoriul. Acum două luni am semnat un tratat cu ei, oferindu-le sprijinul nostru.

– Scoțienii sunt niște barbari, spuse Nogaret ironic. Încă mai trăiesc în colibe și se războiesc între ei în privința celui care ar trebui să-i conducă.

– Poate că așa sunt, dar sunt dușmanii lui Edward, ceea ce îi face să fie aliații mei. Ei îl vor ține ocupat la granița regatului său, iar eu voi continua să-i resping armatele aici. Cu efectivele împărțite, mă aștept să nu reziste foarte mult în Gasconia. Sunt aproape sigur că Edward a aflat despre alianța pe care tocmai am încheiat-o, motiv pentru care a cerut întâlnirea cu templierii, iar lucrul acesta e mult mai important decât ceea ce făceai tu în Bordeaux. Filip trase aer în piept.

Lăsați-mă, amândoi. Trebuie să mă schimb înainte de întâlnirea de rămas-bun cu prietenii noștri barbari.

După plecarea miniștrilor săi, Filip se duse în partea cealaltă a camerei, până la o oglindă din argint în care se putea vedea în întregime. Își scoase coroana de aur de pe cap și o puse pe birou. Apoi, în mod voit cu încetineală, își desfăcu cingătoarea ornată cu argint care îi strângea la mijloc tunica purpurie. Trecându-i pliurile peste pieptul musculos, o dădu jos și o așeză pe o latură a divanului. În tot acest timp, ochii săi rămaseră ațintiți asupra fascinantei oglinzi, privindu-se cu detașare, de parcă s-ar fi uitat la altcineva. Pe sub tunică, Filip purta o cămașă din păr. Îmbrăcămintea aceasta strâmtă era făcută din păr aspru de capră și mirosea foarte urât, miros care devenea de-a dreptul respingător atunci când transpira. Observă că țesătura se lărgise și-și reaminti să-l pună pe croitor să-i facă una nouă. O purta aproape în fiecare zi, iar firele își pierdeau din asprime cu timpul, din cauza mișcărilor corpului și a frecării de pielea sa. Desfăcându-și cingătoarea de piele, cămașa se desprinse de pieptul lui, iar senzația de bine pe care i-o dădu lucrul acesta îl făcu să-și stăpânească cu greu impulsul de a o face bucățele. Dezlegând și celelalte legături, își trase peste cap cămașa de păr și o așeză cu grijă lângă tunică. Privindu-se în oglindă, Filip examină rezultatele strădaniilor din ziua respectivă. Pielea iritată era roșie ca focul. Întorcându-se pe o parte, văzu o zonă unde apăruseră noi umflături de la păduchii care creșteau în țesătură. Cicatricele de pe spate parcă desenau un model. Cele vechi erau

argintii, iar cele noi roșii, crestându-i pielea acolo unde paraziții îi supseseră sângele. La lumina zilei, mortificările păreau să fie vii, continuând pe spatele său până sub ciorapii înalți și ajungând până la nivelul omoplaților. Acolo se terminau. Mai sus pe gât, pielea lui Filip era albă și netedă, ca și chipul său perfect. Contrastul era înfiorător. Era de parcă fața și corpul ar fi aparținut unor oameni complet diferiți.

Pentru un moment, rămase în fața ferestrei, cu pieptul gol, aerul rece amorțindu-i pielea. Trecu cu privirea peste grădini, acolo unde lucrau câțiva oameni. Simțea satisfacție privindu-i. Urcând pe tron la vârsta de șaptesprezece ani, lui Filip îi fusese teamă că slujitorii săi nu aveau să i se supună la fel de ușor precum o făcuseră în cazul tatălui său ori în cel al viteazului său bunic, și, chiar dacă era rege de zece ani deja, încă se mai întreba câteodată dacă îl respectau așa cum se cuvine. Acesta fusese unul dintre motivele pentru care se înconjurase de miniștri precum Nogaret, mai apropiați de el ca vârstă. În preajma lor se simțea superior.

Privirea îi fu atrasă de cineva care se mișca prin grădină. O femeie se îndrepta către intrarea servitorilor din zidul palatului. Mergea repede, ținându-și fustele cu o mână pentru a nu le târî pe jos. Îi atrase atenția felul în care femeia privea peste umăr. Filip o urmări plin de curiozitate până când se strecură printre porți, dispărând. Pentru un minut, fu ascunsă privirii de zidul înalt din exterior, apoi reapăru pe malul fluviului. Își scoase boneta, lăsându-și părul auriu să se reverse peste umeri. Filip se încruntă atunci când văzu un bărbat

aşteptând pe malul îngust care cobora până la apă. Omul se apropie de servitoare şi o îmbrăţişă. Când se desprinse din braţele lui şi privi înapoi către palat, ochii ageri ai lui Filip îi surprinseră trăsăturile chipului. Îndepărtându-se de fereastră, şi le întipări în minte. Avea să vorbească cu intendentul şi să-i ceară să o excludă din serviciul său pentru purtare nepotrivită. Un servitor care nu respecta regulile era ca o infecţie, răspândind sămânţa nesupunerii printre ceilalţi. Era un lucru pe care îl învăţase de la tatăl său. Filip ignorase aproape tot din ceea ce îi spusese tatăl său, un om nepriceput şi rătăcit, însă sfatul acesta îi rămăsese în minte. Slujitorii erau ca o prelungire a sa. Tot ceea ce făceau oamenii din serviciul său se răsfrângea asupra sa, aşa că nu-i putea permite nimănui să-i ştirbească reputaţia. Era nepotul lui Ludovic al IX-lea. Supuşii săi nu aveau să cunoască decât măreţia sa. Filip se îndreptă către divan şi luă cămaşa de păr. O trase înapoi pe el, fără să-i pese de înţepăturile care îl deranjau atunci când îşi puse iarăşi centura.

Malurile Senei, Paris
21 decembrie 1295

Trecuse mai bine de o oră de când Will traversase podul cel mare, până pe malul Senei şi începu să se întrebe dacă slujitorul reuşise să transmită mesajul. Zidurile palatului se ridicau măreţe şi nepăsătoare. Avuseseră loc schimbări majore în interiorul lor. La mică distanţă de pod apăruseră două noi turnuri, care

flancau o poartă impresionantă. Dincolo de ziduri, pe lângă turnurile gri ale apartamentelor regale și ale clădirilor administrative, construcții pe care le recunoștea, fuseseră ridicate o mulțime de anexe ale căror acoperișuri ascuțite umpleau spațiul dintre înaltele foișoare împodobite cu steaguri colorate. În depărtare se putea vedea maiestuoasa Sainte-Chapelle. Catedrala, construită de Ludovic al IX-lea să semene cu unul din spinii cununii lui Iisus, conferea frumusețe castelului care lui Will era acum mai impozant și mai bine întărit decât fusese vreodată.

Se uită în jurul său și văzu o fată venind înspre el de-a lungul malului noroios. Inima lui Will începu să bată mai tare și, pe măsură ce fata se apropia, își dădu seama că se înșelase, căci nu era o fată, ci o femeie. Tunica albă pe care o purta peste rochia de olandă era strânsă în talie, scoțând în evidență înălțimea și trupul ei zvelt. Briza îi suflă părul blond în față, iar ea îl dădu pe spate cu o mișcare iute și nervoasă. Chipul îi era palid și tras, pomeții accentuând bărbia proeminentă. Vederea acelui chip îl răni, stranietatea și familiaritatea lui făcându-l să sufere.

– Rose.

Ea se opri ceva mai departe, însă el se apropie și o îmbrățișă. Părul ei era moale și mirosea a fum. Acum doi ani o strânsese în brațe ultima oară, însă avea impresia că trecuse mai mult de atât.

– Începusem să mă întreb dacă vei veni.

– Am de lucru, răspunse ea, desprinzându-se din brațele lui și privi înspre palat.

Will inspiră adânc. N-ar fi trebuit să-și închipuie că avea să vină la el în grabă; despărțirea lor nu fusese un lucru ușor de acceptat, iar faptul că își petrecuse foarte mult timp călătorind îl împiedicase să reia legătura cu ea.

– Ce mai faci?

Încercă să pară liniștit, dar regretă imediat întrebarea pe care o pusese. Era atât de formală, atât de banală.

Rose ridică din umeri.

– Andreas m-a asigurat că avea să-ți găsească un loc bun aici. În misiva sa mi-a spus că i-a scris reginei, rugând-o să-ți ofere o slujbă potrivită. Will se uita în jos, la pământul noroios, incapabil să-i privească fața inexpresivă. Mi-a promis că va avea grijă de tine, că are trecere.

– Atunci înseamnă că mi-e bine, replică ea.

Vântul îi ridică părul, iar ea îl aranjă. Atunci Will văzu cicatricele de la mâna la care se arsese. Pielea îi era jupuită și uscată. Ea îi surprinse privirea și-și ascunse mâinile.

– Vreau să știu că ești fericită, spuse Will, conștient de cât de deznădăjduit era tonul său.

– Asta doar ca să nu te mai gândești la mine, răspunse ea, scoțând un sunet ascuțit, disprețuitor. Ochii ei albaștri erau plini de furie. Ca să nu te mai simți vinovat pentru că m-ai alungat.

Vorbele ei, pline de venin și adevăr, îl îndurerară. Își puse mâinile pe umerii ei. Era mai înaltă acum. Câți ani să fi avut? Șaptesprezece? Nu, luna trecută trebuie să fi împlinit optsprezece.

– Ştiu că aceşti ultimi ani au fost foarte dificili pentru tine, dar...

– Dificili? Nici nu ştii cât de greu a fost! Imediat ce am debarcat în Cipru, m-ai părăsit. Luni la rândul abia te-am văzut.

– Ce altceva puteam face? spuse Will încetişor. Pe nava cu care am venit din Acra oamenii au presupus că nu eşti decât un orfan pe care l-am salvat, dar când am ajuns în Cipru n-am avut altă opţiune decât să te abandonez. Privi în gol apa verde a fluviului care curgea în tăcere. Aş fi fost exclus din Ordin dacă ceilalţi ar fi aflat cine eşti, dacă ar fi ştiut că am o fiică. Ştii şi tu asta. O privi iarăşi. Dar m-am asigurat că cineva va avea grijă de tine.

Ea pufni din nou.

Expresia lui Will deveni dură.

– Am făcut tot ce mi-a stat în putinţă. Ai dus o viaţă bună alături de Elias.

– Da! Apoi m-ai obligat să vin la Paris!

– Elias mi-a spus că intenţiona să vină aici, iar Marele Maestru de Molay a început să călătorească prin toată lumea creştină după ce a fost ales. Nu aveam cum să te las în Limassol, ştiind că vom pleca cu toţii. Parisul părea cea mai bună alegere. Ştiam că Andreas ar fi putut să se folosească de contactele sale din familia regală pentru a-ţi găsi o slujbă decentă. Will dădu din cap. Alţi copii care au supravieţuit asaltului de la Acra nu au fost la fel de norocoşi, Rose. Au rămas orfani de ambii părinţi şi au fost obligaţi să cerşească. Sau chiar mai rău de atât.

– Știu ce-au simțit. Și eu mi-am pierdut ambii părinți.

Cuvintele acestea fură ca o palmă dată lui Will. Tăcu, uitându-se cum ea se întoarce pe jumătate, fără să-i poată întâlni privirea, roșind. Încercă să nu rostească cuvintele, dar nu reuși.

– Ce înseamnă asta?

– Nimic, murmură Rose.

– Vreau să știu ce ai vrut să spui cu asta.

Nu voia. Și totuși a repetat întrebarea.

Rose se întoarse către el.

– Înseamnă că părinții mei au murit la Acra. Amândoi!

Pentru câteva clipe, Will văzu pe altcineva privind de dincolo de ochii aceia furtunoși și albaștri, bătându-și joc de el, și atunci vru să o lovească. Zidul dinăuntrul său se prăbuși, toată furia, durerea și neputința lui inundându-i pumnul strâns. Ar fi vrut s-o lovească pe femeia din fața lui, care nici măcar nu ar fi trebuit să fie o femeie, care crescuse fără el, pentru a deveni asemenea mamei ei; se confrunta cu propria lui durere, care stătea chiar acolo, înaintea lui, amintindu-i de acea cumplită trădare, ochii albaștri-închis nefiind nici ai lui, nici ai mamei ei, ci ai altcuiva. Ai unei persoane căreia nici măcar nu-i putea rosti numele.

Când Rose începu să se îndepărteze, Will făcu un pas înainte, întinzându-și mâinile pentru a o prinde. Apoi se clătină pe picioare și mâinile îi căzură pe lângă corp, distanța dintre ei mărindu-se. Așteptă, dar

ea nu mai privi în urmă. Intră prin pasajul slujitorilor și dispăru. Will își ridică capul, privind cerul până când lumina soarelui îl orbi.

Atunci când trecu podul, îndreptându-se către Templu, petele de lumină din ochii săi dispărură, iar amorțeala cu care se obișnuise îl cuprinse din nou. Ajuns la preceptoriu, se îndreptă către camerele cavalerilor atunci când Hugues și Robert îl găsiră.

– Trebuie să vorbim, spuse inspectorul.

Robert privi curios mantia făcută ghem sub brațul lui Will.

– Vino, spuse Hugues, fără să observe privirea lui Robert. Îi conduse pe cei doi către clădirea oficialităților, până în camera sa. Nu avem prea mult timp la dispoziție. Curând vor începe nonele și Jacques a cerut o slujbă specială pentru a se adresa oamenilor. Închise ușa în urma lor. Azi-dimineață am primit vești de la fratele nostru din Londra. De îndată ce am fost înștiințați de faptul că Marele Maestru a fost chemat la Londra, l-am trimis pe Thomas să afle care este motivul din spatele acestei întâlniri. Buzele lui Hugues se strânseră. Se pare că papa vrea să-i propună ca templierii și ospitalierii să se unească. Intenționează să-i trimită din nou în Țara Sfântă într-o nouă cruciadă pe care să o susțină financiar ambele Ordine.

Will se încruntă și dădu din cap.

– Asta nu se va întâmpla niciodată.

– Nu ai de unde să știi, spuse Robert tăios.

Will îl privi, apoi se întoarse către Hugues.

– Jacques știe lucrurile astea?

– I-am relatat totul azi-dimineață. I-am spus că am aflat de la Maestrul Angliei, ceea ce e parțial adevărat. Thomas a interceptat un mesaj trimis acestuia de regele Edward, prin care îi aducea la cunoștință intențiile suveranului pontif. Edward a fost rugat să participe la întrunire tocmai pentru că este un om influent și are relații strânse cu templierii. Se presupune că papa vrea să-l determine să-i susțină planurile.

– Cum a reacționat Jacques?

– Marele Maestru vrea cu siguranță o nouă cruciadă și e dispus să plătească pentru ea. Sincer să fiu, cred că ar fi în stare să falimenteze Ordinul pentru asta. Însă vrea ca orice înaintare către Răsărit să fie comandată de el. Nu are de gând să lupte alături de Cavalerii Sfântului Ioan, și nu-l pot învinui pentru asta. Din punct de vedere militar, ar fi un dezastru. Iar orice încercare de înțelegere între Ordinele noastre a fost zădărnicită cu multă vreme în urmă.

Will știa că Hugues se referea la asaltul din Acra al templierilor asupra cavalerilor Sfântului Ioan. Atacul, care precedase o dispută între două facțiuni regale cu vederi diferite, avusese loc cu câteva decenii în urmă, însă ospitalierii nu-i iertaseră niciodată pentru asta. De fiecare dată când se ivea o neînțelegere între armatele occidentale din Țara Sfântă, ospitalierii și templierii erau întotdeauna în tabere opuse. Singura dată când luptaseră împreună fusese în timpul căderii cetății Acra, atunci când cei doi Mari Maeștri se ridicaseră împotriva hoardelor mameluce. Însă lui Will îi venea greu să creadă, în această întortocheată arenă

a politicilor occidentale, unde fronturile de luptă nu erau niciodată bine definite, iar alianțele păreau construite pe nisip, că un astfel de eveniment avea să-i reunească. Mulți cavaleri ai Sfântului Ioan își aduceau aminte de momentele în care frații lor îi implorau pe templieri să le permită intrarea prin baricadele lor din Acra celor bolnavi și muribunzi, iar templierii își băteau joc de rugămințile lor. Templierii susțineau că, dimpotrivă, ei aveau dreptate, iar neînțelegerile lor cu ospitalierii apăruseră nu din dorința de răzbunare a acestora, ci mai degrabă din speranța că astfel vor dobândi controlul asupra teritoriilor și bogățiilor Templului. Așa cum spusese și Hugues, asemenea fapte greu puteau constitui o bază pentru reconcilierea celor două Ordine.

– Dar dacă papa Bonifaciu va cere asta? îl întrebă Robert pe inspector.

– Atunci poate că într-adevăr vom avea probleme, însă faptul că trimite doar un episcop îmi spune că, acum, problema asta nu e una arzătoare pentru el. Poate că nu vrea decât să vadă care ar fi răspunsul nostru în cazul unei astfel de propuneri. Din ce mi-ai povestit, suveranul pontif nu a menționat cât timp ați stat la Roma că ar avea o asemenea intenție.

– Nu, recunoscu Will, dar nu mi se pare ceva surprinzător. Alegerea papei Bonifaciu nu a fost pe placul tuturor celor din colegiul cardinalilor și în tot timpul cât am stat acolo suveranul pontif a fost ocupat cu împăcarea rivalilor săi. Jacques a fost plecat pentru câteva luni, întâlnindu-se cu regele Neapolelui și

vizitând preceptoriile noastre din Veneția și Genova, astfel că, în afară de cele câteva întruniri pe care le-am avut cu Sanctitatea Sa în cursul primăverii, l-am văzut foarte rar.

– Ai spus că Edward a fost cel care a convocat întrunirea, spuse Robert. Să presupunem că îl sprijină pe papă? Ne-am temut întotdeauna de lucrul acesta, încă de când a început să-i ceară bani lui Everard. Bătrânul s-a temut că regele avea să treacă la acțiune pentru a-și materializa ambițiile cu privire la Țara Sfântă, iar acum, având în vedere că Marele Maestru e pregătit să se întoarcă... Robert ridică din umeri. Deși nu-l pot învinui pentru asta. Sunt zile în care îmi doresc să pot răzbuna ce ni s-a întâmplat la Acra, momente în care sunt într-atât de ros de furie încât nu-mi pot imagina cum aș putea vreodată să-l numesc frate pe vreun musulman. Îi privi pe cei doi. Însă cruciadele s-au încheiat și, în ciuda a tot ceea ce am pierdut, acesta este un lucru bun. Regele Edward a jurat credință cauzei Frăției noastre. Și ar trebui să fie de acord cu Frăția, considerând încetarea ostilităților o oportunitate pentru a menține pacea dintre Răsărit și Apus, nu să plănuiască aruncarea noastră din nou în război, chiar și la cererea papei.

Will rămase tăcut. Camaradul său nici măcar nu putea bănui cât de departe putea merge Edward în dorința sa de a dobândi ceea ce voia. Edward avea să mențină pacea atât timp cât îi era de folos. Încheia și rupea alianțe cu cea mai cumplită indiferență față

de cei afectați de deciziile sale și făcea toate astea cu o viclenie și o cruzime uluitoare.

– Mi-ai vorbit despre temerile tale cu privire la Edward atunci când m-ai inițiat în tainele Frăției, spuse Hugues. Însă Edward nu a făcut nicio mișcare în Răsărit de la încheierea armistițiului cu musulmanii. Cum poți fi atât de sigur că acționează împotriva noastră? Dacă Everard ar fi avut cea mai mică urmă de îndoială în privința intențiilor regelui, nu l-ar fi numit gardian. E drept, nu l-am cunoscut pe preot, însă în tot timpul pe care l-am petrecut alături de frații noștri din Acra am fost sigur de un singur lucru: Everard credea în Anima Templi mai mult decât oricine și n-ar fi putut face nimic care să o pună în pericol.

– Everard a greșit, spuse Will aproape în șoaptă. Am fost aproape să fim distruși atunci când s-a furat Cartea Graalului. Nu își dorea decât să ne redea puterea, dar a ales omul nepotrivit. Și a regretat asta până în clipa morții.

– Nu știm de ce va participa Edward la întâlnire, continuă Hugues. A mai avut de-a face cu Bertrand de Got în Gasconia. Poate că intenționează să ne susțină cauza. Dacă cineva ar vrea să schimbe părerea papei ori a vreunui episcop, atunci el este cel care o poate face.

Will vorbi foarte tăios.

– Edward nu ne este aliat. Și ne va trăda din nou și din nou.

– Cum? insistă Hugues. În afară de faptul că ne-a cerut bani, care e posibil să fi fost rugăminți

nevinovate, ce altceva a mai făcut? Am citit scrierile lui Everard pe care mi le-ai trimis înainte de căderea cetății Acra. Nu există nicio referire la acte de trădare, doar temerile lui, despre care aș putea spune că au fost generate de suspiciunile tale, cum că regele nu căuta restabilirea păcii în momentul în care a acceptat să ne fie gardian, ci o sursă de finanțare pentru războiul din Țara Galilor. Însă, chiar dacă ar fi fost adevărat acest lucru, supunerea Țării Galilor era un risc necesar. Doar pentru că un om crede în pace, asta nu înseamnă că va încerca să o mențină în fața rebelilor și războinicilor.

– Dar cum rămâne cu luptele din Scoția? întrebă Will. De ani buni încearcă să ne supună, iar acum, că i-a îngenunchiat pe galezi, nimic nu-i mai stă în cale.

– După moartea regelui Alexander, în Scoția a fost anarhie, magnații luptându-se pentru tron. Edward s-a oferit să-i ajute.

– Da, intenționând să-și însoare fiul de cinci ani cu moștenitoarea lui Alexander pentru ca Anglia să poată pune mâna pe coroană!

– Dacă prințesa Norvegiei ar mai fi trăit, atunci cele două regate ar fi fost unite în deplină pace. Văzând expresia nemulțumită a lui Will, Hugues dădu din cap. Dacă scoțienii nu ar fi avut încredere în Edward, atunci nu l-ar fi numit protector al lor după moartea reginei. A făcut toate eforturile pentru a restaura pacea în regatul lor, a fortificat castelele, a instalat garnizoane în orașele în care tensiunea dintre clanuri era mai mare. Cum l-au recompensat scoțienii?

Ar fi putut începe tratative pentru soluționarea neînțelegerilor. În loc de asta, au semnat un tratat de alianță cu dușmanul lui.

– De când ești tu englez, Hugues? întrebă Robert, privindu-l pe prietenul său cu un oarecare resentiment.

– Încerc să văd lucrurile din perspectiva lui Edward, replică Hugues calm. Și să înțeleg cum și-au făcut loc suspiciunile în privința lui. Suntem frați, nu-i așa? Își întinse mâinile către cei doi bărbați nervoși din fața sa. Suntem cu toții de aceeași parte. Vreau doar să fiu sigur că, orice s-ar întâmpla, Templul este protejat. Trecem printr-o perioadă tulbure. Marele Maestru vrea să pornească o nouă cruciadă, iar papa vrea să ne unească cu rivalii noștri. Oricare dintre aceste posibilități ar avea un impact foarte mare asupra noastră. Jacques vrea să plece la Londra după Crăciun. Noi trei îl vom însoți. Am făcut în așa fel încât să fie așa.

– Noi trei? întrebă Will.

– Da, și cred că ar fi bine să-l considerăm pe Edward ca pe prietenul nostru.

– Atunci întâlnirea aceasta tocmai s-a încheiat, spuse Will, îndreptându-se către ușă.

Hugues îl privi lung. Chipul i se înroși de furie.

– Oprește-te, comandante! Cum îndrăznești să-mi întorci spatele?

Will veni spre el, sălbăticia din ochii săi făcându-l pe Hugues să tacă.

– Vorbeam despre Anima Templi. Eu sunt conducătorul ei, în caz că ai uitat. Dacă eu spun că întâlnirea aceasta s-a încheiat, atunci așa e.

– Să-l ia naiba, murmură Hugues, după ce Will ieși din încăpere. Robert încercă să spună ceva, dar inspectorul îl reduse la tăcere. Nu, Robert, nu căuta scuze în numele lui. Dacă îmi va mai vorbi vreodată astfel, îl voi exclude din Ordin.

4

Templul Nou, Londra
7 ianuarie 1296

Oraşul ardea. Suluri de fum negru se ridicau către cer, întunecând soarele abia răsărit. Bolovanii aruncaţi de maşinile de război loveau zidurile, spărgând piatra, zdrobind oameni. Pe zidurile portului se îngrămădeau femei şi copii cu feţele pline de praf, căutând cu disperare să se urce pe una din puţinele bărci care îi puteau transporta până la galerele rămase în port. Will îşi îmboldi calul să treacă printre ei, urmărindu-l pe omul care mergea împleticindu-se de-a lungul a ceea ce mai rămăsese din digul estic.

Edward a controlat întotdeauna totul. Iar eu am fost o marionetă în mâinile lui, lăsându-mi visele să moară treptat, în timp ce ale lui au fost toate împlinite.

Will tresări amintindu-şi cuvintele pline de amărăciune ale lui Garin. Simţea o durere în piept şi respira cu greutate.

Am fost marioneta lui Edward atât de mult timp, încât îi făceam pe plac chiar și atunci când nu-mi ordona nimic.

Se ridică și traversă încăperea pustie până la fereastră. Punându-și mâinile pe pervaz, Will privi peticul de iarbă care era mărginit de arcade. Simțea în aer mirosul de mâl al Tamisei. Și locul acesta era încărcat de amintiri, însă mult mai neclare, mai puțin vii decât cele care îl asaltau în Paris. Își petrecuse doar două veri la Templul Nou, însă faptul că aici își văzuse tatăl pentru ultima oară era o amintire dureroasă. Parcă ar fi făcut drumul înapoi. De la Paris, la Londra. Aici se gândea mai mult la Scoția, locul în care se născuse. Încă mai păstra în sacul său scrisoarea de la sora lui, Ysenda. Din câte știa, ea și sora lui mai mare, Ede, încă erau în viață.

Trei sergenți traversară curtea, având tunicile negre largi pe trupurile lor, deoarece mușchii lor erau încă nedezvoltați. Și el fusese ca ei, în floarea vârstei, privind cu admirație cavalerii mult mai înalți decât ei, de parcă ar fi fost niște îngeri în mantiile lor fără de pată. Își reaminti zilele petrecute ajutându-l pe Simon la grajduri, diminețile de iarnă în care alerga alături de Garin pe terenul de antrenament. Parcă se întâmplaseră toate într-o altă viață.

Atunci când începu să bată clopotul preceptoriului, sergenții o luară la fugă și dispărură sub arcade. Will se duse la patul său de paie. Ghemuindu-se, își trase sacul de dedesubt. Se opri, rămânând cu mâna deasupra lui câteva momente.

S-a terminat, Will. Nu înțelegi? S-a terminat pentru amândoi. Am pierdut totul. Vom muri!

Ascultând vocea lui Garin răsunând în mintea sa, Will băgă mâna în sac apucând cu degetele flanela de schimb, în care era împachetat un obiect greu. O desfăcu, lăsând cuțitul să-i cadă în palmă. Îl luase din bucătăria preceptoriului ieri-seară, în timp ce majoritatea bărbaților erau la slujba de seară. Nimeni nu comentase pentru că se strecurase cu întârziere în capelă pentru a li se alătura. Maestrul Angliei și apropiații săi erau ocupați cu primirea Marelui Maestru, și, chiar dacă vreunul dintre cavaleri observase că întârziase, niciunul nu-l întrebase nimic. Până la urmă, el era comandantul. Lama cuțitului era lungă și subțire, încastrată într-un mâner foarte rezistent. Era ușor de ascuns. Nimeni nu avea să-l vadă când îl va trage afară.

Garin fusese un pion, unul fatal totuși, însă doar un pion. Edward era jucătorul, cel care împingea piesele pe tabla de șah, câștigând la fiecare mutare: moartea lui Owein la Honfleur, cele întâmplate în bordelul din Paris, lucru pe care îl considera ca o moarte, ambuscada din afara orașului Mecca și incendiul din casa lui Andreas. Nu-și pătase mâinile, dar Edward era cel care gândise fiecare mișcare pe care o făcuse Garin. Lucrul acesta era atât de limpede pentru Will ca și cum regele și-ar fi pus pecetea pe toate faptele de cruzime care fuseseră țesute în jurul intențiilor sale. Omorâse, înșelase și mințise pentru a obține tot ce și-a dorit, la adăpostul măștii de onestitate care îl păcălise până și

pe Everard. Din cauza lui Edward pierduse Will toate lucrurile pe care le prețuia. Și acum trebuia să îndrepte această nedreptate.

Atunci când părăsise ruinele orașului Acra la bordul navei *Phoenix* jurase să se răzbune. În momentele acelea, furia lui era brută, un foc mistuitor, însă de-a lungul anilor se transformase în cenușă, gri, inertă, pângărindu-i gândurile. Odată întors în Apus, focul renăscuse, iar acum, atât de aproape de tronul regelui, atât de aproape de omul pe care îl ura, ardea mai puternic ca niciodată, chipul lui arogant stăruindu-i în minte.

Will întinse degetele ca să apuce mânerul cuțitului. Se opri înainte să atingă lama. Dădu afară aerul din piept, realizând că își ținuse respirația. Înjurând printre dinți, împături flanela în jurul lamei și o vârî din nou în sac. Avea să o ducă înapoi la bucătărie, înainte ca vreo persoană să-și dea seama că lipsește.

Se deschise ușa și intră Robert.

– Ce faci aici?

Will împinse sacul sub pat.

– Nimic.

– N-ai auzit clopotele?

Will își dădu seama că acestea continuau să bată.

– E aici, spuse Robert cu glas aspru. Ar trebui să vii și tu.

Will se îndreptă către ușă. Aruncă o privire către patul său de paie, apoi ieși.

Curtea principală a Templului din Londra, care ducea către strada Akeman, era înțesată de oameni.

Un grup de cai acoperiţi de cioltare frumos împodobite se îndrepta către grajduri. Will se opri în loc. Venind către el, alături de Marele Maestru al Angliei, se afla Edward.

Dacă trecerea anilor îi îmbătrânise pe camarazii lui Will, asta nu era nimic în comparaţie cu felul în care timpul schimbase înfăţişarea regelui Angliei. Tânărul arogant pe care îl văzuse ultima oară acum douăzeci şi trei de ani parcă dispăruse. Îşi menţinuse alura atletică şi era mai înalt decât majoritatea celor din jur, însă asemănările se terminau aici. Will îşi imaginase că faţa regelui avea să fie în continuare încadrată de părul negru, însă acum, la cincizeci şi şase de ani, părul lui Edward era la fel de alb ca penele de lebădă. Barba lui era argintie, tunsă scurt, ceea ce evidenţia severitatea chipului, iar moleşirea din ochii săi devenise mai pronunţată. Mergea cam ţeapăn, cu toate că părea la fel de puternic ca toţi bărbaţii mai tineri din jurul său, cu sabia prinsă la şold şi păşind hotărât.

În timp ce Edward se apropia urmat de o mulţime de gărzi regale şi consilieri, ochii lui se opriră asupra lui Will. Pentru câteva secunde, dădu impresia că nu-l recunoaşte, dar apoi deveni vigilent.

– Campbell.

Maestrul Angliei, un bărbat energic, cu aer tineresc şi păr negru buclat, pe nume Brian le Jay, îşi întoarse privirea de la rege la Will, care, spre deosebire de toţi ceilalţi cavaleri, nu se înclină în faţa lui Edward atunci când acesta se opri.

– Îl cunoaşteţi pe fratele nostru, lordul meu?

– De multă vreme, spuse Edward fără să-și ia privirea de la Will. Vorbea o franceză perfectă.

– Comandante.

Will se uită în dreapta lui Edward și-l văzu pe Hugues privindu-l cu încordare.

– *Îngenunchează*, îi șopti inspectorul.

Îl priveau cu toții. Brian le Jay se încruntă. Ordinul lui Hugues era clar. Strângând din dinți, Will își înclină capul în direcția lui Edward. În ochii regelui se văzu o scânteiere de satisfacție, apoi le Jay se mișcă și momentul de încordare se risipi.

– Lordul meu, spuse Maestrul Angliei, făcându-i semn lui Edward în direcția clădirii capitulului. Marele Maestru de Molay vă așteaptă. Ar trebui să mergem.

Will îi urmă, împreună cu Robert. Continua să-l privească pe Edward și după ce intrară în sală. Marele Maestru era așezat pe un podium, alături de un bărbat scund, cu tonsură, care trebuie să fi fost Bertrand de Got. Jacques se ridică pentru a-l întâmpina pe Edward în timp ce acesta urca pe podium pentru a se așeza pe unul din scaunele libere, împreună cu Brian le Jay și Hugues, în timp ce cavalerii și consilierii regelui se înghesuiră pe bănci. Jacques rămase în picioare după închiderea ușilor sălii capitulului.

– Acum două sute de ani, Hugues de Payens a călătorit spre est împreună cu opt cavaleri. Primii cruciați au cucerit Ierusalimul în numele creștinității, iar Orașul Sfânt a devenit loc de pelerinaj. Aflându-se pe acele meleaguri, Hugues, un tânăr nobil supus contelui

de Champagne, a aflat despre pericolele care-i pândeau pe creştinii care voiau să călătorească în Ţara Sfântă. Hotărând ca toţi aceşti oameni să aibă posibilitatea de a merge nestingheriţi pe urmele lui Hristos, fără să le fie frică de atacurile sarazinilor ori să fie ucişi de armele lor, a pus bazele unui ordin cavaleresc, al cărui scop era de a le oferi siguranţă acestor pelerini. Vocea lui Jacques era tunătoare. Toţi cei aflaţi în sală ascultau în tăcere povestea atât de cunoscută. Hugues de Payens a fost primul Mare Maestru şi, cu toate că Ordinul nostru şi-a mărit influenţa de la an la an, atât în domeniul politicii, cât şi în cel al comerţului, misiunea lui a rămas neschimbată. Este unicul nostru ţel. Dădu din cap. Ba nu, ţelul acesta este *sufletul* nostru.

Will fu surprins. Jacques, un bărbat scump la vorbă care, ca majoritatea celor din Templu, nu ştia nici să citească, nici să scrie, nu era capabil să formuleze astfel de idei. Observă că scribul Marelui Maestru, aşezat în primul rând, încuviinţa din cap alocuţiunea, şi îşi imagină că el trebuie să fi fost autorul ei.

– Acesta e motivul pentru care misiunea noastră nu s-a încheiat încă. Sunt mândru să fiu cel de-al douăzeci şi treilea Mare Maestru al Ordinului şi, la fel ca toţi predecesorii mei, nu voi avea linişte până când Ţara Sfântă nu va fi iarăşi eliberată pentru Dumnezeu şi pentru creştinătate.

Cuvintele sale fură primite cu aplauze. Expresiile celor de pe podium erau diferite. Brian le Jay asculta din respect cu interes, Hugues îşi aţintise privirea în podea, gânditor, Bertrand de Got aproba energic,

în timp ce Edward, calm și indiferent, nu lăsa să se vadă ce gânduri îi treceau prin minte.

Jacques se întoarse către episcop.

– Cred că eu și papa Bonifaciu vrem același lucru.

Bertrand se ridică, aranjându-și roba.

– Așa este, Maestre de Molay, și vorbiți cu deosebită elocvență atunci când reiterați dorințele papei. Însă am purtat îndelungi discuții cu Sanctitatea Sa și credem că, singuri, soldații tăi nu vor putea duce la îndeplinire dificila misiune de a recuceri Țara Sfântă de la sarazini și tocmai acesta este motivul pentru care propunem ca templierii să își unească puterile cu ospitalierii, astfel încât cele două nobile ordine, vechi de sute de ani, să reușească împlinirea țelului nostru.

Sala capitulului fu cuprinsă de murmure de nemulțumire, deși Will se așteptase la reacții mult mai puternice, ceea ce îl făcu să creadă că majoritatea celor prezenți știau deja care este scopul întâlnirii.

Jacques rămase tăcut câteva clipe.

– Asta nu se va întâmpla niciodată.

Bertrand privi nedumerit schimbarea din atitudinea lui Jacques, care, din oratorul fermecător de mai devreme, devenise acum un comandant sever.

– Dar maestre de Molay, acesta a fost motivul pentru care ne-am adunat, pentru a discuta acest lucru. Nu vreți să-mi ascultați propunerea?

– Nu va fi nevoie să o fac. M-am hotărât deja. I-aș primi alături de noi într-o nouă cruciadă pe cavalerii Sfântului Ioan, însă ca un ordin aparte, așa cum a fost întotdeauna.

– Există temeri conform cărora tocmai rivalitatea cu ospitalierii a dus la pierderea Țării Sfinte. Bertrand își ridică mâna pentru a respinge protestele cavalerilor. Nu afirm decât lucruri pe care alții le consideră adevărate.

– Rivalitatea dintre noi și ospitalieri a fost de bun augur, nicidecum un obstacol. A împins cele două ordine într-o competiție pentru binele comun al creștinătății. Pe câmpul de luptă, unul a condus avangarda, celălalt, ariergarda.

– Nimic nu se va schimba, argumentă episcopul. Singura diferență ar fi aceea că veți face totul sub un singur stindard. Cuvintele sale fură urmate de o liniște ca de piatră. Nu-i așa?

– Și cum rămâne cu oamenii mei? întrebă Jacques, ducându-se către Hugues și Brian le Jay. Nu putem avea doi inspectori, doi maeștri ai Angliei. Iar în privința mea? Pot spune cu certitudine că Marele Maestru al ospitalierilor va fi la fel de dispus să renunțe la poziția sa precum sunt eu. Mulți vor trebui să fie retrogradați în grad, iar cavalerii se vor afla sub ordinele unui comandant pe care înainte îl considerau rival. Ce credeți că va rezulta în urma unirii celor două ordine dacă nu o mulțime de oameni învrăjbiți, dezorganizați, care s-ar lua la bătaie între ei înainte de a ajunge la Marsilia.

Bertrand își țuguie buzele. Se uită în jur, căutând sprijin, iar ochii lui se opriră asupra lui Edward.

– Sire, sunteți un intermediar în această discuție. Care este opinia Înălțimii Voastre? Bertrand se întoarse

la locul său, liniștindu-se atunci când văzu că regele îi luă locul.

– O nouă cruciadă ar fi bine-venită.

Privindu-l pe Edward, Will simți cum sângele începe să-i pulseze în tâmple. Se aplecă în față.

– În prezent însă, sunt ocupat cu alte probleme. Regele se întoarse către Jacques, iar Bertrand se încruntă. După cum cred că deja ați aflat, scoțienii conduși de John Balliol au semnat un tratat de alianță cu regele Filip al Franței. Speram să fi putut rezolva diferendul cât mai rezonabil cu putință, ca niște oameni civilizați. Însă văd că pentru ei lucrul acesta este cu neputință de realizat. Alianța reprezintă o declarație de război, una la care trebuie să răspund cât mai repede și mai ferm. Ieri am ordonat ca toți scoțienii care se află în Anglia să fie arestați.

Will se apucă de bancă.

– Maiestate, interveni Jacques, printre cavaleri se află și scoțieni.

– Templierii nu vor fi arestați. Edward continuă să-l privească țintă pe Marele Maestru cu ochii săi ca de piatră. Trebuie să înțelegi că acest lucru e necesar. Scoțienii s-au înțeles cu Filip să pună la cale acțiuni agresive la adresa mea. Nu le pot permite să fie liberi în regatul meu, de unde să poată ataca.

După o scurtă pauză, Marele Maestru încuviință.

– Nu, așa e.

Bertrand îl privea surprins pe Edward, căci se așteptase ca regele să vorbească despre alte chestiuni.

– Maiestate, cu tot respectul cuvenit, vorbiţi despre un război împotriva unei alte ţări creştine, însă noi ne-am adunat pentru a vorbi despre eliberarea Ţării Sfinte de sub stăpânirea necredincioşilor. Acest lucru are întâietate!

– Spre deosebire de Biserică, episcope, nu-mi pot permite luxul de a-mi alege duşmanii. Filip şi scoţienii şi-au ridicat armele împotriva mea. Nu mi-aş îndeplini datoria faţă de poporul meu ca rege dacă nu aş răspunde. Edward îl privi iarăşi pe Jacques. Mă pregătesc să plec în întâmpinarea lui Balliol, însă, având în vedere că fratele meu se află în fruntea trupelor noastre din Gasconia şi alţi comandanţi ai mei încearcă să înăbuşe revolta din Ţara Galilor, puterile îmi sunt limitate. Am nevoie de soldaţi adevăraţi şi de cavalerie grea. Aşa că, voi avea nevoie de ajutorul Templului.

Will respiră uşurat văzând că Marele Maestru rămase neclintit.

– Motivul pentru care am venit aici, maiestate, este acela de a cere ajutorul regilor pentru a strânge o nouă armată. Nu credeam că va trebui să răspund eu însumi unei astfel de solicitări. E nevoie de oamenii mei în Orient.

Edward se încruntă. Vru să vorbească, însă Hugues se ridică în picioare.

– Lorzii mei, permiteţi-mi să sugerez încheierea acestei întâlniri. Având în vedere chestiunile neaşteptate care ne solicită atenţia, ar fi bine dacă i s-ar acorda fiecăruia răgazul de a cugeta înainte de a lua o decizie. Îl privi pe Jacques. Am putea să ne reîntâlnim mâine.

Marele Maestru încuviinţă din cap.

– Foarte bine, inspectore de Pairaud. Maiestate?

Edward făcu o pauză, apoi îşi înclină capul.

– Şi eu sunt de acord cu această hotărâre, adăugă rece Bertrand, privindu-l profund mâhnit pe rege.

În vreme ce toţi cei prezenţi se ridicară, cavalerii discutând între ei, Will se lăsă pe spate, privindu-l pe Edward, care trecu repede pe culoarul dintre bănci, părăsind sala capitulului, urmat îndeaproape de alaiul de oficiali şi de gărzi.

Cineva semnase un pergament în Paris. Anglia şi Scoţia erau acum în război.

Turnul Londrei
7 ianuarie 1296

Hugues se opri în capul scărilor cufundate în întuneric care coborau în spirală. Mirosul materiei în putrefacţie urca până la el. Îi aruncă o privire omului de lângă el.

– Acolo jos, domnule, insistă gardianul, smucindu-şi capul în direcţia scărilor.

Hugues coborî cu grijă. Pentru câteva clipe pătrunse într-o beznă absolută şi trebui să-şi continue drumul pe scările abrupte şi inegale pipăind pereţii plini de umezeală. Treptat, lumina arămie a torţelor începu să dea culoare scărilor şi Hugues putu să vadă din nou. Păşind cu încredere pe ultimele trepte, intră într-un pasaj boltit. Aerul era încărcat până la saturaţie

de duhoarea grea de animal. Inspectorul respira cu gura deschisă. La capătul pasajului, lumina torțelor deveni mai puternică și reuși să vadă câteva persoane mișcându-se. Intrând într-un coridor ceva mai larg, care avea pe partea dreaptă mai multe uși solide, fu întâmpinat de cinci gardieni cu figuri înfricoșătoare.

– Mi s-a spus să vin aici, zise Hugues într-o engleză ciudată. Auzi un strigăt înfundat de undeva, de departe.

– Vă duc eu la el, spuse unul dintre temniceri. Vă așteaptă. Gardianul o luă către stânga, iar Hugues îl urmă. Rămâneți pe partea aceasta și aveți grijă pe unde călcați.

Privind în jos, inspectorul văzu că podeaua pasajului era înclinată, prin mijlocul ei fiind săpat un canal. Era plin cu un lichid vâscos și urât mirositor.

– N-ați vrea să călcați în mizeriile lor.

Faptul că aflase de unde venea mirosul îngrozitor nu l-a ajutat în nici un fel. Hugues rezistă cu greu dorinței de a-și strânge nasul cu mâna, când gardianul se opri în fața uneia dintre uși, luând o legătură de chei de la cingătoare și înfigând una în lacăt. Se auzi un alt strigăt, de data asta mult mai aproape. Temnicerul deschise ușa.

Dincolo de ea, într-o celulă înghesuită, se aflau patru bărbați. Trei dintre ei își întoarseră privirea către el atunci când inspectorul intră, însă cel de-al patrulea, care era prins de încheieturi cu un lanț trecut printr-o vergea din tavan, nu-și ridică capul. Mirosul de carne arsă din încăperea mică îi aminti în chip neplăcut lui Hugues de friptura de porc.

– Inspectore de Pairaud.

Hugues făcu o plecăciune, mutându-și privirea de la regele Edward la cel care atârna nemișcat în lanțuri. Bărbatul nu avea decât o bucată de pânză care îi acoperea șoldurile, iar pielea îi era vânătă, plină de broboane de sudură de la căldura dogoritoare pe care o degaja mangalul plin cu cărbuni încinși. Nisipul din jurul lui era plin de sânge. Șiroia de-a lungul trupului său din rănile de pe pieptul plin de arsuri. Hugues bănui că acestea fuseseră făcute de fierul încins pe care îl ținea în mână unul dintre ceilalți doi bărbați, ambii gardieni, iar mirosul de carne îi făcu greață.

– Să revin mai târziu, maiestate?

– Nu, răspunse tăios Edward. Vom vorbi acum.

Hugues strâmbă din nas atunci când prizonierul scuipă sânge în nisip.

– Cine e?

– Un spion scoțian. Edward se apropie de o latură a celulei și-i făcu semn gardianului, care băgă fierul în inima cărbunilor roșii. Pocniră și scoaseră scântei. Auzind sunetul acela, prizonierul fu cutremurat de un fior. A intrat în casa mea târându-se ca un vierme acum câteva luni. Mă spiona, așteptând să le dea raportul stăpânilor lui. E un lucru bun faptul că l-au prins oamenii mei, căci altfel scoțienii ar fi aflat care este planul meu de luptă înainte ca avangarda să părăsească Londra.

– Nu-i adevărat, răspunse hârșâit prizonierul. Sunt nevinovat!

Edward pocni din degete, iar gardianul scoase din foc fierul al cărui capăt avea o culoare portocalie.

– Din nou.

Bărbatul urlă când gardianul îi apăsă pe piept fierul încins. Firele de păr ardeau, iar pielea îi fierbea. Se lăsă în față, nemaiputând să se țină pe picioare.

– Dumnezeule. Nu... nu mai vreau! Gâfâia din greu.

Edward se aplecă spre el.

– Atunci spune-mi ce vreau să știu. I-ai trimis vorbă lui Balliol? Îmi cunoaște planurile?

– Nu, răspunse bărbatul expirând. Urmă o lungă pauză. Încet, omul își ridică capul. Dar nu are importanță. Va fi pregătit.

– Poftim, vezi? murmură regele.

– Poporul meu te va măcelări, trădătorule. Bărbatul închise ochii și-și dădu capul pe spate. Trăiască regele John!

– Omorâți-l.

Unul dintre gardieni înaintă, trăgându-și spada din teacă cu un hârșâit. O împlântă în pântecele bărbatului și apoi o învârti, sfâșiindu-i mușchii și intestinele.

– Poporul lui a venit să-mi ceară ajutorul, spuse Edward, în timp ce bărbatul se aplecă peste spadă, gemând. Au venit la mine după moartea regelui lor și al moștenitorului acestuia, și m-au implorat să-i ajut. Am cheltuit foarte mulți bani pentru a organiza o competiție prin care să hotărăsc cine este cel mai bun pretendent la tron. Se întoarse către Hugues. De îndată ce a fost înscăunat John Balliol, în regatul lor s-a instaurat pacea. Aș fi crezut că-mi vor fi recunoscători. M-am înșelat. Prizonierul se încovoie de durere atunci când spada fu trasă afară, împroșcând sânge și alte urdori.

Edward se îndreptă către ușa deschisă de celălalt gardian. Am nevoie de ajutorul Templului. Trebuie să-l convingi pe Jacques să-mi dea oameni ca să înăbuș revolta lui Balliol.

Luându-și privirea de la muribund, Hugues îl urmă pe Edward în pasaj.

– Ar putea fi un lucru dificil, maiestate. Jacques e foarte hotărât în privința unei noi cruciade. Mă îndoiesc că ar accepta îndreptarea resurselor militare către altă cauză.

Hugues strânse din ochi atunci când ieșiră la lumina puternică din curtea măturată de vânt, dominată de un șopron uriaș în care se afla menajeria regală.

Edward se întoarse dintr-odată, oprindu-l pe inspector pe ultima treaptă.

– Ar putea accepta, dacă toată acea discuție despre unirea templierilor cu cavalerii Sfântului Ioan s-ar încheia.

– Ce sugerați?

– Îl cunosc pe Bertrand de Got. Poate că pare a fi un preot neînsemnat, însă îl poate influența pe papă. L-ar putea convinge pe Bonifaciu să renunțe la propunerea sa, dacă l-aș încuraja eu să facă asta. Iar noi am fost întotdeauna în relații foarte bune. M-ai sprijinit atunci când ți-am mai cerut ajutorul. Nu mă dezamăgi acum.

– Dar cum rămâne cu promisiunea pe care mi-ați făcut-o, maiestate? Acra a căzut, iar Templul are nevoie de o nouă bază. Ospitalierii s-au stabilit în Cipru, iar cavalerii teutoni sunt stăpâni peste Prusia. Trebuie

să le urmăm exemplul și să căutăm un regat pentru noi, unde să fim feriți de amestecul autorităților seculare și de mofturile Bisericii. Ne-am bizuit întotdeauna pe reputația noastră pentru a obține ajutor: fonduri și recruți din partea nobilimii, privilegii speciale din partea regilor. Acum că puterea noastră a slăbit, trebuie să obținem lucruri durabile pentru a asigura continuitatea Ordinului. Cea mai importantă dintre nevoile noastre este cea de teritorii.

– Iar eu vă voi putea ajuta de îndată ce voi fi într-o poziție mai bună, după potolirea rebelilor scoțieni. Oare Scoția va fi potrivită ca bază pentru Ordinul vostru? Aveți deja preceptorii acolo. Sunt sigur că vom putea aranja ceva în sensul acesta.

Hugues rămase tăcut.

– Voi face tot ce-mi stă în putință, răspunse într-un final. Voi încerca să-l conving pe Jacques să vă ajute. În schimb, propunerea de a ne uni cu ospitalierii nu trebuie să mai intre în discuție. Locul în care se va afla baza noastră va fi decis la timpul potrivit.

Edward înaintă în curtea interioară, permițându-i lui Hugues să iasă în lumina soarelui. Dinspre șopron se auzi răgetul unui animal chinuit.

– Cum rămâne cu Campbell? E șeful tău și seamănă cu Everard. Mă îndoiesc că va accepta propunerea. Doar e scoțian, nu?

– Poate că e conducătorul Frăției, însă eu sunt inspectorul Ordinului. Se va supune autorității mele.

5

Templul Nou, Londra
8 ianuarie 1296

Intrând în sala capitulului împreună cu ceilalți cavaleri, Will cercetă cu atenție încăperea. Hugues era în față, alături de Jacques. Așezându-se pe o banchetă aflată în apropierea estradei, Will încercă să-i capteze atenția inspectorului.

După adunarea de ieri, convocase de urgență o întrunire a Frăției, însă veniseră numai Robert și Thomas, fratele lor englez. Toată atenția lui Will fusese îndreptată către propunerea lui Edward și absența lui Hugues, iar discuțiile lor se încheiară nesatisfăcător și fără să se ia vreo decizie. După aceea, îl căutase pe Hugues la cină, în sala de mese, fără să-l găsească însă, iar după vecernie se dusese la dormitorul acestuia, ros de neliniște. Stătuse treaz până târziu în noapte, singurul lucru palpabil în întuneric fiind cuțitul de sub patul de paie.

Așezându-se lângă Brian le Jay, privirea lui Hugues se opri asupra lui Will, și chiar dacă observase expresia întrebătoare de pe chipul acestuia, nu lăsă să se vadă, uitându-se în altă parte atunci când regele Edward își ocupă locul.

Jacques părea foarte obosit, însă vorbi cu fermitate atunci când se adresă adunării.

– Am petrecut mult timp discutând cu apropiații mei, însă decizia a rămas neschimbată. Unirea Ordinului nostru cu cel al cavalerilor Sfântului Ioan mai degrabă ar dăuna luptei pentru Țara Sfântă decât să-i aducă beneficii. Nu pot fi de acord cu asta, spuse el, întorcându-se către Bertrand de Got.

Episcopul, palid și frânt de oboseală, se ridică.

– Și eu am avut destul timp pentru a mă gândi la asta. Ezită. Will se încruntă văzând că episcopul se uită la Edward. M-am gândit, repetă Bertrand. Și cred că ai dreptate.

Cuvintele îi fură întâmpinate cu uimire și murmure de încuviințare. Jacques ceru să se facă liniște.

– Pentru moment, Maestre Templier, continuă Bertrand, privindu-l pe Marele Maestru cu părere de rău, voi avea încredere în intuiția voastră și mă voi întoarce la Roma pentru a-i sugera Sanctității Sale ca Templul și ospitalierii să rămână două ordine separate, fiecare continuând pe cont propriu pregătirile pentru o nouă cruciadă.

Will fu surprins de schimbarea subită a atitudinii episcopului la fel de mult ca și ceilalți cavaleri, însă, spre deosebire de ei, nu se bucura. Îl tulbura ceva

anume. Pe estrada din fața lui se întâmpla altceva, se desfășura un alt plan, numai că nu știa care. Răspunsul nu avea să se lase așteptat pentru prea multă vreme.

Marele Maestru rămase în picioare după ce Bertrand se așeză.

– Am un răspuns și în privința problemei ridicate de regele Edward. Marele Maestru consimți dinaintea regelui. Templul vă va oferi ceea ce doriți. Vă vom ajuta împotriva Scoției.

Will se ridică brusc în picioare. Câțiva dintre cei din jurul său îl priviră, însă el nu se uita decât la Edward, care rămăsese calm, liniștit, nicidecum surprins de decizia Marelui Maestru.

– Maestrul le Jay vă va ajuta în privința asta, însă numai cavalerii din preceptoriile Angliei vor face parte din această armată. Nu vreau să-mi nemulțumesc aliații din Franța și nici pe cei din alte ținuturi.

Edward își înclină capul în direcția lui Jacques.

– Acest lucru e de înțeles, însă ar fi foarte avantajos pentru mine dacă m-aș putea folosi de principalul preceptoriu din Scoția drept bază. Intenționez să trec râul Tweed mai sus de Berwick până la Paște. De îndată ce orașul va capitula, calea către Scoția va fi liberă și voi putea înainta către nord. Balantrodoch ar putea constitui un loc potrivit pentru a-mi odihni trupele și de unde mi-aș putea continua drumul către Edinburgh.

– Se poate aranja.

– Presupun că templierii din Balantrodoch vor fi de acord, indiferent de partea cui sunt? Pe măsură

ce rostea cuvintele, privirea i se opri asupra lui Will, care însă mai stătea în picioare.

– Se vor supune ordinelor mele, răspunse Jacques. Pe lângă cei cincizeci de cavaleri din acest preceptoriu, vom trimite alţi o sută de sergenţi pentru a întări infanteria. Maestrul le Jay va conveni restul amănuntelor cu Înălţimea Voastră. El se va afla la conducerea forţelor noastre.

– Primesc cu bucurie devotamentul vostru, rosti cu calm Edward. Ţinând cont de promisiunea voastră, cred că bătălia aceasta e ca şi câştigată.

Marele Maestru vorbi despre faptul că-l aşteaptă pe rege pentru a discuta în legătură cu o nouă cruciadă, de îndată ce revoltele din Scoţia vor fi înăbuşite, însă Will nu mai asculta.

La finalul întrunirii, Edward se ridică în picioare, adresându-se unuia dintre sfetnicii săi.

– Anunţă convocarea magnaţilor săi. Ne vom aduna la Newcastle în prima zi a lunii martie. De acolo vom pleca spre nord.

Văzând că Hugues se îndreaptă către uşă, Will îşi făcu loc printre oamenii de pe bancă şi ieşi după el în curte.

– Hugues!

Inspectorul se întoarse nervos.

– Mi te vei adresa cu respectul cuvenit, comandante.

– Ce s-a întâmplat? De ce a acceptat Jacques aşa ceva?

– Vorbeşte mai încet, ripostă Hugues, în timp ce cavalerii ieşeau din sala capitulului. Arătă spre clădirile administrative. Acolo. Când intrară în apartamentele

lui Hugues, Will vru să vorbească, însă inspectorul i-o luă înainte. Trebuie să încetezi. Comportamentul tău dă de bănuit. Au trecut patru ani de la căderea Acrei. A fost un șoc, știu, însă a sosit timpul să treci peste asta.

– Știu că nu am fost întotdeauna de acord, Hugues, dar te respect și îți respect funcția, acesta fiind și motivul pentru care te-am primit în Anima Templi. Trebuie să vorbești cu Jacques. Trebuie să-l convingi să se răzgândească.

– Nu pot face asta.

– De ce?

Will îl țintui cu privirea în timp ce inspectorul se apropie de fereastră.

Hugues privi înspre curtea interioară. Edward înainta printre cavaleri, coroana lui părând o aureolă în lumina soarelui.

– Am încercat să-ți spun asta în Paris, dar nu m-ai ascultat. Se întoarse. Occidentul e într-un proces de schimbare. Jacques face parte din vechiul ordin, privește în continuare către Răsărit și ține crucea Ierusalimului. Nu-i putem permite să tragă Templul după el.

– De acord. Vom vorbi cu el, amândoi.

– Îl cunosc de mai puțin de o lună și știu deja că nimeni nu-l poate convinge să se răzgândească. Jacques e un om de arme, un general desăvârșit. Ai fost alături de el vreme de doi ani, luptând în războaie. Dacă ar fi putut fi întors de la țelul său, cu siguranță că ai fi făcut asta până acum. Întrucât Will ezită, Hugues continuă. Ascultă-mă. Jacques e într-atât de hotărât

încât ar putea ridica sabia, îndreptându-se de unul singur către est. Nu-l putem opri, însă putem proteja Ordinul. În lumea aceasta în continuă schimbare, un teritoriu înseamnă totul. E lucrul pentru care se luptă cu atât de multă înverșunare Filip și Edward. Noi teritorii aduc putere, iar puterea conferă autonomie. Nu ne-am supus legilor regilor și prinților vreme de aproape două secole pentru că ne-am aflat sub controlul papei, însă acum puterea Sa scade. Vicarul lui Dumnezeu nu e destul de puternic pentru a contracara autoritatea în creștere pe care o au acești regi războinici. Dacă nu ne îndepărtăm de papalitate, s-ar putea ca și influența noastră să scadă. Având o bază sigură putem continua să creștem și să ne întărim. Putem rămâne cea mai puternică și mai prosperă frăție de pe pământ. Ochii lui Hugues străluceau. Putem manipula suveranii, putem continua să păstrăm tezaurele regale, putem fi stăpâni peste mări și țări, fie că ne vindem lâna în centrele de negoț, fie că protejăm navele negustorilor, la fel cum făceam în vremurile noastre de glorie. Odată ce s-au încheiat cruciadele, nu mai avem niciun rost în ochii celorlalți. Trebuie să ne stabilim un țel, pentru că altfel îl va hotărî altcineva pentru noi. Și lucrul acesta a început deja, odată cu dorința papei de a ne uni cu ospitalierii.

Will scutură din cap.

– Și cum rămâne cu Anima Templi? Cu scopul ei?

– Frățiile nu mai au nicio putere și nicio direcție, îi răspunse. Hugues continuă. Știi și tu asta, Will,

altfel ai fi început reconstrucția noastră de îndată ce a căzut Acra. Ce ai făcut pentru a ne reface? Ridică o mână. Nu te învinovățesc pe tine. Într-adevăr, ce-ai fi putut face? După pierderea Țării Sfinte, cum și-ar mai fi putut respecta Anima Templi obiectivele?

Will rămase tăcut. Cuvintele lui Hugues erau ecoul a ceea ce se întrebase în tot acel timp: care era scopul Anima Templi? Își aminti de seneșal, omul care crezuse întotdeauna că Everard avea să-l numească succesorul său, încredințându-i misiunea de a le continua activitatea în Apus, protejând Templul de dușmani, atât din interior, cât și din exterior. Dar seneșalul nu avea de unde să știe că această misiune avea să fie imposibil de îndeplinit. *Și-a dat viața pentru asta*, se auzi o voce în mintea lui Will, însă el o înăbuși.

Hugues îi luă tăcerea drept aprobare.

– Odată ce viitorul Templului va fi asigurat, vom putea reclădi Anima Templi, căutând să-i îndeplinim misiunea. Ai spus-o și tu de o mie de ori: Frăția nu poate exista fără Templu, fără banii și resursele pe care ni le oferă, chiar dacă o face fără să știe. Dacă vom permite altora să preia controlul Ordinului Templierilor, atunci vom fi striviți de ambiția lor. Hugues făcu o pauză. Will, Edward ne poate ajuta să obținem ceea ce vrem. El poate fi unul dintre cei mai puternici aliați ai noștri.

Will simți ceva ca de plumb străpungându-l.

– Dumnezeule, Hugues. Ce-ai făcut?

– Ceea ce trebuia să fac.

– Nu Jacques a fost de acord să-l ajute pe Edward în război. Ci tu. Tu l-ai convins pe Marele Maestru să accepte.

Hugues își umflă pieptul.

– Da.

– Orice ți-a promis Edward e o minciună. Se folosește doar de tine.

– A făcut-o deja. În schimbul ajutorului nostru militar în Scoția, a promis că-l va convinge pe episcopul Bertrand de Got să-și schimbe părerea cu privire la unirea celor două Ordine. Asta deja s-a îndeplinit. După ce se va instaura din nou disciplina în Scoția, ne va ajuta să găsim o bază permanentă, un loc în care să ne decidem singuri viitorul.

– Chiar tu ai spus-o, Hugues: Edward vrea teritoriile pentru el însuși! Chiar crezi că va crea un stat pentru o armată bine antrenată, de neatins, permițându-i să devină tot mai puternică? O fi Edward un tiran nemilos, înșelător și ambițios, dar nu e prost.

– Va înțelege care sunt avantajele de a avea drept aliat o astfel de frăție, insistă Hugues.

– Da, va avea o armată personală pe care să o poată chema oricând dorește. I-ai căzut în plasă! Will se apropie de el. Hugues, îți jur, acesta ne va fi sfârșitul. Nu salvezi Templul printr-o asemenea alianță, ci îl distrugi! Ezită. Îți aduci aminte de Garin de Lyon?

– Cum aș putea să-l uit? A furat Cartea Graalului și aproape că a dat în vileag Anima Templi. Robert mi-a povestit totul despre el.

– Ceea ce nu știe Robert, ceea ce *nimeni* nu știe, este pentru cine a făcut el toate astea. În timpul căderii cetății Acra, Garin a mărturisit că a acționat în numele lui Edward. Atacul asupra templierilor care transportau bijuteriile Coroanei la Paris a fost pus la cale de Edward. Planul său a eșuat, iar atunci când Garin i-a spus despre carte, Edward s-a folosit de el pentru a o căuta. Regele plănuia să constrângă Frăția să-l ajute să-și extindă regatul. Știa că noi controlăm Templul, bogățiile și influența lui, și avea de gând să se folosească de resursele noastre pentru el însuși. Încercarea de a lua cartea a eșuat și ea, și poate că aici s-ar fi încheiat totul dacă Everard nu l-ar fi făcut gardian al Anima Templi în chip nechibzuit. Edward a încercat să se folosească de poziția sa pentru a finanța războiul împotriva Țării Galilor, dar eu și Everard devenisem suspicioși în privința lui și ne-am străduit să ieșim de sub influența sa. Will vorbea grăbit. Edward l-a trimis pe Garin să ne forțeze să cedăm, iar în timp ce se afla în Țara Sfântă, încercând să se strecoare în viața mea, Garin a descoperit planul Marelui Maestru de Beaujeu de a fura Piatra Neagră de la Mecca. Observă schimbarea expresiei lui Hugues: uimire, șoc, neîncredere. A lucrat împotriva mea, în numele lui Edward, pentru a lua piatra. Intrând în posesia relicvei sfinte a musulmanilor, Edward credea că ar fi putut obține ce voia: bani pentru un viitor atac asupra Scoției și propria lui cruciadă.

Hugues făcu câțiva pași.

– Garin ți-a spus toate astea? întrebă el în cele din urmă.

– Da.

– Unde se află acum? Ce s-a întâmplat cu el?

– A murit în Acra.

– Ești sigur?

Când Will încuviință, Hugues oftă.

– Atunci nimic din toate astea nu poate fi dovedit. E posibil ca Garin să te fi mințit. Există alte dovezi?

Will vru să spună ceva, apoi dădu din cap.

– Nu, mărturisi el, frustrat, însă...

– Știi ce cred eu despre toate astea? Hugues se duse la birou și se sprijini de el, împreunându-și mâinile. Cred că nu e vorba decât despre faptul că tu îl urăști pe Edward. Tu ai ajuns la concluzia că Edward complota împotriva noastră, nu Everard. Asta spunea Everard în scrierile sale. A avut grijă în privința celor dezvăluite, dar căutând sensul cuvintelor sale, lucrul acesta era evident. L-a văzut pe Garin ca pe o săgeată de neoprit și credea că era pe cont propriu în Țara Sfântă. Dacă l-ai confruntat pe Garin, cu siguranță că a implicat pe altcineva în mărturisirile sale, pentru a nu fi el cel învinovățit, însă, după toate cele ce mi-au povestit alții despre el, nu poate fi decât așa.

– Nu, nu e...

– Cred, spuse Hugues, întrerupându-l, că o parte din tine a fost invidioasă atunci când preotul, mentorul tău, l-a numit pe Edward gardian. Până atunci tu fuseseși cel mai apropiat confident al său. Odată cu sosirea lui Edward totul s-a schimbat. Desigur,

există și legăturile tale cu Scoția. Știu că familia ta se află încă acolo și că decizia de a merge în război împotriva patriei tale e un lucru greu de acceptat, dar nu poți lăsa sentimentele să-ți întunece judecata în privința implicațiilor mult mai mari pe care le are acest război. S-ar putea ca Edward să fie ultima șansă pentru salvarea Templului. Și nu pot permite nimănui s-o pună în pericol. Îmi pare rău, Will. Trebuie să am încredere în instinctele mele, iar ele îmi spun că doar Garin a fost cel care ne-a trădat.

Will simți greutatea sentinței apăsându-l.

– Nu poți face asta!

– Aceasta e decizia mea.

– Eu sunt conducătorul! strigă Will, ducându-și mâna la sabie.

Ochii lui Hugues se îngustară.

– Conducătorul unei frății secrete, despre care nimeni nu știe că există. Făcu un pas către Will, atingându-și spada. Sunt inspector al Templului, nu-mi e superior decât Marele Maestru. Spune-mi, cine e mai puternic? Vei accepta această hotărâre sau te voi exclude din Ordin. Tonul vocii i se înmuie. De îndată ce Edward va înăbuși revoltele din Scoția, totul va merge mai bine în regat, iar noi vom putea proteja Templul.

– Edward își construiește o națiune din carne și sânge.

– Cum obișnuia să spună Everard? Nu zicea că pacea se cumpără uneori cu sânge? Trebuie să înțelegem că, pentru a obține libertatea, unele lucruri trebuie sacrificate. Hugues luă mâna de pe mânerul sabiei.

Vino, Will. Susține-mă. Nu mă obliga să-mi exercit autoritatea asupra ta.

Will se întoarse și se îndreptă spre ușă. Fără să dea ascultare chemărilor lui Hugues, grăbi pasul de-a lungul pasajului. Ieșind vijelios din clădirea administrativă, o luă la fugă prin curtea interioară. Din grajduri erau scoși câțiva cai. Edward era încă acolo, vorbind cu Jacques. Intrând în clădirea rezervată cavalerilor, Will urcă scările către camera sa câte două o dată. Deschise ușa cu furie, se duse la pat și trase afară sacul. Se gândea la tatăl său, un scoțian mândru și un templier, dar mai presus de toate un om al păcii. Will răsturnă sacul pe pat. Căzură o pereche de ciorapi, un lănțișor cu pandantiv mătuit, scrisoarea mototolită de la sora sa, câteva pene și cămașa de corp. Will apucă cămașa și o scutură. Atunci, își dădu seama că ceva nu era în regulă căci era prea ușoară.

– Asta cauți?

Will se întoarse tresărind și-l văzu pe Robert în prag, ținând cuțitul. Se ținu drept.

– Nu știi ce se întâmplă, Robert.

– Nu? Intenționezi să ucizi un rege? Te-am văzut, spuse Robert cu un ton tăios, ca replică la tăcerea lui Will. Te-am văzut ieri cum ai împins sacul cu piciorul, cu un aer vinovat. Plănuiești asta încă de când ți-a spus Hugues că vom veni aici, nu?

Will ezită. Era adevărat? Nici măcar nu mai știa ce gândea. Amorțeala aceasta, cu străfulgerări de durere și amintiri, era de neîndurat.

– Ştiu că-l învinovăţeşti pe Edward pentru acţiunile lui Garin, Will, dar, orice lucru rău ar fi făcut, oricât de mult şi-a dorit să înceapă o nouă cruciadă folosindu-se de Anima Templi, Garin a fost responsabil pentru ce i s-a întâmplat lui Elwen, nu el. Garin a fost cel care a pus focul, nu Edward.

– Nu-i pomeni numele, blestematule!

– N-ai vrut să vorbeşti despre asta, însă Simon şi Rose mi-au povestit câte ceva în timpul călătoriei către Cipru. Nu înţeleg tot ce s-a întâmplat, dar ştiu sigur că toate astea trebuie să se termine. Ne-am purtat cu mănuşi cu tine încă de când am plecat din Acra, cu toţii. Însă exagerezi. Robert dădu din cap. E şi vina mea în parte. Ar fi trebuit să vorbesc cu tine despre ce s-a întâmplat, dar mi-a fost teamă de reacţia ta. Dumnezeule, Will, nu-ţi dai seama ce-ai ajuns să fii? Făcu un pas înainte. Plănuieşti să-l omori pe rege. Vei ajunge în iad.

– Sunt deja cu un picior în el.

– Frăţia a luat naştere pentru menţinerea păcii prin diplomaţie, nu prin violenţă. Dacă cobori în curte cu acest cuţit, totul se va termina. Te vei distruge pe tine şi Anima Templi. Ceea ce au creat Robert de Sablé şi cei care i-au urmat – tatăl tău, Hasan, Everard – e un lucru mult mai important decât noi doi, decât ura sau răzbunarea.

Will străbătea încăperea trecându-şi mâinile prin păr.

Robert îl privea.

– Atunci când vei scoate cuţitul se pot întâmpla două lucruri. Îl vei ucide pe Edward şi vei fi ucis şi

tu sau vei fi omorât înainte de a ajunge la el. Oricum ar fi, tu vei fi mort şi poate că o parte din tine chiar vrea asta, dar ne condamni pe toţi la pieire. Cine ne va conduce? Cine va continua misiunea noastră?

Will se opri. Anima Templi deja nu mai are nicio valoare. Hugues a fost acela care a promis să-l ajute pe Edward, nu Jacques.

Robert se încruntă, însă nu cedă.

– Vom vorbi noi cu el.

– Hugues nu-l cunoaşte pe Edward atât de bine pe cât îl cunosc eu, şi nici tu nu-l cunoşti. Will se aşeză pe patul său, ţinându-şi capul în mâini. Îi povesti lui Robert despre mărturia lui Garin. Ar fi trebuit să-ţi spun mai devreme, zise el, văzând expresia de uimire de pe chipul cavalerului. Însă nu m-am putut hotărî să o fac.

Robert se îndreptă către Will şi se lăsă pe vine.

– Lasă-mă să vorbesc cu Hugues.

– E prea târziu. Deja sunt implicaţi Jacques şi le Jay. Nu mai e timp pentru diplomaţie. Nu voi lăsa lucrul pentru care tatăl meu a murit încercând să-l protejeze şi pe care Everard l-a construit toată viaţa lui să fie folosit de Edward pentru a-şi îndeplini ambiţiile. Pacea nu merită un asemenea preţ. Prefer să las Anima Templi să piară decât să devin pionul lui. Mi-a distrus viaţa. Nu-i voi mai da nimic. Will privi cuţitul din mâna lui Robert. Dacă nu fac asta, va distruge Scoţia, iar noi îl vom ajuta să o facă.

Robert se ridică.

– Nu eşti un criminal, Will.

Will privi în altă parte. Se afla din nou pe ridicătura aceea, străpungându-l cu sabia. Simţise un val de fericire triumfătoare atunci când sabia intrase în spatele lui Garin. Elias îi spusese să nu uite lucrurile de care era capabil, însă el era deja conştient de asta. Înşelăciune, egoism, slăbiciune, crimă: acestea erau lucrurile de care era capabil. Îşi trase sabia. Poate că ar fi fost mai potrivită o astfel de lamă; poate că era mai bine dacă Edward l-ar fi văzut venind.

– Nu, spuse Robert. Regele e înconjurat de oameni care-i împărtăşesc dorinţa de expansiune. Fiul său e prea tânăr pentru a domni fără sfatul lor. Săbiile armatei engleze vor supune Scoţia chiar şi aşa, iar tu nu vei fi făcut nimic pentru a opri războiul. Singurul lucru pe care îl poţi face este să-l convingi pe Hugues să pună capăt acestei alianţe.

Will se uita la sabia din mâinile sale. Era o sabie scoţiană. Fusese a tatălui său şi a bunicului său. Privi lucrurile împrăştiate pe pat. Cu atât rămăsese după o viaţă plină de privaţiuni?

– Edward nu va pune capăt războiului dacă noi nu-i vom oferi soldaţi. Îi va găsi în altă parte. Tot îşi va conduce armata către nord. Tot va... Will se îndepărtă.

Robert vorbi din nou, însă Will nu-l asculta. Nu era adevărat: avea ceva. Avea informaţii. Cunoştea planurile lui Edward, sau cel puţin destul cât să le ofere o şansă forţelor scoţiene.

Robert îl privi cum îşi bagă sabia înapoi în teacă şi-şi desface mantia.

– Ce faci?

Will luă de pe umerii săi veşmântul alb, având ca blazon o cruce roşie, şi-l lăsă să cadă pe podea. Se simţi mai uşurat ca niciodată. Trase de pe el bluza care-i acoperea armura şi o aruncă într-o parte. Aplecându-se, îşi băgă înapoi în sac lucrurile şi luă de la căpătâiul patului mantia pe care o folosise ca pernă. O puse peste haina de zale.

– Mă duc acasă.

Nedumerirea lui Robert se transformă în neîncredere.

– Will, pentru numele lui Dumnezeu, nu!

– Dacă singura opţiune este aceea de a întârzia războiul, de a face să obţină ce vrea cu mai mare greutate, atunci asta voi face.

– Dacă faci asta îţi trădezi camarazii! Nu vei găsi dreptatea acolo unde mergi, strigă Robert, în timp ce Will îşi trecu peste umăr sacul. Nu vei găsi decât război.

– Pentru a obţine pacea, uneori trebuie vărsat sânge, Everard avea dreptate. Şi o voi obţine vărsând sângele lui Edward.

– Cum rămâne cu Rose?

Will se opri în prag. Cuvintele fiicei sale îi răsunară în minte. *Mi-am pierdut părinţii. Pe amândoi.* Nici măcar nu credea că el e tatăl ei.

– Va duce o viaţă mai bună fără mine, murmură el. Veţi avea grijă de ea? Tu şi cu Simon?

– Tatăl tău a fugit de familie, de tine. Încă te obsedează asta. Nu face şi tu la fel.

– Tatăl meu a plecat pentru a face ceva bun și drept pe pământ. N-am reușit să-i împlinesc visul. Poate că ar fi trebuit să facem mai multe în Țara Sfântă. Poate că ar fi trebuit să le ținem piept dușmanilor cu mai mult curaj, să ne întrebuințăm săbiile mai mult decât limbile.

– Ne-am folosit de săbiile noastre doar atunci când diplomația nu mai avea rost.

– Și la fel se întâmplă și acum.

Robert se apropie de el și-i luă mâna.

– Nu te vei mai putea răzgândi, Will. Vei fi întemnițat ca un dezertor. Înțelegi? N-o să te mai poți întoarce.

– Nici nu vreau. Rostind cuvintele acestea, Will simți că noul său țel se consolidează. Îndepărtându-se de Robert, păși peste prag.

6

Palatul regal, Paris
14 ianuarie 1296

Filip își ridică privirea atunci când ușa dormitorului se deschise. Intră soția sa, urmată de două slujnice care îi cărau broderiile. Regele se întoarse să studieze pergamentul pe care îl avea în față, apoi ochii i se fixară asupra uneia dintre țesătoare, care așeză câteva role de mătase pe masa aflată în apropierea patului cu baldachin care domina încăperea. Se uită la ea până când aceasta ieși, închizând ușa.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Jeanne, observând privirea atentă a soțului său. Vocea îi era delicată și joasă.

– Cine era fata aceea? întrebă el, ridicându-se, după ce puse pergamentul pe birou.

– Marguerite?

– Nu ea. Cealaltă. Cine e?

Tonul lui o făcu pe regină să se încrunte.

– Numele ei e Rose. A fost servitoare aici foarte multă vreme. Tocmai am făcut-o una dintre însoțitoarele mele.

– Am văzut-o luna trecută. S-a întâlnit cu un bărbat în afara palatului. Intendentul ar fi trebuit să o alunge. Filip se îndreptă spre ușă cu pași mari.

– Așteaptă. Jeanne se duse la el și-și puse o mână pe umărul lui. A fost o neînțelegere. Bărbatul pe care l-ai văzut nu era iubitul ei, așa cum i-ai spus intendentului. Era tatăl ei.

– De ce se întâlnește cu tatăl ei în secret, pe malul fluviului, de parcă ar fi o codoașă?

– El e templier.

Filip ridică din sprâncene.

– Un cavaler templier care are o fiică?

– Mama ei a fost o slujnică de-a bunicii tale, la palat. Andreas di Paolo, negustorul venețian care îl aprovizionează pe croitorul meu, mi-a scris pentru a mă întreba dacă îi pot găsi un loc aici, să muncească. De fiecare dată când m-am întâlnit cu el mi-a făcut o impresie foarte bună, fiind un om cu judecată dreaptă. Jeanne se îndreptă către masa pe care Rose așezase mătasea. Luă un scul albastru-închis. Vorbește foarte rar despre familia sa. Cred că mama ei a murit în Acra. Celelalte fete spun că plânge în timpul nopții. Regina puse mătasea înapoi pe masă, oftând. Cred că mi-a fost milă de ea.

Filip se încruntă. Se apropie de soție și își puse mâinile pe umerii ei, privindu-i ochii aceia căprui, atât de expresivi, atât de plini de emoție. Își plimbă

un deget peste chipul ei fin și rotund, la fel ca și restul corpului ei. Jeanne nu avea nimic dur. Era o femeie cu forme pline și câteva trăsături aspre, cu părul brunet și des, moștenire din partea Casei de Navarra. Se îngrășase și mai mult după nașterea celui de-al șaselea copil al lor, o fetiță pe nume Isabela, însă Filip o considera la fel de frumoasă precum fusese atunci când o văzuse prima oară. Se căsătoriseră în urmă cu doisprezece ani, ea având unsprezece, iar el șaisprezece, însă înainte de asta crescuseră împreună la casa regală din Vincennes. Jeanne, care moștenise tronul Navarrei pe când era copil, fusese dusă acolo de mama sa rămasă văduvă, iar cei doi copii fuseseră întotdeauna foarte apropiați, Filip asumându-și rolul protector al fratelui mai mare.

Trăgând-o înspre el, îi mângâie părul.

– Urăsc să te văd tristă. Simți cum mâinile ei se ridică, mângâindu-i spatele, și tresări atunci când degetele atinseră o rană deschisă.

Jeanne își ridică obrazul de la pieptul lui când se încordă.

– Mi-aș dori să nu-ți mai chinui trupul, murmură ea, privindu-l neliniștită.

Filip se îndepărtă.

– Guillaume de Paris crede că e un lucru necesar.

– Mi se pare că noul tău duhovnic e un om greu de mulțumit, mai greu chiar decât cere credința.

– Sunt rege, Jeanne. Unui om care se află în poziția mea Dumnezeu îi cere multe. Se înfurie. Și regatul meu la fel. Bunicul meu nici măcar nu a fost canonizat,

însă poporul îl numește sfânt. Mă respectă și pe mine la fel?

– Acordă-le timp. De îndată ce te vor cunoaște așa cum te cunosc eu, te vor iubi la fel de mult precum l-au iubit pe Ludovic.

Filip privi către biroul pe care se aflau pergamentele pe care i le dăduse Flote în dimineața aceea. Erau suluri de la trezorerie, liste cu cheltuielile din Guienne și estimări ale trezorierului privind sumele care i-ar fi trebuit pentru a-și ține armatele în ducat în lunile următoare. Oriunde ar fi privit, găsea un alt lord care încerca să-l împiedice să-și consolideze regatul: Edward, ducii nesățioși din sud, conții încăpățânați din Flandra învecinată. Dacă nu reușea să strângă fondurile necesare pentru a-i putea controla, mai degrabă ar fi putut să se numească rege al Île de la Cité și să termine totul.

– Poporul nu-mi va recunoaște măreția decât prin actele mele, Jeanne. Pentru a fi văzut ca un mare rege, trebuie să mă port ca unul. Îi sărută fruntea. Aici, însă. Luă sculul de mătase albastră și-l puse în mâinile soției sale. Nu lua drept povară supărările mele.

Lăsând-o pe Jeanne să se îngrijească de broderiile ei, Filip străbătu gânditor coridoarele largi ale apartamentelor regale, servitorii făcând plecăciuni atunci când îl vedeau. Trecând de un set de uși, ajunse într-un balcon acoperit care dădea într-o arcadă frumos ornamentată, care ducea către nivelul superior al Sainte-Chapelle. Jos, curtenii și slujbașii își făceau treaba fără să știe că regele lor se oprise brusc în fața

ușilor capelei, stând cu ochii ațintiți la Hristosul din piatră, care străjuia intrarea. Privirea lui Filip se mută de la statuie către pilastrul de deasupra, pe care era înfățișată o scenă din Judecata de Apoi. Fuseseră sculptați în piatră o mulțime de bărbați și femei într-o continuă agitație, fiecare lovitură cu dalta a cioplitorului săpând chipul ce exprima durerea și groaza din ochii figurilor în suferință, în vreme ce între ei se afla îngerul Mihail, cântărindu-le sufletele. Dacă privea pentru suficient de mult timp, toate acele personaje păreau că se mișcă. Inima începu să-i bată mai tare când trecu de uși, înghițind în sec. Întinzându-se, Filip își puse mâinile pe lemn. Se încordă și împinse. Dincolo de uși se deschidea un spațiu vast, plin de sticlă și liniște răsunătoare.

– Maiestate.

Filip se îndreptă către vocea pe care o auzi. Se întoarse, furios că fusese luat prin surprindere, și-l văzu pe Flote în spatele său, dar mânia i se domoli, înlocuită de înflăcărare, când ochii i se mutară asupra celui aflat lângă cancelar.

Guillaume de Nogaret făcu o plecăciune.

– Aduc vești din Londra, maiestate.

Cu mai multă ușurință decât ar fi bănuit cei doi bărbați, Filip apucă ușile capelei și le închise bine, făcând să dispară spațiul cavernos de dincolo de ele. Se îndreptă către miniștri, strângându-și mantia de lână în jurul umerilor.

– Ei bine?

– Edward a încheiat o alianță cu Templul, așa cum ați bănuit, răspunse Guillaume, dar împotriva Scoției, nu a Înălțimii Voastre. Conform spuselor mamei reginei, adunarea fusese inițial convocată pentru a discuta propunerea papei de a-i uni pe templieri și ospitalieri, însă planurile lui Edward în privința Scoției au avut întâietate. Regina îi transmite salutări fiicei sale, adăugă Guillaume, văzând că Filip tace.

– Îi voi spune lui Jeanne, răspunse Filip tulburat. Îl privi pe Flote. Tu ce crezi?

– Sunt vești bune, maiestate. Temerile că Edward se va alia cu Templul împotriva Franței s-au spulberat.

– Dar faptul că totuși s-au aliat cu el tot mă neliniștește. Filip se juca acum cu buza de jos, răsucind-o între degetul mare și cel arătător. Ai reușit să mai afli și altceva, Nogaret? Planurile lui Edward pentru Gasconia? Mișcări ale armatei?

– Din păcate, Blanche nu știe nimic despre rapoartele pe care soțul ei i le-a trimis lui Edward. Se pare că regele nu agreează prezența ei în palat și a fost foarte atent în privința ei de când a plecat fratele său în Gasconia. Edward e absorbit de planurile sale în ceea ce privește Scoția pentru moment: asta e clar. Din ce-am putut afla, intenționează să înăbușe revolta regelui John înainte de a face vreo mutare în regatul domniei tale. Ne putem folosi de răgazul primit pentru a ne intensifica eforturile în regiune.

Filip dădu din cap aprobator, dar Flote interveni rapid.

– Maiestate, dacă ați avut timp să vă uitați peste sulurile de pergament pe care vi le-am adus încă de dimineață, știți deja că nu avem suficiente fonduri pentru a ne întări armatele din zonă. Am atins deja limita. N-ar fi indicat un armistițiu temporar cu Edward, cel puțin cât timp e preocupat cu Scoția? Ne-ar permite să ne consolidăm resursele și...

– Nu, interveni Nogaret, regele trebuie să demonstreze cât este de puternic. Orice dovadă de slăbiciune poate fi fatală acum. Englezii nu trebuie să afle în ce situație precară ne aflăm.

– Și ce sugerezi să facem? ripostă Flote. Să ruinăm regatul?

– Mai cereți o taxă de la cler, maiestate, i se adresă Nogaret regelui.

Flote dădu din cap.

– Nu trebuie să ne atragem dușmănia Bisericii. Taxele au stârnit nemulțumiri atunci când au fost impuse anul trecut. Mulți episcopi pur și simplu au refuzat să le plătească.

– De data asta îi vom obliga, replică dur Nogaret. Preoții sunt bogați și lacomi. Când ai văzut ultima dată un episcop îmbrăcat sărăcăcios? Sau un cardinal slab?

– Franciscanii, spuse Flote. Dominicanii.

– Care au luat ființă pentru că fondatorii ordinului lor considerau că folosirea bogățiilor Bisericii în propriul interes nu era compatibilă cu doctrina.

– Destul. Filip încuviință. E o idee bună. Cancelare, tu vei întocmi proclamația de îndată. Continuă să vorbească atunci când Flote încercă să protesteze. Cu

timpul, preoţii îmi vor mulţumi că am întărit regatul prin sacrificiile lor. Puteţi pleca.

Nogaret făcu o plecăciune şi se îndepărtă, însă Flote rămase pe loc.

– Ce e, cancelare?

– Maiestate, măsura aceasta nu va da rezultate decât pe termen limitat. Trebuie să găsim o altă cale. Flote îşi coborî vocea. Nogaret e tânăr şi ambiţios, însă lipsa de respect şi credinţă în Biserică mă tulbură. Vă sfătuiesc să nu-i urmaţi sfatul. Cunoaştem cât de mult îl îmboldeşte ura.

– Nu are nimic de-a face cu asta. Nogaret înţelege cum se înclină balanţa puterii. Biserica e mama: oferă învăţătură şi alinare. Statul este tatăl: legiferează şi păzeşte. Să-i lăsăm pe episcopi să-şi facă griji în privinţa sufletelor poporului meu, iar eu mă voi ocupa de apărarea regatului. Filip traversă balconul, dând să se îndrepte către apartamentele sale. Lumea se schimbă, Flote. Cei care legiferează vor prelua controlul. Aş fi crezut că are să te mulţumească lucrul acesta.

– Mă mulţumeşte, sire. Dar asta nu înseamnă că trebuie să ne pierdem credinţa.

Filip se opri.

Flote se întoarse, privindu-l nedumerit pe rege, care îşi aţinti privirea către uşile capelei.

– Maiestate.

– Nu, murmură Filip. Se uită la Flote. Renunţă la proclamaţie. Întorcându-se, se forţă să meargă înapoi către capelă.

Midlothian, Scoția
7 februarie 1296

Era o după-amiază târzie, iar lumina începuse să scadă. De fiecare dată când calul își încetinea înaintarea, îi dădea din nou pinteni, fără milă. La fiecare pas, copitele animalului se scufundau în pământul mocirlos, apoi se dezlipeau și aruncau mâl pe coapse și picioare. O dată sau de două ori, calul străpunsese stratul de gheață și se afundase în noroiul negru, aproape aruncându-l din șa. Însă nu încetinise. Acum, aproape ajunsese. Mai erau doar câțiva kilometri și ar fi putut să o vadă.

Trecuseră treizeci de zile de când renunțase la mantia sa și furase buiestrașul din grajdurile Noului Templu. Treizeci de zile de când dezertase.

Ieșind din Londra pe Ermine Street, Will străbătu rapid întinsele păduri ale comitatelor de vânătoare, călătorind în timpul zilei dintr-un cătun în altul, ferindu-se de tâlhari și asasini, conștient de faptul că era o țintă atractivă: un călăreț singuratic pe un cal de rasă, purtând o armură pe sub mantie, ceea ce ar fi justificat efortul. Pe sub coroanele copacilor, zilele erau scurte și mohorâte, dar chiar și atunci când pădurile se terminară, făcând loc nesfârșitelor câmpuri de cultură, abia dacă prindea câteva ore de lumină, căci cerul devenise tot mai gri și mai greu, până când în cele din urmă se căscase și căzuse prima zăpadă, înecând în alb și ultimele culori de pe pământ. Drumul larg era periculos din pricina șanțurilor săpate de căruțe și a hârtoapelor

care curând aveau să fie ascunse de nămeți, astfel că ajunsese ca de la aproape treizeci și doi de kilometri pe zi să parcurgă cu greu abia douăzeci și patru. Pe lângă asta, fusese nevoit să ocolească mult pentru a putea trece cu piciorul câteva râuri, evitând să plătească taxa de pod. Ca templier, era scutit de astfel de dări și ar fi primit găzduire pe tot parcursul drumului, însă nu mai era cavaler și nu mai avea nicio dovadă că ar fi fost vreodată. Blestemându-se pentru că nu se gândise la toate astea și nu-și păstrase mantia albă, gestul sfidător de a renunța la ea părându-i-se acum o prostie, fusese forțat, încă de a doua zi, să vândă singurul lucru de valoare pe care îl avea asupra sa, cu excepția sabiei.

Stătu pentru o vreme pe treptele din fața bisericii din orașul St Albans, lustruind cu degetele sale amorțite de frig pandantivul care-și pierduse strălucirea. De sub murdărie apăruse treptat figura Sfântului Gheorghe. Elwen se ridicase pe vârfuri pentru a i-l pune. Își amintea și acum respirația ei caldă pe ceafă în momentul în care prinsese lanțul. Se gândise că vânzarea lui avea să-i frângă inima, însă, de fapt, fusese mai degrabă ușurat să i-l dea negustorului. Scăpase de o povară, alungase una dintre amintiri. În schimbul lui primise destule monezi, care, dacă avea să le folosească cu chibzuință, aveau să-i ajungă pentru mâncarea și drumul până la Edinburgh.

Ținuturile se transformară încet, pădurile și culturile lăsând loc orașelor. Pământurile peste care trecuseră plugurile și grâul de toamnă acoperit de zăpadă fură înlocuite de magazii și mori, iar drumul se umplu

de negutători. În hanurile în care poposea, Will se aştepta să audă discuţii cu privire la iminentul conflict, însă în afară de câteva fragmente de conversaţii, cineva spunând că englezii din Scoţia fuseseră arestaţi, altcineva că scoţienii plănuiau o invazie, nimeni nu pomeni nimic despre asta. Viaţa din satele şi oraşele englezeşti îşi urma cursul obişnuit şi, chiar dacă oamenii ştiau că se află în război, nimeni nu o arăta. Abia atunci când trecu de ruinele zidului ridicat de romani pentru a izola Nordul sălbatic împrejurimile începură să se schimbe. Abia perceptibil la început; bărbaţii din taverne aveau arme, iar conversaţiile lor nu se puteau desluşi cu aceeaşi uşurinţă. Apoi observă că cei care călătoreau o făceau în caravane, multe dintre ele însoţite de escorte înarmate. Pe colinele măturate de vânt ale regiunii Northumbria, acolo unde dealurile şi cerul păreau unite de albul desăvârşit, fusese primit din ce în ce cu mai puţină ospitalitate, văzându-se nevoit să-şi facă culcuş în adăposturi din piatră pe care le împărţea cu turmele de oi.

În urmă cu o săptămână, ninsoarea încetase şi-şi făcuse apariţia soarele roşu, de gheaţă. Patru zile mai târziu, traversă râul Tweed, apoi Teviot şi ajunse în zona de graniţă. Acolo, tensiunea devenise palpabilă. Oraşele erau împânzite de soldaţi, iar porţile păzite şi de multe ori închise. Will fusese oprit şi chestionat în repetate rânduri, însă faptul că zona îi era cunoscută îi asigurase trecerea. Dincolo de tensiune, începu să simtă încredere. Bărbaţii păreau să fie pregătiţi de război, unii dintre ei nerăbdători, strânşi în grupuri

mici în fața palisadelor ridicate de curând, râzând pe seama englezilor. Auzindu-le glumele, Will dăduse pinteni buiestrașului său istovit spre Edinburgh. Siguranța lor îl tulbura. Știa ce avea să se întâmple.

Conții și baronii chemați în serviciul regelui aveau să-și părăsească proprietățile însoțiți de cavalerii lor, înarmați, mărșăluind pe drumurile Angliei pentru a se reuni, peste trei săptămâni, în Newcastle. Împreună, sub stindardul leilor, armatele feudale aveau să înainteze către nord, alcătuind o forță uriașă, una cu care Scoția nu se mai confruntase de o sută de ani. Acești tineri cu bâte și glume batjocoritoare nu erau deloc pregătiți.

În ciuda grijilor, Will nu avea cum să ignore ciudata familiaritate a locurilor din jurul său. Cu cât se apropia de Edinburgh, urmând cursul râurilor puțin adânci, pline de pietre, cu atât mai mult simțea dorul de casă, până în dimineața târzie în care, la mai puțin de unsprezece kilometri de orașul regal, schimbă direcția, luând-o la vest peste dealuri.

Își iuți calul, trecând peste un dâmb și ajunse la un drum plin de urme de copite, mărginit de un mal înalt de zăpadă viscolită. După aproximativ patruzeci și cinci de metri, coti. În față, la capătul drumeagului, se afla casa în care se născuse. O parte a lui se întrebase dacă mai există, de parcă și ea ar fi trebuit să i se șteargă din memorie, din moment ce mulți din cei care locuiseră în ea muriseră. Rămase surprins să o găsească neschimbată, același mic zid împrejmuind clădirea, anexele și padocul. Will își încetini calul, care

fornăi, din nările-i lărgite ridicându-se aburi. Cu membrele amorțite din pricina frigului, Will sări din șa și îndepărtă animalul de drumeag. Moșia aparținuse Templului încă de când tatăl său fusese făcut cavaler, mama și surorile lui fiind duse la o mănăstire din apropiere de Edinburgh. Se îndoia că vestea despre faptul că dezertase ajunsese înaintea lui, însă nu voia să se întâlnească cu nimeni acolo dacă nu trebuia.

Will coborî panta dificilă către crângul de unde tatăl său aduna lemne pentru foc. Intrând în pădurice, aruncă frâiele calului peste o creangă și se strecură afară din ascunziș, mergând ghemuit pe măsură ce se apropia de zid. Câteva capre pășteau în padoc, iar în șopron zări niște vite mătăhăloase. Se ascunse când văzu un bărbat care ieși cărând un ciubăr, dispărând apoi în spatele casei. Will înaintă pe lângă zid. Ierburile pe care le plantase mama sa în grădină erau ceva mai stufoase, însă în rest locul arăta la fel. Se lăsă pe vine, asaltat de amintiri din copilărie: mâinile mirosind a salvie ale mamei sale, împrăștiind mireasma în jurul ei, sora lui mai mică, Mary, în padoc, alergând de colo-colo, tatăl său, ridicându-l pe cal, sora mai mare Alycie, cântând în fața focului. Și ea îi urmase pe ceilalți în mormânt cu mulți ani în urmă.

După un timp, începură să-l doară picioarele, așa că se ridică. Cineva se mișcă în spatele său. Will se întoarse. Avu răgazul să vadă chipul unui tânăr înspăimântat, câteva șuvițe de păr blond și o mână ridicată, încleștată asupra a ceva, înainte ca brațul să coboare și să-l lovească în frunte cu obiectul respectiv.

7

Midlothian, Scoția
7 februarie 1296

Cineva vorbea în apropiere, însă vocile erau slabe, înfundate, de parcă le-ar fi auzit de sub apă. Treptat, privirea sa începu să se limpezească. În față, dincolo de o ușă, Will vedea câteva perechi de picioare. Perspectiva i se părea ciudată, însă își dădu seama că era întins pe jos. Cineva îi dăduse jos mantia și o atârnase într-un cârlig, lângă căminul unde sfârâia un foc. Îl durea capul și simțea ceva lipicios pe față. Când încercă să se miște își dădu seama că mâinile îi erau legate la spate. Vocile amuțiră și cineva intră în cameră. Will își ridică năucit privirea. Un bărbat vânjos și cu părul brunet se uita la el. În spatele lui se afla un tânăr blond, ale cărui degete treceau sfidătoare pe sub cingătoarea de piele.

– E treaz, strigă peste umăr bărbatul musculos. Accentul lui era de scoțian.

Will îl recunoscu ca fiind bărbatul pe care îl văzuse ieşind din şopron cărând ciubărul. Cel tânăr era cel care îl lovise. Aproape în aceeaşi clipă îşi dădu seama unde se afla. Era în bucătăria casei sale. Până şi unele obiecte de mobilier rămăseseră aceleaşi.

– Cine eşti?

Adunându-şi puterile pentru a rezista durerii de cap, Will îşi trase genunchii sub el şi se ridică în picioare. Cei doi bărbaţi se dădură înapoi.

– Adu un cuţit, David!

Will auzi o femeie înspăimântată vorbind.

– Spuneţi-mi, rosti el abia ţinându-se pe picioare, înaintând către cei doi bărbaţi, aşa îi primiţi pe toţi cei care vă calcă pragul?

– Doar pe spionii englezi, răspunse bătrânul, în timp ce tânărul se uita în jur, căutând un cuţit pe poliţele din cameră.

– Aşa. Fiindcă nu sunt unul, n-aţi vrea să mă dezlegaţi şi să mă lăsaţi să vă spun cine sunt?

– Nu mi se pare că ai avea căluş, nu?

Will se sprijini de perete pentru a-şi recăpăta echilibrul.

– Am locuit aici. Mă îndreptam către Edinburgh şi am decis să fac un ocol. Nu vreau să vă fac rău şi nici nu vreau să vă distrug proprietatea. Pur şi simplu am vrut să văd casa în care m-am născut.

– Minte.

O altă voce, aparţinând unei persoane mai mature, se auzi de dincolo de uşă. Intră o femeie. Avea în jur de patruzeci de ani, era înaltă şi uscăţivă, iar părul ei

de culoarea nisipului era împletit în două cozi care fuseseră prinse peste urechi. Avea ochi verzi, asemănători cu ai lui, iar chipul ei lung și ascuțit i se părea familiar.

– Rămâneți pe loc, doamnă, spuse bărbatul vânjos.

– Cavalerii templieri au fost stăpâni peste acest loc timp de treizeci de ani, spuse femeia, ignorând avertismentul. Înainte de asta, s-a aflat în posesia unei singure familii, o familie pe care o cunosc. Nu pari să ai mai mult de patruzeci de ani, așa că spune-mi cum e posibil să te fi născut aici?

– Am patruzeci și nouă, o corectă Will. Și cunosc și eu familia despre care vorbești, căci eu sunt cel mai mare dintre copii.

Femeia tăcu. Își acoperi fața, lăsând să se vadă doar ochii ei verzi, care acum străluceau.

– Dumnezeule, șopti ea.

– Cine e, mamă? spuse o tânără care intră în cameră dinspre hol, privindu-l insistent pe Will.

În spatele ei se mai afla o fetiță care se încruntă atunci când sora ei își puse o mână pe pieptul ei, împiedicând-o să intre în bucătărie.

– E fratele meu.

Will simți o apăsare în piept când își dădu seama că femeia din fața sa, care îl privea drept în ochi, era sora pe care nu o mai văzuse de la vârsta de unsprezece ani, pe când ea avea patru luni și era doar bebeluș care scâncea în brațele mamei. Realitatea șocantă a timpului care trecuse, a morții de neînduplecat, a verilor pierdute se reflecta în ea. Își mută privirea

asupra celor trei care o înconjurau protector. Copiii ei? Inspiră adânc. Nepoții și nepoatele lui.

– Ysenda.

Femeia îi făcu un semn bărbatului mai în vârstă.

– Te rog, Tom, dezleagă-l.

Bărbatul se încruntă, însă se apropie de Will cu grijă.

Will tresări și-și mișcă mușchii umerilor amorțiți după ce mâinile îi deveniră din nou libere.

– Mama credea că ai murit, spuse fetița, ivindu-se de după sora ei.

– Spera, o corectă sora ei cu asprime.

– Afară, spuse Ysenda dintr-odată. Ieșiți cu toții.

– Mamă!

– Afară. Și tu, Tom.

Ysenda închise ușa după ce Tom dispăru dincolo de ea. Când se apropie de el, Will crezu că îl va îmbrățișa, dar ea se opri în dreptul mesei și trase un scăunel de sub ea. Se așeză, împreunându-și strâns mâinile pe masă.

– Vrei să stai în picioare?

Se aplecă și luă un scaun din partea opusă a mesei, așezându-se în fața ei. Nu știa ce să spună, așa că spuse primul lucru care-i veni în minte.

– Cum se face că încă mai locuiești aici?

– Templierii din Balantrodoch au închiriat moșia unui oier. Acesta a murit anul trecut, și s-au hotărât să o vândă, decât să o arendeze din nou. Ysenda se relaxă, depărtându-și mâinile. Sunt în relații bune cu preotul de la preceptoriu care a ajutat-o pe mama.

Când am aflat că moșia avea să fie vândută, l-am rugat pe soțul meu să o cumpere.

– Înseamnă că soțul tău e un bărbat foarte bogat.

– Duncan a considerat-o o investiție bună și, având în vedere că în ultimul timp stă foarte mult în Edinburgh, s-a dovedit a fi mult mai convenabilă decât ar fi sperat. Se ridică și se îndreptă către un suport pe care erau așezate mai multe străchini. Șirul de lumânări de pe raftul de deasupra picurau seu topit. Afară, cerul avea culoarea ardeziei. Ysenda luă o cârpă și o înmuie în ciubărul plin cu apă de lângă ușă. O stoarse bine și apoi i-o dădu lui Will. Poftim, spuse ea repede, dând din cap.

– Fiul tău are un braț foarte puternic, spuse Will, presând rana și ștergând sângele care se întărise. Ar putea fi un bun cavaler.

– Sper să fie numit cavaler anul viitor, când va împlini optsprezece ani.

– Templier? întrebă Will, coborând mâna în care ținea cârpa.

– Nu, replică ea tăios.

– Încă mai am scrisoarea ta. Cea despre mama. Will șovăi. Moartea i-a fost ușoară?

– Moartea, da. E păcat că nu se poate spune același lucru și despre viața ei. De ce nu te-ai întors?

– Nu am avut cum.

– N-ai putut sau n-ai vrut?

Will se simți vinovat, dar pentru faptul de a fi abandonat pe altcineva de curând.

– Aveam unsprezece ani când am plecat, Ysenda. N-ar fi contat deloc părerea mea.

– Mama nu mi-a spus niciodată de ce tu și cu tata ne-ați părăsit, dar când am mai crescut Alycie și Ede mi-au povestit. Mi-au spus că tu ai omorât-o pe sora lor, Mary.

– A fost un accident. Și era și sora mea. Își trecu o mână prin păr. Dumnezeule, dacă aș putea da timpul înapoi, aș face-o. Dar nu pot. E un lucru cu care a trebuit să mă împac.

Ysenda tăcu câteva clipe.

– Mama obișnuia să-mi spună că semăn cu Mary.

– Da, un pic.

– Nu mi-a fost ușor să fiu cea care semăna cu ea.

Tăcură amândoi.

– Ede mai... Will făcu o pauză, neștiind cum să pună întrebarea. Se simțea ca un străin și nu voia să se strecoare în viața altcuiva, în familia altcuiva.

– Trăiește? Ysenda încuviință. S-a mutat împreună cu soțul ei în Elgin cu câțiva ani în urmă. De când au început revoltele a fost greu să ținem legătura. Însă cred că e bine. Are trei băieți, toți sunt mari. Ysenda trase aer în piept. Cum era el?

– Cine?

– Tatăl nostru.

– Mi-ar lua mult mai mult timp decât am la dispoziție acum să-ți povestesc, pentru a o face cu dreptate.

Ea se încruntă, privind țintă mantia agățată lângă foc.

– Unde-ți este mantia? David a găsit calul tău în crâng, însă nu era niciun veșmânt cu însemnele templierilor în desaga ta.

– Am părăsit Templul. Will se ridică în picioare atunci când ea deschise gura. Trebuie să ajung la Edinburgh ca să-i transmit un mesaj regelui John. Armata lui Edward e la mai puțin de o lună în urma mea.

– Deci e adevărat? Ne vor invada? Își duse absentă mâna la gât, acolo unde atârna o delicată cruciuliță din argint.

– Regele John trebuie să afle informațiile acestea. Îi pot fi de folos.

– John Balliol nu se mai află la putere. Atunci când el a refuzat să accepte solicitările lui Edward a luat ființă un consiliu al magnaților, care a preluat controlul. Acum spune că se va supune, însă întârzie să o facă.

– Magnații sunt în Edinburgh?

– Inspectează liniile defensive de la graniță. Regele îi însoțește. Pregătesc oamenii de război. Crucea de foc a ajuns în toate colțurile regatului. Se opri. Dar soțul meu se află la Edinburgh. Ai putea să-i transmiți lui informația.

– Cu tot respectul, Ysenda, trebuie să i-o transmit cuiva care poate să o folosească la ceva.

– Duncan e un cavaler al lui sir Patrick Graham din Kincardine, un om foarte influent. Va avea grijă ca stăpânul său să primească mesajul tău. Te va însoți David, mâine-dimineață la prima oră. E prea târziu acum, spuse ea cu fermitate, când el încercă să protesteze. Și vreau să aflu mai multe despre tine... frate.

Palatul regal, Edinburgh
3 martie 1296

Soarele strălucitor se reflecta din acoperișurile clădirilor înghesuite care păreau că se rostogolesc de pe colină înspre Holyrood Abbey, o construcție ce părea mică în comparație cu munții stâncoși care se ridicau în spatele ei, privind fioroși înspre oraș. Ajungând pe meterezele unde vântul care venea dinspre estuarul râului Forth bătea cu putere, șuierând la trecerea printre fantele înguste, ridicând în aer paie și praf, Will își proteja ochii de lumina orbitoare.

– Sir William!

Will se întoarse ținând strâns de gluga mantiei sale, căci vântul încercă să i-o dea jos de pe cap. Doi bărbați veneau înspre el, pe poteca abruptă ce ducea către poarta cu arcadă, în spatele căreia se ridicau cele mai importante dintre clădirile aflate în vârful stâncilor. Apropiindu-se, David zâmbi, însă bărbatul care îl însoțea își păstră aceeași expresie rece.

– Poți să-mi spui William și atât, îi reaminti nepotului său. Nu mai sunt cavaler.

– Ați fost un comandant, un comandant *templier*. Chiar dacă nu mai purtați uniforma, tot ar trebui să vă numiți cavaler. David ridică din umeri. Eu așa aș face.

– M-ai chemat, spuse bărbatul, punând o mână pe umărul fiului său.

Will își mută privirea asupra cumnatului său, care semăna cu David, numai că era mai îndesat și mai morocănos decât nepotul său.

– Vreau să știu de ce ai întârziat atât, Duncan. Aștept de trei săptămâni. Știi la ce am renunțat pentru a aduce aceste informații. Nu mi-ar plăcea deloc să fi făcut un astfel de sacrificiu degeaba.

Duncan nu fu impresionat.

– După cum ți-am mai spus, până la întoarcerea stăpânului meu, nu pot face nimic.

– Nu poți vorbi cu șeriful sau cu administratorul? Cred că armata engleză se află deja la Newcastle. Edward intenționa să ajungă la Berwick până de Paște. A rămas mai puțin de o lună.

– Palatul e plin-ochi de soldați, se umplu magaziile, fortificațiile sunt întărite, și vor veni rapoarte despre armament din întregul comitat. Nu au timp pentru audiențe.

– Chiar și când audiența le poate salva regatul?

Văzând că Duncan tace, Will îl presă.

– Mă crezi?

– Nu eu voi decide dacă informațiile tale sunt adevărate sau corecte. Vei fi primit în audiență imediat ce se întoarce sir Patrick. Îmi voi respecta promisiunea făcută, adăugă rece Duncan.

– Și eu ce pot să fac până atunci?

– Poți să aștepți. Noi, ceilalți, avem multe de făcut.

Will își reprimă furia urmărindu-l pe Duncan cum se îndepărtează, mergând în fața lui David, care părea că se împotrivește. Înțelegea de ce îl primise cu ostilitate și suspiciune: era un străin acolo, un om care avea legături în tabăra dușmană și care o părăsise pe femeia pe care o iubea Duncan, nereușind nici măcar

să țină legătura cu ea până acum. Înțelegea, dar lucrul acesta îl nemulțumea foarte mult. Ani la rând fusese respectat, temut chiar, avea puterea să conducă armate și să negocieze cu regii. Acum, doar pentru că renunțase la mantia sa, devenise un nimeni. Nu avea uniformă, nu mai avea bani. Își pierduse influența. Nu mai putea pretinde decât că era un Campbell, însă familia pe care o lăsase bunicul său se afla în vestul îndepărtat, și nu luase niciodată legătura cu ei.

Simțindu-se rănit și enervat, Will se sprijini de zidul de apărare. În apele estuarului lunecau patru nave către portul Leith. Întinderea de apă era neagră, reflectând norii uriași de deasupra, însă strălucea auriu de fiecare dată când soarele reușea să-i străpungă cu razele sale puternice. Tot ce-l înconjura era vast și sălbatic. Răspândea o energie ciudată, o putere primordială, primitivă, care se vădea în piatra vulcanică ce-și săpase drum prin pământul unde se născuse dârzenia de neîmblânzit a scoțienilor. Însuși castelul și orașul de sub el păreau să fie sfidătoare; un gest cutezător în fața solului neprimitor care îi înconjura din toate părțile.

Tatăl său îl adusese la castel o singură dată, când era un băiețel. Veniseră împreună cu o companie de templieri din Balantrodoch care voiau să vorbească cu regele Alexander în privința unor rente, din câte își aducea aminte. Pe atunci, apartamentele regale și clădirile administrative, în care locuiau șeriful de Edinburgh și intendentul suveranului împreună cu slujitorii lor, erau construite din lemn. Acum majoritatea acestora fuseseră înlocuite de structuri mai masive, din

piatră. Împrejurul unora dintre ele încă se mai lucra, schelăria de lemn zguduindu-se din pricina vântului.

Simțind pe cineva apropiindu-se, Will se întoarse și-l văzu pe David.

– Ar trebui să-mi păzesc spatele. Ești șiret ca o vulpe. Se bătu pe frunte, acolo unde avea o cicatrice ușoară.

David zâmbi cu tristețe și se sprijini de piatra umedă.

– Așa trebuie, dacă vrei să mănânci la cină.

– Un cavaler și un vânător.

– Ei, un viitor cavaler, spuse David, fără să pară stângaci. Nu-l lua în seamă pe tatăl meu, adăugă el, privind înspre estuar. Încearcă doar să o protejeze pe mama.

– Bănuiesc că a fost supărată pe mine pentru multă vreme.

David ridică din umeri.

– Nu te pomenea foarte des, însă după moartea bunicii a plâns mult și uneori o auzeam vorbind cu tata despre tine și despre bunicul. Obișnuia să spună că bunica a murit de inimă rea.

Will se uită în altă parte.

David își aranjă centura, apoi îl privi.

– Chiar i-ai salvat viața Marelui Maestru?

– Cu multă vreme în urmă.

– Povestește-mi mai multe despre Acra.

Will zâmbi. Stabiliseră un soi de pact. El îi povesti lui David despre Țara Sfântă, iar David îi vorbi despre Scoția și înfruntarea cu Edward, umplând golurile din informațiile pe care le avea.

Nepotul său vorbi foarte mult despre ziua morții regelui Alexander, în urmă cu zece ani, care căzuse de pe cal și-și frânsese gâtul. Cu o voce joasă, care i se părea lui Will a fi ecoul lui Duncan, David i-a povestit despre cum nepoata regelui, prințesa Norvegiei, murise la scurt timp după aceea, iar în urma decesului ei începură necazurile Scoției. Apăruseră nu mai puțin de paisprezece pretendenți la tron. Pentru că exista amenințarea declanșării unui război civil, Edward, cumnatul lui Alexander, a fost chemat să intervină. A făcut în așa fel încât toți să fie supuși unor probe, pentru a vedea cine este potrivit, însă Edward plănuise altceva, dorințele lui ieșind la iveală atunci când le ceruse scoțienilor să-l recunoască drept suveran și să-i cedeze toate orașele și castelele care aparțineau casei regale. Neavând altă opțiune decât cea de a se supune, magnații, adică liderii clanurilor, i-au crezut promisiunea că, de îndată ce va fi încoronat un nou rege, Edward avea să renunțe la pretențiile sale de a stăpâni regatul.

În urma probelor care s-au desfășurat pe perioada unui an, Edward l-a ales pe John Balliol pentru a fi succesorul lui Alexander și, pentru câtva timp, în Scoția se reinstalase pacea. Însă Edward a început cu viclenie și dibăcie să știrbească puterea noului suveran. Fiind rege, Balliol avea dreptul suprem de a împărți dreptatea în regatul său, dar Edward insistase ca toate reclamațiile care ar fi trebuit să fie rezolvate în Scoția să fie soluționate în Anglia. Balliol a continuat să fie umilit mulți ani, ajungând o dată să fie chemat la Westminster pentru a se apăra în fața unor

acuzații. Astfel, Edward le arăta tuturor că regele nu era decât un vasal, un supus al coroanei engleze, aflat sub autoritatea Angliei. Tuturor acestor lucruri, i-a spus David lui Will, li se pusese capăt anul trecut, când șefii clanurilor, înfuriați de acțiunile lui Edward și de slăbiciunea lui Balliol, au format un consiliu care să guverneze în locul regelui și au trimis mesageri la Filip pentru a-i cere ajutorul.

Faptul că David îi povestise din nou toate acestea nu făcu decât să-l determine pe Will să-l urască și mai mult pe Edward. Când părăsise Templul pentru a-i înștiința pe scoțieni cu privire la planurile regelui îl cuprinsese un deosebit sentiment de satisfacție, deoarece luase atitudine împotriva celui care îi distrusese viața, însă văzând că nimeni nu are bunăvoința de a asculta ce are de spus, începuse să se simtă din ce în ce mai neputincios.

– O voi vedea și eu într-o zi.

Will, adâncit în gândurile sale, îl privi nedumerit pe nepotul său.

– Acra, spuse David, răzând de expresia de pe chipul lui Will. Ascultai ceea ce...? Auzind sunetul cornului răsunând dinspre zidurile de deasupra lor, tăcu și se aplecă peste parapet, protejându-și ochii de soarele puternic. Privește!

Uitându-se în direcția indicată de nepotul său, Will văzu o coloană de călăreți urcând repede colina, urmați de o mulțime de flamuri colorate. Vântul purta cu el sunetul înfiorător al cornilor.

– E regele. Apucând brațul lui Will, David îl trase de lângă parapet. Hai, să-i spunem tatei. Vei obține audiența pe care o aștepți.

Predicția nepotului său se dovedi a fi însă prematură, căci grupul lui Balliol veni în galop până la palat, trecând cu repeziciune printre porțile cu arcadă pentru a intra în curtea interioară, iar Will fu împins cu brutalitate de unul dintre gardieni. Îl văzu pe rege pentru câteva clipe, când acesta fu ajutat de un scutier să descalece, însă nu primi niciun fel de atenție din partea lui, fiind tratat ca oricare dintre grăjdarii care veniseră pentru a lua caii obosiți, iar Balliol, însoțit de toți membrii consiliului, dispăru repede în spatele ușilor sălii de judecată, uși care se închiseră cu zgomot în spatele lor.

Cinci ore mai târziu, Will se plimba prin curtea de lângă grajdurile palatului. De la sosirea regelui John, o mulțime de servitori și mesageri intraseră și ieșiseră pe ușile sălii, unii dintre aceștia fiind însoțiți de câte un conte ori lord, înconjurat de cavaleri. Cu trecerea orelor, acesta fusese singurul motiv care îl împiedicase să intre vijelios în sală, cerând să vorbească cu regele.

– Campbell.

Will se întoarse. Când apăru Duncan, speranțele lui reînviară pentru moment, apoi se năruiră iarăși, observând expresia de pe chipul cumnatului său.

– Ai vorbit cu sir Patrick?

Duncan dădu din cap.

– Ei bine?

– Nu au vrut să asculte.

Dându-i asemenea veşti, Duncan fusese destul de politicos pentru a-şi exprima regretul.

Will continuă să insiste, refuzând să creadă că tot ceea ce făcuse fusese în zadar; că oamenii aceştia puteau fi atât de înguşti la minte.

– Le-ai relatat întocmai vorbele mele? I-ai spus că Edward vrea să cucerească Berwickul şi că plănuieşte apoi, folosindu-se de Balantrodoch drept bază militară, să cucerească Edinburghul?

– Sir Patrick i-a spus toate astea lui Balliol, dar regele şi oamenii săi au alte planuri şi vor să le respecte.

Will se sprijini de unul dintre butoaiele cu apă care se aflau în faţa grajdurilor.

Duncan oftă.

– Dacă are vreo importanţă, eu cred că greşesc.

Will nu mai avea puterea să fie recunoscător pentru susţinerea neaşteptată.

– Totul a fost în zadar.

Duncan se aşeză lângă el şi-şi încrucişă braţele musculoase.

– Plănuiesc asta de multe luni încoace, Campbell. Totul a fost pregătit. Tratatul cu Franţa a fost semnat, graniţele au fost întărite.

– Toate liniile lor de apărare vor fi inutile dacă Edward reuşeşte să cucerească Berwickul.

– Sir William Douglas va apăra Berwickul. E unul dintre cei mai neînfricaţi cavaleri ai regatului. Dacă ceea ce spui e adevărat, şi Edward va ataca mai întâi oraşul, atunci va avea o misiune foarte grea.

– Dacă e adevărat ce spun? repetă Will. Se încred în vorbele mele, nu-i aşa?

– S-au arătat suspicioşi, mărturisi Duncan. Au trimis un spion printre servitorii lui Edward pentru a afla informaţii cu privire la strategia lui, însă se tem că acesta a fost descoperit. Câţiva dintre membrii consiliului cred că ai fost trimis de Edward pentru a crea o diversiune, făcându-ne să ne concentrăm forţele asupra unui singur oraş, lăsând restul teritoriului fără apărare. Unii au cerut să fii arestat.

Will îl privi fix.

– Însă sir Patrick a garantat pentru tine în baza cuvântului meu. Duncan dădu din cap. Sper că nu ne vei demonstra contrarul. Se ridică. Magnaţii plănuiesc să atace Carlisle. De un an încoace e apărat de clanul Bruce, care şi-a trădat ţara şi a trecut de partea lui Edward. Se pare că n-au vrut să renunţe la proprietăţile lor din Anglia. Şapte conţi vor pleca curând, iar eu voi merge cu lordul meu, însă i-am asigurat lui David un loc aici, pentru a ajuta la apărarea palatului. Nu e pregătit pentru războiul acesta, nu încă. Îşi împinse bărbia în faţă. Vreau să-mi aduc soţia şi fetele aici. Dacă Edward va ataca Berwickul şi dacă... Trase repede aer în piept. Vreau să ştiu că vor fi în siguranţă.

– Vrei să le apăr eu?

– Îi eşti dator Ysendei măcar cu atât. Văzând acceptul din ochii lui Will, Duncan dădu din cap şi se îndepărtă.

Will se ridică, gândindu-se să se ducă în cazarma unde fusese repartizat, într-o cameră în care bătea

vântul și stătea îngrămădit împreună cu alți patruzeci de soldați, când un bărbat care îl privise discutând cu Duncan se apropie.

– William Campbell?

Will încuviință privind cu prudență sabia uriașă prinsă pe spinarea bărbatului și întrebându-se dacă promisiunea lui Duncan că nu va fi arestat avea să se adeverească.

– Sunt sir Patrick Graham.

Surprins, Will făcu o plecăciune.

Sir Patrick zâmbi.

– Dacă tot ce mi-au povestit cavalerul meu și fiul său e adevărat, atunci eu aș fi cel care ar trebui să mă înclin. Din păcate, spre deosebire de mine, majoritatea compatrioților mei nu privesc cu recunoștință sacrificiul pe care l-ai făcut venind aici pentru a ne preveni. Am făcut tot ce mi-a stat în putință pentru a-i convinge că se înșală, dar sunt foarte încăpățânați.

– Vă mulțumesc pentru susținere. Știu că a fost riscant să mă sprijiniți.

– Primejdia în care se află regatul nostru este și mai mare. Patrick oftă adânc. Magnații îl urăsc atât de mult pe regele Edward încât mi-e teamă că sunt prea dornici de război. Înflăcărarea s-a transformat în certitudine. E drept, scoțienii sunt luptători curajoși, iar membrii consiliului și-au petrecut ultimele săptămâni însuflețindu-și pofta de război, dar totul se reduce la numere în cele din urmă. Bănuiesc că tatăl tău ar fi înțeles asta, fiind contabil. Zâmbetul i se lărgi când văzu mirarea lui Will.

– Cum l-ați cunoscut? Will privi atent chipul lui Patrick. Bărbatul nu părea să aibă mai mult de treizeci și cinci de ani, iar tatăl său era mort cam tot de atât timp.

– Nu l-am cunoscut. Tatăl meu le-a vândut templierilor din Balantrodoch o proprietate. James Campbell l-a reprezentat pe Marele Maestru al Scoției. Tatăl meu i-a fost recunoscător pentru atitudinea nepărtinitoare din timpul negocierilor, iar după pecetluirea înțelegerii a jurat că-i va rămâne îndatorat. Au păstrat legătura mulți ani, până când James a părăsit Scoția. Tatăl meu nu a mai primit nicio veste de la el, însă mult timp după aceea și-a amintit de ajutorul lui cu gratitudine, căci atunci când m-a numit moștenitorul său mi-a spus că sunt stăpân peste proprietățile mele datorită lui James. Tatăl tău nu a cerut niciodată nimic în schimbul ajutorului oferit, iar atunci când Duncan mi-a spus cine ești și de ce ai venit, m-am gândit să onorez promisiunea tatălui meu.

– Mulțumesc, murmură Will, fără să-și dea seama dacă îi mulțumea lui Patrick pentru susținere sau pentru evocarea memoriei tatălui său.

– Mi-e teamă că nu avem suficiente efective pentru a ne apăra în fața armatei lui Edward. Din păcate, nici unul dintre noi nu poate face nimic în privința asta. Tot ce putem face este să luptăm și să ne rugăm ca Dumnezeu să fie de partea noastră. Așa că, aș vrea să lupți alături de noi, Campbell. Ești un soldat cu experiență. Iar cunoștințele tale în ceea ce-l privește

pe Edward și strategia sa cred că se vor dovedi a fi foarte folositoare. Voi avea grijă să primești un loc potrivit în linia de apărare a Edinburghului dacă vei lupta pentru noi.

Își aminti de cuvintele lui Robert, care îi spusese că nu va avea parte de justiție, ci de război, însă Will le ignoră.

– Voi face mai mult decât asta.

8

Berwick-upon-Tweed, Scoția
30 martie 1296

Cei patru băieți urcau împreună pe metereze, înfigându-și mâinile în solul tare, acoperit cu iarbă aspră, care le zgâria genunchii goi. Zidul se întindea de pe partea stângă a castelului, pornind de pe malurile râului Tweed, până în dreapta, către poarta dinspre mare, înconjurând orașul cu un cerc de pământ. Deasupra lui fusese ridicată o palisadă din lemn, înfiptă adânc, între stâlpi având spații special amenajate pentru veghe. Băieții se adunaseră în jurul uneia dintre aceste deschizături, încărcând aerul cu aburii respirației lor. În spatele lor, pământul cobora abrupt către șanțul care fusese săpat pentru a înconjura orașul. Dincolo de acest canal se întindeau câmpii line, cu case și câteva ferme. Era o dimineață rece și mohorâtă, dar nu se înstăpânise ceața, astfel încât puteau vedea cu ușurință armata care se răspândise pe un deal micuț, la

mai puțin de un kilometru către nord-est. De la o asemenea distanță, băieții nu reușeau să distingă detalii. Tot ce puteau vedea era masa de oameni și de cai, printre care se zăreau steaguri viu colorate și scânteierile săbiilor.

– Câți sunt? șopti cel mai tânăr, care purta o căciulă roșie de fetru.

Unul dintre ei își miji ochii, de parcă ar fi încercat să-i numere. Aerul era inert, astfel încât puteau auzi strigătele îndepărtate, hămăitul câinilor și sunetele metalice ale armatei care se pregătea de luptă.

– O sută de mii, spuse el, după un moment.

Uimit, cel mai tânăr dintre băieți căscă gura, însă fratele său, care era mai mare ca ei toți, îl îmbrânci pe cel care vorbise.

– Prostule. Nu sunt mai mult de zece.

– Zece mii? murmură cel mic, diferența dintre cele două numere nereușind să-l liniștească.

– Nu se vor apropia, spuse fratele său disprețuitor, trăgându-i căciula roșie peste ochi. Arcașii noștri îi vor ucide. De lângă genunchii săi, dezgropă o piatră. Ridicându-se pe vârfuri, o aruncă peste palisadă în direcția armatei. Câinilor! strigă cu toată puterea, în timp ce bolovanul dispăru într-o tufă de dincolo de șanț.

Ceilalți doi rânjiră și se ridicară în picioare. Auziseră câțiva soldați strigând insulte la adresa armatei engleze în timp ce se îndreptau către liniile de apărare. Apucându-se de capătul stâlpilor ca să se sprijine, se ridicară până putură vedea peste metereze. Vocile li se uniră.

– Câinilor! Câinilor! Veniți încoace să vă tăiem cozile!

Cel mic își trase căciula de pe ochi. Glasurile lor era subțiri, gâtuite. Chiar și atunci când îi auzi râzând depistă frică dincolo de bravura pe care o afișau. Brusc, vârful stâlpului de care se ținea fratele său se rupse. Reuși să nu se rostogolească jos de pe metereze doar pentru că se prinse de băiatul de lângă el. După ce-și recăpătă echilibrul, tăcură cu toții, privind bucata de lemn din mâna sa, în mod vizibil putredă.

– Voi de acolo!

Băieții se întoarseră și văzură o companie de soldați dedesubt, purtând culorile garnizoanei orașului, aflată sub comanda lui William Douglas.

– Coborâți, se răsti unul dintre soldați.

Pe jumătate târându-se, băieții lunecară jos de pe metereze, ajungând pe drumul noroios.

– Poate vor să lupte în locul nostru, sugeră unul dintre bărbați, râzând încântat.

– Duceți-vă la mamele voastre, spuse altul, lovindu-l peste ceafă pe cel mai mare dintre băieți.

În afara orașului Berwick-upon-Tween, Scoția
30 martie 1296

Chipul regelui Edward exprima încordare în timp ce privea atent zidul de pământ din jurul așezării. În spatele ochilor simțea o presiune puternică, o durere surdă, continuă. Trase aer pe nas cu putere. Frigul

și umezeala din nord nu erau pe placul lui și se îmbolnăvise la câteva zile după începutul campaniei. Nu cădea deseori la pat, astfel că durerea de cap ce nu voia să treacă îl făcea iritabil. Auzi copite de cal în spatele său, căci Anthony Bek, episcopul de Durham, veni alături de el pe deluşorul aflat la opt sute de metri distanță de oraş. Mantia violet era ridicată peste umărul său masiv, lăsând să se vadă splendida armură și sabia cu lama lată care-i atârna la şold.

– Navele din estuar sunt pregătite, sire. Aşteaptă semnalul Măriei Tale.

Edward îl privi. O fi fost Bek slujitorul cu voință de fier al Domnului, însă războiul i se potrivea mult mai bine. Etala toată pompa și mândria tipice unui general al armatei, aflându-se în fruntea oştii pe care o adusese din St Cuthbert. Bek era ca un rege în episcopatul său, teritoriile sale fiind parte a celor mai nordice linii de apărare ale Angliei. Edward îl numise pe episcop locotenent al Scoției în urmă cu şase ani, atunci când fiul său urma să se căsătorească cu prințesa Norvegiei. Încă de atunci rolul lui Bek în pregătirea războiului fusese foarte important.

Edward îşi îndreptă din nou atenția către oraş, privind mulțimea caselor de lemn care se îngrămădeau dincolo de palisadă, printre care se iţeau ici-colo mici biserici de piatră. Dincolo de el, Marea Nordului arăta ca o semilună de argint, scufundându-se în cerul cenuşiu. Îi venea greu să creadă că burgul acela umil, mărginit în depărtare de leneşul râu Tweed și de zonele mlăştinoase dinspre estuar, era cel mai bogat oraş al

Scoției. Locuitorii săi, în jur de douăsprezece mii, erau în mare parte scoțieni, dar și negustori străini, o comunitate de-a dreptul înfloritoare, mulți dintre ei sosiți din Țările de Jos, care făceau negoț cu piei și lână în Flandra și Germania, întorcându-se de acolo cu vase încărcate cu cărămidă arsă din regiunea flamandă.

– Unii dintre soldați i-au auzit pe locuitori strigând insulte. Bek strâmbă din nas și privi cu atenție orașul. Poporul acesta nu știe ce înseamnă cavalerismul.

– Atunci o să le arătăm noi, răspunse Edward. Ridică brațul înmănușat și-l îndreptă către Berwick. Acolo.

Beck își miji ochii pentru a vedea.

– Meterezele sunt mai mici, observă el.

Edward dădu din cap.

– Iscoadele au descoperit un drum plin de urme de animale, construit printre tranșee. Presupun că pe acolo își duc dobitoacele la păscut. Pe acolo vom intra. Regele își întoarse calul de război, Bayard, lovindu-l în crupă și trăgând de frâie. Capul masiv al animalului era acoperit de armură. Vino. A sosit timpul să-i numim cavaleri pe cei tineri.

Însoțiți de remarci batjocoritoare aduse de vânt dinspre oraș, cei doi bărbați se îndreptară călare spre locul în care armata engleză se desfășurase pentru bătălie.

Grosul cavaleriei și al infanteriei era format din două sute dintre arendașii lui Edward, care, conform legilor serviciului feudal, aduseseră fiecare câte o companie de cavaleri. Această forță, aproape opt mii de oameni, fusese suplimentată prin chemarea sub arme

a arcașilor galezi și a templierilor aflați sub comanda lui Brian le Jay. Cu toții erau dornici să scape de frigul dimineții care le intrase în oase, dornici să se arate loiali regelui lor.

Plecaseră spre Berwick la trei zile după Paște, ceva mai târziu decât plănuise Edward, întârziați de o ambuscadă din orașul Wark. Campania nu începuse bine, căci lordul orașului, un nobil englez, trecuse de partea scoțienilor. Prima vărsare de sânge fusese pricinuită de scoțieni, care atacaseră Warkul, forțându-l pe rege să-și devieze armata pentru a putea elibera orașul. Imediat după aceea, Edward trecuse râul Tweed prin cătunul Coldstream, jurând că el avea să termine ce începuseră scoțienii. Marele pod către Berwick fusese luat de ape în urma inundațiilor de acum doi ani, iar satul fusese singurul loc de trecere. Armatei engleze i se alăturaseră peste patruzeci de galere, care înaintaseră de-a lungul coastei de est a Angliei. Așteptau la gura de vărsare a râului Tweed, dincolo de oraș.

În seara anterioară aflaseră că armata scoțiană se îndrepta către Carlisle, spre sud-vest, însă Edward nu-și diviză forțele. Carlisle era un oraș bine apărat, aflat sub comanda unuia dintre cei mai loiali vasali scoțieni ai săi, Bruce din Annandale. Era sigur că orașul va rezista, și chiar dacă nu avea să fie așa, lucrul acesta constituia o diversiune folositoare și neașteptată, captând atenția armatei scoțiene și lăsând liber drumul către Edinburgh. Singurul lucru care stătea în calea regelui era colonia aceasta de scoțieni și străini. Pentru Edward, cu cât îi învingea mai repede, înaintând către victorie

în campania sa, cu atât mai bine. Ura frigul din nord și îl întrista nespus decesul nepoatei lui Alexandru al III-lea, căci dacă acesta nu s-ar fi produs, nimic din ce se întâmpla acum nu ar mai fi fost necesar.

În urmă cu șase ani, cu binecuvântarea papei și cu acordul precaut al magnaților scoțieni, aranjase căsătoria fiului și moștenitorului său, Edward de Caernarvon, cu regina care era doar o fetiță, asigurând viitoarea dominație a Angliei asupra regatului. Însă odată cu neașteptata ei moarte, toate planurile lui se năruiseră, văzându-se nevoit să depună eforturi continue, ani la rândul, cheltuindu-și fondurile pentru a-și asigura dominația asupra regatului. Crezuse că, alegându-l pe Balliol, pe care spionii săi îl considerau cel mai slab dintre pretendenți, avea să dețină în continuare controlul asupra tronului scoțian, și așa s-ar fi întâmplat dacă conducătorii clanurilor nu s-ar fi ridicat împotriva lui. Acum trebuia să-i supună prin forță, nu prin șiretenie, așa cum făcuse și cu galezii, iar pentru asta îi disprețuia pe toți cu atât mai mult.

Asemenea regelui Filip, vărul și dușmanul său, Edward dorea să dețină controlul. Ca rege al Angliei, i se păruse că era îndreptățit să-i subjuge pe vecinii săi dezorganizați, aducându-i sub stăpânirea sa, pentru a crea un imperiu feudal care să fie condus de succesorii săi generații la rândul. Un secretar al regelui, un bărbat îngâmfat și totuși eficient pe nume Hugh Cressingham, descrisese actul acesta drept îndreptarea cutelor unei veșmânt; aranjarea manșetelor. Lui

Edward îi plăcuse. La sfârşitul acestei zile, cuta pe care o reprezenta oraşul Berwick avea să dispară.

Pe panta din faţa avangardei, condusă de contele de Surrey, aşteptau treizeci de bărbaţi tineri, plini de nerăbdare. Făcură linişte atunci când se apropiară Edward şi Bek. Regele descălecă, fără să apeleze la ajutorul scutierului. După finalizarea planurilor de atac alături de contele de Surrey şi de ceilalţi comandanţi, regele se îndreptă cu paşi mari către cei tineri, fii ai nobililor stăpâni peste teritorii din Anglia. Îngenuncheară cu toţii, înclinându-şi capetele atunci când acesta îşi trase sabia. Întreaga armată se adânci într-o linişte profundă, întreruptă doar de lătratul câinilor, de zăngănitul armelor şi de caii care fornăiau. Edward se apropie de primul dintre ei, ţinând sabia în mână. Doi slujitori mergeau alături de rege, amintindu-i discret numele tinerilor. Edward îşi ridică sabia şi o puse pe umărul tânărului bărbat, iar acesta depuse jurământul de netăgăduită loialitate cu o voce limpede, care răsună până la cei aflaţi în spate. Avansat la rangul de cavaler, se ridică în picioare: un cavaler, un bărbat care încă nu vărsase sânge, dar gata să-şi demonstreze valoarea. Soldaţii îl întâmpinară cu urale, iar acesta zâmbi larg. După ce se potoliră strigătele soldaţilor, se auziră scandările îndepărtate venind dinspre zidurile de apărare ale oraşului Berwick. Apropiindu-se de cel de-al doilea tânăr, regele se încruntă. Îşi ridică sabia, însă făcu o pauză, atenţia fiindu-i distrasă atunci când îşi auzi numele. Îşi dădu capul într-o parte, concentrându-se pentru a auzi mai bine. Cântul se auzi iarăşi.

– *Edward al Angliei, marș acasă! Edward Picioroange, bagă-ți coada-ntre picioare, câine ce ești!*

Tânărul se uită împrejur fără țintă observând roșeața din obrajii regelui.

Episcopul Bek îi făcu semn unuia dintre ofițerii din spatele său.

– Aclamați-vă suveranul, mârâi el. Tu, se răsti la bărbatul care purta stindardul regal, împodobit cu un blazon reprezentând trei lei de aur. Ridică-l!

Acesta se uită la el năucit, neobișnuit să primească ordine de la un episcop. Bek se îndreptă cu repeziciune către el. Începură să se audă câteva urale, ca niște clipoceli într-un iaz.

– Ridică steagul sau ți-l bag în fund!

Purtătorul de stindard îl ridică repede și începu să-l fluture energic. Uralele crescură în intensitate, înghițind scandările disprețuitoare care veneau dinspre Berwick. Edward se întoarse iarăși către tânăr și puse latul lamei pe umărul acestuia, cu dinții încleștați de furie.

Amestecul de sunete continuă pentru o vreme, fiecare ridicare la rangul de cavaler fiind primită cu aplauze mai puternice și mai numeroase decât ultima, până când câmpia din jurul orașului Berwick se umplu de strigătele a opt mii de bărbați. Contele de Surrey fu primul care observă cum se îndreptau către oraș navele care intraseră în estuar. Se încruntă, ridicându-se în scări pentru a vedea mai bine, apoi înjură și-i dădu pinteni calului său, apropiindu-se de Edward, care îl numea cavaler pe ultimul tânăr.

– Măria Ta!

Contele își ridică calul pe două picioare și-i arătă regelui navele.

Edward căscă ochii săi gri atunci când văzu ce se întâmplă.

Bek se apropia de cei doi, căci văzuse și el.

– De ce atacă? Nu le-am dat niciun semnal!

– Uralele, spuse Edward dintr-odată. Steagurile. Cred că am început atacul. Strigându-și ordinele către cei mai apropiați comandanți, o luă la fugă către Bayard.

După ce se răspândi vorba, se iscă un haos general, căci mulți se grăbeau să ajungă la caii lor, iar cei care erau deja călare își strângeau mai bine scuturile. Tinerii care tocmai fuseseră ridicați la rangul de cavaler goniră către caii lor de atac, inimile bătându-le cu iuțeală din pricina emoțiilor. Arcașii își scoteau săgeți din tolbe, infanteriștii își pregăteau săbiile ori grelele buzdugane, în timp ce cavalerii își ocupau pozițiile, caii lor de război dând din picioare cu nervozitate.

Departe, în apropiere de râul Tweed, cerul se lumină atunci când o mulțime de săgeți arzând fură trase din interiorul orașului. Tăcute, coborau arcuit către nava aflată în frunte. Edward se îndreptă în șa. Chiar și de la acea distanță își putea da seama că ceva e în neregulă: vasul nu mai înainta, rămânând nemișcat în apă. Înjură cu ură, dându-și seama că navele se împotmoliseră în malul noroios. Săgețile de foc își atinseră ținta, iar vela cea mare se aprinse ca o torță.

– După mine! le strigă Edward comandanților din preajma sa, îndemnându-l pe Bayard cu pintenii.

Cavaleria îl urmă, galopând către oraş peste panta scurtă. Contele de Surrey aduse avangarda alături de rege, cei doi luând-o înainte. Flancul drept al armatei se afla sub conducerea lui Brian le Jay şi a templierilor, ale căror mantii albe fluturau în vânt, copitele cailor făcând pământul să bubuie. Flancul stâng era condus de Bek şi era format din războinicii din St Cuthbert, mantia lui vişinie ca o vânătaie fiind umflată de curenţii de aer. Arcaşii se luară după ei, îndreptându-se către un punct aflat la mică distanţă de deluşorul de unde Edward privise atent oraşul. De acolo aveau să acopere cavaleria şi infanteria care alerga peste colină. Pe râul Tweed, punţile navelor luaseră foc, arzând cu flăcări uriaşe, hrănite de briza care venea dinspre mare. Ţipetele celor arşi erau purtate de vântul uşor, însă Edward şi toţi ceilalţi soldaţi nu auzeau nimic, căci strigătele erau acoperite de zgomotul infernal produs de atacul lor.

Se apropiară alte două nave, pentru a-i ajuta pe cei de pe primul vas, însă scoţienii goniră înspre aceştia printr-o ieşire secretă, măcelărindu-i pe cei care încercau să scape de pe vasul cuprins de flăcări. O mulţime de alte săgeţi sâsâiră în aer, stingându-se în apa din jurul ambarcaţiunilor care se apropiau. O altă navă se împotmoli în nămol, iar apărătorii oraşului chiuiră de bucurie. După ploaia de săgeţi, bărbaţii de pe mal aruncară în partea laterală a galerelor care înaintau cu greu bucăţi de lemn arzând. Acestea se loviră de punţile navelor, arzând înăbuşit. Lemnele uscate începură să pocnească, luând foc foarte repede, echipajele nereuşind să le

stingă, ei înșiși fiind nevoiți să se ferească de săgeți. Englezii săriră peste bord pentru a scăpa de flăcări, însă din cauza greutății armurii picioarele lor se scufundară în mâlul lipicios. Fumul care se înălța din primul vas le bloca vederea, astfel încât aceștia nu-i zăriră pe soldații care alergau înspre ei, îmbrăcați cu armuri ușoare, din piele tăbăcită, care le permiteau să alerge prin mâlul saturat cu apă fără probleme.

Edward îl făcu pe Bayard să alerge înspre punctul unde meterezele erau mai joase, creând astfel o breșă în linia de apărare, care ducea către o cale îngustă, mărginită de pământ și pietre din șanț. Poarta care fusese amplasată aici era înaltă și lată pentru a compensa, însă o barieră din lemn nu avea cum să împiedice intrarea celor opt mii de soldați, mai ales că onoarea acestora fusese pusă la încercare. Nervii lui Edward erau întinși la maximum, obrajii devenindu-i vineții. Insultele locuitorilor orașului îi răsunau în urechi, iar mânia stârnită de vederea navelor de pe râu, acum în flăcări, nu putea fi potolită decât prin vărsare de sânge. Orice speranță a locuitorilor orașului Berwick că ar fi putut beneficia de clemență se năruise. Acum aveau să-i simtă din plin furia.

Când ajunseră aproape de întărituri, o mulțime de săgeți începură să vâjâie pe lângă ei. Una dintre ele îl împunse pe un cavaler în piept. Forța loviturii îl aruncă pe spate și căzu de pe cal, fiind călcat în picioare de cei care veneau în urma sa. Alte săgeți ricoșau din căștile soldaților ori se înfigeau în armurile de piept și în coifuri. Câteva loviră cai, făcându-i să-și schimbe

direcția și să se oprească brusc, aruncându-și cu violență călăreții din șa, în noroi. Edward își ridică scutul, însă săgețile trecură pe lângă el, fără să-l atingă. În spatele lor, arcașii galezi începură să tragă înspre ridicăturile din pământ, trimițând săgețile cu boltă, peste palisadă, pentru a-i ucide pe cei care formau rândurile compacte de apărare. Ajungând tot mai aproape de tranșee, Edward își încetini calul, permițând avansarea celor doi comandanți care se aflau în fruntea celor mai buni cavaleri și a celor proaspăt numiți. Îi fusese greu să ia decizia aceasta; furia îl făcea să-și dorească să străpungă palisada de unul singur, însă cei treizeci de tineri ridicați la rangul de cavaler erau ageri ca niște câini de vânătoare, atrași de mirosul animalelor hăituite. Avea să se folosească de înflăcărarea lor. Acești tineri bărbați nu cunoșteau decât fiorul controlat pe care îl resimțeau pe terenul de antrenament. Încă nu dăduseră piept cu haosul de pe câmpul de luptă; nu învățaseră încă să se teamă de el. Erau aroganți, cutezători și nechibzuiți. Fie aveau să spargă bariera pentru a ajunge la carnea de dincolo de ea, fie aveau să moară încercând să facă asta.

Bek și un alt comandant veteran, care luase parte la multe bătălii purtate de Edward, printre care și cele din Lewes și Țara Galilor, trimiseră patru cavaleri pe podul ridicat peste șanț. Toți pregătiseră ancore cu mai multe gheare. O săgeată străpunse gâtul unuia, iar acesta căzu de pe cal, fără să dea drumul la frâie. Alunecă pe malul abrupt, strigătul lui fiind înghițit de nechezatul înfricoșat al calului care se prăbuși peste el.

Ceilalţi trei cavaleri îşi aruncară ancorele peste vârful porţii. Săgeţile arcaşilor galezi continuau să şfichiuiască peste palisadă. Frânghiile se întinseră. Una dintre ancorele cu gheare rupse lemnul putrezit şi zbură până în spatele cavalerului de pe cal. Celelalte două rămaseră nemişcate pentru o fracţiune de secundă, apoi rupseră brusc partea de sus a porţii, descoperind chipurile înspăimântate ale celor câtorva soldaţi.

– Poarta e putredă! strigă unul dintre cavaleri, în timp ce soldaţii de dincolo de ea începură să fugă. Alţii rămaseră pe loc, încordându-şi arcurile pentru a trage săgeţi prin deschizătură.

– Înainte! strigă Bek, dând pinteni calului înspre poartă.

Animalul sări în ultimul moment, trecând peste lemnele crestate. Una din copitele sale se lovi de poartă, însă o sparse fără probleme, iar calul pătrunse pe străzile de dincolo de ea. Arcaşii începură să alerge care-ncotro când oamenii lui Bek îl urmară pe acesta, unul câte unul, sărind peste poartă. În urma lor veniră cavalerii cei tineri, însetaţi de sânge, luându-se la întrecere pentru a vedea cine trece primul. Un cal ezită în ultima clipă şi-şi schimbă direcţia, izbindu-se în partea de poartă care rămăsese intactă. Lemnul se curbă în urma loviturii, însă nu se sparse, iar călăreţul nu mai reuşi să-şi strunească animalul, care se prăbuşi în şanţ, trăgându-l şi pe cavaler. Alţii doi cavaleri greşiră pasul, însă amândoi reuşiră să-şi întoarcă caii şi să treacă înapoi peste podişcă.

Încordarea lui Edward ajunse la paroxism. Dădu pinteni lui Bayard și se îndreptă către poartă. Masivul cal de luptă sări peste obstacolul din fața sa cu o mișcare grațioasă. Văzându-l pe rege intrând în oraș, cavalerii se avântară și ei cu furie, unul dintre caii în armură spărgând rămășițele porții și aruncând bucăți de lemn înăuntru, astfel încât tot mai mulți soldați putură trece prin deschizătură.

Încrederea tinerilor soldați din Berwick, care mai devreme își bătuseră joc de soldații englezi când stăteau pe metereze, se spulberă, transformându-se în teroare când văzură cum cavalerii în armură de fier se năpusteau pe străzile din jurul lor, având fețele acoperite de coifuri de fier ori arătându-și colții cu o bucurie animalică atunci când își trăgeau săbiile și securile pentru a-și doborî dușmanii. Nu erau obișnuiți cu armăsarii de luptă pe care cavalerii îi foloseau drept armă – dându-i la o parte, lovindu-i, călcându-i în picioare –, iar armura lor era făcută în mare parte doar din piele; doar comandanții purtau armuri de fier. Pielea lor, palidă și vulnerabilă, era expusă fierului din vârful săgeților și al lăncilor. Retragerea în dezordine a apărătorilor orașului se transformă în fugă, deoarece cavalerii îi depășeau numeric.

Un soldat o luă la goană, suflând într-un corn. Doi tineri cavaleri se luară după el, euforia provocată de urmărire luminându-le ochii. Primul se apropie din spatele soldatului, ținându-și sabia astfel încât să-l lovească pe spinare. Bărbatul coti pe o stradă lăturalnică în ultima clipă. Cavalerul blestemă când trecu pe lângă

cotitură, dar camaradul său îi luă locul și, folosind strada drept pistă pentru un turnir, strânse lancea în spatele cotului și se pregăti de atac. Îl nimeri în spate pe soldatul care alerga, chiar sub apărătoarea pentru umăr, iar vârful lăncii străpunse pielea, mușchii și oasele, ieșind pe partea cealaltă. Lovitura fu atât de puternică, încât bărbatul fu ridicat în aer pentru câteva secunde. Cavalerul reuși să-și țină lancea, dar greutatea prea mare îl obligă să-i dea drumul. Lancea se lovi de pământ, iar una din potcoavele calului zdrobi ca pe un fruct capul omului căzut la pământ. Un alt picior călcă cornul și-l sfărâmă. Cavalerul își continuă drumul, scoțându-și sabia și urmându-și camarazii, dornic să găsească o altă țintă pentru a-și dovedi bărbăția.

Cornul anunțase alarmă generală, însă garnizoana care se adună și porni avându-l în frunte pe William Douglas ajunse prea târziu pentru a opri ceea ce se dezlănțuise. Or fi fost ei plini de curaj, dar nu erau decât două sute de oameni. Împotriva celor opt mii de englezi erau ca niște pietricele în calea unui val uriaș. În lipsa unor soldați care să lupte în formație împotriva lor, cavaleria britanică se avântă mai departe, urmărindu-i pe cei care apăraseră palisada, majoritatea fiind fermieri sau pescari, pe străzile înguste ale orașului, unde fură măcelăriți. Apoi, infanteriștii sparseră ușile caselor, călcându-se în picioare pentru a intra, mânați de pofta nebună de a prăda, viola și ucide. Comandanții mai în vârstă le ordonau tinerilor cavaleri să-i împingă pe locuitori către zonele deschise pentru a permite celorlalți să-i omoare mai ușor.

O parte din localnici ridicaseră baricade din spatele cărora trăgeau cu săgeți și aruncau cu pietre, însă pentru fiecare om pe care îl doborau, alți zece de-ai lor erau uciși, secerați de lănci și securi. Soldații de pe malurile mâloase ale râului Tweed care atacaseră navele, incendiindu-le pe trei dintre ele, bătură în retragere văzând că alte ambarcațiuni se apropie de data aceasta cu mai multă precauție, căpitanii fiind atenți să nu se împotmolească în noroiul înșelător, iar echipajele vaselor debarcară, atacând în forță liniile slabe de apărare întinse de-a lungul malului.

Nici unul din cei care fură prinși pe străzile Berwickului nu scăpă cu viață, bătrân ori tânăr, bărbat sau femeie. Câțiva băieți o luară la goană pe niște străduțe întortocheate, urmați îndeaproape de soldați care chiuiau. Înspăimântați, se opriră într-o fundătură din spatele unei biserici. Unul dintre ei se lipi de zid, făcându-se cât de mic putu, iar cei șapte cavaleri care-i urmăreau își opriră caii de luptă care fornăiau chiar la intrarea în alee. Un cavaler le promise că vor fi cruțați dacă se predau. Băieții se îngrămădiră unul în altul, tremurând de frică. Un băiat se aplecă și apucă o piatră, însă nu o aruncă. Cavalerul strigă din nou la ei. Băieții înaintară către cavaleri cu grijă, toți, cu excepția celui mai mic, care rămase ghemuit lângă zid. Privi cum tovarășii săi ajunseră la capătul aleii. Cavalerii făcură un cerc în jurul lor, închizându-i într-o zonă fără scăpare. Săbiile lor se ridicară și apoi căzură, iar sângele băieților fu împroșcat pe pereții clădirilor. Cel mic se ridică în picioare și încercă, disperat, să se

cățere pe peretele bisericii. Ajunsese la jumătatea zidului, ținându-se cu unghiile de piatra dură, atunci când auzi zgomot de copite în spatele său și simți ceva ascuțit străpungându-l în spinare. Prăbușindu-se, căciula roșie îi căzu de pe cap.

Măcelul continuă toată ziua și toată noaptea. Edward însuși, însoțit de contele de Surrey și de cinci sute de cavaleri, îi împinse pe Douglas și pe soldații lui, obligându-i să se retragă în castel. Douglas fu printre ultimii care trecură printre porți, strigătele sale de furie acoperind țipetele care continuau să răsune în Berwick. Cei care se ascunseseră în biserica St Mary fură uciși de cavalerii care năvăliră înăuntru, iar acum trupurile lor erau trase afară în stradă pentru a-i face loc regelui, care hotărâse să campeze acolo la lăsarea serii. Flăcările care ardeau în jurul orașului alungau întunericul. Chipurile pline de sânge ale cavalerilor arătau înspăimântător în lumina stacojie.

Înspre dimineață, Palatul Roșu, care le aparținea negustorilor flamanzi, era în flăcări. Înăuntru, peste patruzeci de bărbați se înghesuiau unul în altul, ținându-și mâinile la gură pentru a nu se sufoca din pricina fumului gros, care le ustura ochii. Rezistaseră cu încăpățânare în fața englezilor, trăgând salve de săgeți de la una din ferestrele de sus în soldații de pe stradă. Unul dintre bărbați, mai degrabă din noroc decât în urma unei lovituri bine calculate, lansase o săgeată care trecuse prin deschizătura coifului unuia dintre cavaleri și-l străpunsese în ochi, omorându-l pe loc. Bucuria nespusă a negustorului fusese și mai

mare atunci când cei de sus fură anunțați că cel ucis era nimeni altul decât vărul regelui Edward. Însă fără să se poată preda și neavând încotro să fugă, erau prizonieri în acel palat. Acum îi auzeau printre trosnetele lemnelor arzând pe cavalerii care baricadaseră ușile și puseseră focul cum râdeau și-i blestemau.

Când se ivi soarele, rece și fără vlagă, Berwickul era învăluit de fum. Trupurile morților sufocau străzile înguste ale orașului, iar miasma degajată de cadavrele hăcuite era cumplită, făcând ca și celor mai nemiloși dintre cavaleri să li se întoarcă stomacul pe dos atunci când caii lor alunecau pe sângele închegat. Cursese atât de mult sânge, încât acesta ajunsese până pe malurile râului Tweed, colorând apele în roșu. Măcelul devenise epuizant, ba chiar făcut cu neglijență. Cavalerii și caii acestora erau obosiți; dorința de luptă pălise, furia se risipise, onoarea fusese spălată. Dar Edward refuza să dea ordinul de încetare a asaltului.

După liturghia din biserica St Mary și după micul dejun, regele ieși pentru a inspecta carnajul. I se alăturară episcopul Bek și Brian le Jay, care, cu câteva ore în urmă, îl rugase să pună capăt măcelului.

– Măria Ta, rosti maestrul englez, cumpănindu-și cuvintele, orașul acesta a fost supus. A sosit timpul să încetăm omorurile.

– Trebuie să le dăm un exemplu, replică regele. Să afle întreaga Scoție ce îi așteaptă dacă continuă să mă înfrunte, știrbindu-mi autoritatea.

Le Jay vru să protesteze, însă Bek îi aduse aminte de temperamentul violent al lui Edward și de ce li

se întâmplase celor care îl contraziseseră atunci când era atât de mânios.

Acum, maestrul templier călărea tăcut și încordat alături de Edward, urmat de cavalerii săi, mânându-și caii printre cadavrele care zăceau pe străzi.

Liniștea fu sfâșiată de un strigăt cutremurător. Era imposibil de ghicit dacă venea din partea unui bărbat sau a unei femei, însă era clar că, oricine ar fi țipat, avea dureri cumplite. Grupul de călăreți se îndreptă spre locul din care venea strigătul, care se stinse pentru câteva momente, apoi se auzi din nou. Era înfricoșător, aproape animalic, agonizant. Trecând la trap pe lângă o clădire, cavalerii îi găsiră sursa. O tânără se târa de-a lungul străzii către un atelier de cizmărie, ale cărui uși fuseseră sfărâmate, căscând în spatele lor un gol imens, care ducea către întuneric. Pântecele ei uriaș se legăna când într-o parte, când în cealaltă, în timp ce ea înainta de-a bușilea. Partea din spate a rochiei sale albe era pătată de sânge, deși nu era clar dacă provenea de la rana ei, care putea fi văzută prin tăieturile materialului, ori de la faptul că se pregătea să nască. În spatele ei se ridică un soldat de pe podea, loc în care părea că ar fi căzut mai devreme sau că ar fi fost împins, și cu un strigăt de furie își ridică sabia care zăcea la câțiva pași de el. Înainte ca vreunul dintre cavaleri să strige ceva, bărbatul se apropie de femeie și începu să o lovească. Țipetele ei încetară în timp ce sabia continua să se ridice și să cadă.

Îngrețoșat de cruzimea lipsită de judecată a soldatului, le Jay se întoarse către Edward.

– Puneţi capăt masacrului, Măria Voastră. Opriţi asaltul şi chemaţi-vă oamenii înapoi.

Regele, care-şi trimise doi oameni să-l oprească pe soldatul plin de sânge s-o mai lovească nebuneşte pe femeie, îşi ridică o sprânceană, privindu-l pe maestrul englez.

– Îmi dai un ordin?

– Vă dau de ales, răspunse cu asprime le Jay. Încetaţi măcelul sau mă voi retrage. Veţi continua războiul acesta fără ajutorul oamenilor mei şi fără să vă puteţi folosi de Balantrodoch.

– Marele Maestru ţi-a ordonat să mă ajuţi.

– Marele Maestru de Molay mi-a cerut să vă ajut să puneţi capăt unei revolte, nu să ucideţi femei însărcinate pe stradă.

Se aşternu liniştea, întreruptă doar de căderea sabiei soldatului şi de zgomotele pe care le scoase acesta când se aplecă lângă femeia mutilată şi copilul ei încă nenăscut şi vomă.

– Maiestate, spuse Bek, pe un ton împăciuitor. Poate că măcelul a durat suficient de mult. Nu e nevoie să ne obosim într-un singur oraş, nu când avem de purtat alte bătălii de acum înainte.

Edward se uită la el şi ceva i se schimbă în ochii cenuşii, o scânteie de raţiune apărând în spatele privirii sale tâmpe. După un lung moment, consimţi.

– Trimite vorbă tuturor soldaţilor că atacul s-a încheiat, apoi transmite-i lui Douglas că, dacă se predă, le voi cruţa viaţa cavalerilor săi. Căutaţi în toate casele. Toate femeile şi toţii copiii pe care îi veţi

găsi sunt liberi să plece, însă bărbații care nu vor aduce nicio recompensă vor fi uciși. Nu se vor mai naște alți fii care să mă disprețuiască. Întorcându-și calul, se opri lângă Brian le Jay. Ai scăpat astăzi, murmură el, însă dacă-mi mai vorbești astfel o singură dată, îți voi lua capul. Se adresă iarăși cu putere lui Bek și celorlalți. După ce vor fi curățate străzile, vom începe reîntărirea liniilor de apărare. Berwick va fi reconstruit ca un oraș englezesc.

Dimineața târziu, soldații risipiți, epuizați și plini de sânge, începură să se adune după ce se anunță încheierea atacului. Bărbații își îngrijiră rănile și rostiră rugăciuni pentru camarazii căzuți. Alții le duceau comandanților lor coșuri pline cu bijuterii și argintărie. Alți soldați se înșiruiră de-a lungul malului, aruncând cadavrele în râul Tweed. Era o muncă foarte grea, căci peste opt mii de locuitori fuseseră măcelăriți. Trupurile se rostogoleau unul peste altul, luate de curenți, umplând estuarul ca o mulțime de pești uriași morți. Pescărușii și corbii cădeau în picaj deasupra corpurilor, adunându-se la festinul de pe ape.

9

Templul, Paris
23 aprilie 1296

– Troacele trebuie curățate iarăși, Etienne. Simon se apropie de un sergent pistruiat când ieșiră din sala de judecată. Și de data asta, adăugă el cu glas aspru, dacă nu-ți văd fața oglindindu-se în apă, atunci o să ți-o văd în mormanul de bălegar.

– Da, domnule, murmură Etienne, târându-și picioarele către grajduri.

Simon chicoti pentru sine. Faptul că tinerii i se adresau astfel îi făcea plăcere. Era fiul unui tăbăcar din Cheapside, și tot sergent, ca și ei. Însă fiindcă era unul dintre vechii grăjdari, îi era subordonat doar șefului grajdurilor, poziția lui garantându-i aproape tot atât de mult respect precum cel arătat cavalerilor. Bucuria îi pieri atunci când văzu o siluetă înaltă, cu păr blond-argintiu, care se îndrepta către clădirea aflată de cealaltă parte a curții interioare.

– Sir Robert! strigă el, alergând către cavaler, ignorând căutătura cruntă pe care i-o aruncă un preot care trecea pe acolo.

Robert dispăru înăuntru, iar Simon îl urmă. Îl ajunse sub arcadele care făceau legătura între locuințele cavalerilor și palatul Marelui Maestru.

De data aceasta, Robert se întoarse atunci când își auzi numele strigat. Cavalerul îl salută scurt, oprindu-se în lumina care trecea printre arcade, proiectându-i umbra pe zidul din spatele său.

Lui Simon i se păru că Robert îmbătrânise dintr-odată, părând foarte obosit.

– Am auzit că v-ați întors azi-dimineață, dar l-am căutat pe Will și nimeni nu știe unde e. Văzând că Robert nu răspunde, Simon adăugă: Nu credeam că veți fi plecați pentru atât de mult timp.

– Marele Maestru a vrut să viziteze câteva preceptorii din Anglia.

– Prietenul din Acra al lui Will, rabinul, întreabă de el. S-a mâhnit foarte tare văzând că Will nu s-a dus să-l vadă.

– Elias? Robert dădu din cap obosit. Îi voi face o vizită de îndată ce voi avea ocazia. Să-i povestesc ce s-a întâmplat.

– Ce să-i povestești? Când Robert își feri privirea, grăjdarul voinic făcu un pas înspre el. Ce s-a întâmplat? Unde e Will?

– În Scoția, cred, spuse Robert, coborându-și vocea la trecerea a doi cavaleri. Expiră zgomotos. A plecat, Simon. Nu l-am putut opri.

Cât timp îi povesti Robert ce se întâmplase în Londra, Simon nu scoase niciun cuvânt.

– Cred că greșești, murmură el, după ce cavalerul își terminase relatarea. Will n-ar putea părăsi Ordinul. Se încruntă, văzând expresia fermă de pe chipul lui Robert. N-ar face așa ceva, repetă el. Și cu siguranță n-ar părăsi-o pe Rose. Sunt sigur că te înșeli. Poate că n-a vrut decât să se asigure că sora lui va fi în siguranță, și apoi se va întoarce.

– Am văzut cum și-a dat mantia jos. Chipul lui Robert exprima seriozitate. Nu se mai întoarce.

– Elwen. Din cauza asta a plecat. E înnebunit de durere. A zis și altceva? Ți-a cerut să-i transmiți lui Rose vreun mesaj? Ridurile de pe fruntea lui Simon se adânciră. Sau mie?

– Doar că vrea ca noi să avem grijă de ea.

Simon se așeză pe zidul care mărginea arcadele.

– Marele Maestru a trimis pe cineva după el?

– Hugues a reușit să mascheze dispariția lui Will spunând că e plecat în Scoția cu un mesaj important. Nimeni în afară de noi doi, și acum tu, nu mai știe că a dezertat, deși mi-e teamă că nu vom putea ascunde lucrul acesta la infinit.

– Credeam că inspectorul respectă cu strictețe regulile.

Robert ezită.

– Huques e convins că Will a plecat de dragul familiei sale, pentru a-i avertiza că se apropie englezii. Vocea lui era calmă, dar fermă. N-am pomenit nimănui despre intenția lui Will de a le dezvălui planurile lui

Edward scoțienilor, și nici tu nu trebuie să o faci. Pentru dezertare ar putea fi încarcerat, dar pentru asta ar fi executat. Pune în pericol viețile camarazilor noștri prin acțiunile sale. Își încleștă dinții. Nu că ar avea vreo importanță lucrul acesta.

– Cum ți-am spus, răspunse Simon cu fermitate, e nebun de durere. Nu știe ce face. Rămase tăcut pentru câteva clipe. Mă duc după el.

– Poftim?

– Mă duc în Scoția, să-i bag mințile-n cap.

– Nu fi prost.

– De ce ar fi o prostie? Nu vrei să se întoarcă?

– Ce te face să crezi că tu l-ai putea convinge când eu n-am reușit?

– Nu merită nici măcar să încerc? întrebă Simon, ridicându-se în fața cavalerului.

Robert privi expresia plină de îndârjire a lui Simon. Zâmbi ușor, zâmbet care îi pieri repede.

– Cum ai putea pleca fără să stârnești suspiciunile nimănui?

– Ai putea să mă muți la Balantrodoch. Nu trebuie să ajung nici măcar la preceptoriu, dacă-mi dai hârtiile. Îl voi găsi pe Will, îl voi convinge să vină înapoi cu mine, apoi tu o să te asiguri că voi fi transferat aici. Poți să faci asta, Robert, continuă Simon, văzând că nu răspunde. Sunt convins.

– Oh, da, e foarte ușor, replică Robert. Însă văzu hotărârea de pe chipul lui Simon. Ar fi periculos. Războiul.

– El ar face la fel pentru noi.

– Și dacă nu vrea să se întoarcă?

– O va face, dacă îi spun că Rose are nevoie de el.

După o lungă pauză, cavalerul inspiră adânc.

– Mă voi gândi.

Lăsându-l pe Simon să se întoarcă la grajduri, Robert își continuă drumul către clădirile oficialilor. Moralul său, care îi crescuse pentru scurt timp datorită optimismului încăpățânat de care dăduse dovadă grăjdarul, scăzu din nou. În ultimele luni revenise de multe ori asupra discuției din Noul Templu, întrebându-se dacă ar fi putut face mai mult, dacă ar fi putut spune ceva care să-l facă pe Will să se răzgândească. Ajunsese la concluzia că n-ar fi avut cum, însă tot se învinuia pentru faptul că nu acționase decisiv când își dăduse seama că Will se îneacă în suferință după cele întâmplate în Acra. Dacă ar fi spus sau ar fi făcut ceva mai devreme, atunci poate că Will n-ar fi mers niciodată atât de departe. Will nu era doar un camarad, un tovarăș de arme: era responsabil pentru soarta Anima Templi. Faptul că abandonase cauza făcea ca jurământul depus de Robert și toate sacrificiile pe care le făcuse în numele frăției să pară inutile. Însă Will și Simon fuseseră apropiați încă din copilărie, în Noul Templu, și cunoștea cât de puternice erau sentimentele grăjdarului. Dacă exista o șansă ca Simon să reușească ceea ce el nu reușise, de ce să nu-l lase?

– Ai întârziat, spuse Hugues, atunci când Robert intră în apartamentul inspectorului. Se ridică de la birou, rulând în grabă un pergament. Închide ușa.

Robert își reprimă dorința de a riposta. Era sigur că Hugues nu avea să-i accepte cu ușurință tonul batjocoritor.

– Am avut o audiență cu Marele Maestru azi-dimineață, spuse Hugues. Plănuiește să plece în Cipru zilele următoare, ca să înceapă pregătirile pentru o nouă cruciadă. Speră ca ajutorul promis de regii Apusului să se materializeze în timp, pentru a se putea îndrepta către est la începutul primăverii, anul viitor.

– Nu pari convins că va reuși.

– Ai văzut cât de implicați sunt în conflictele dintre ei. De îndată ce regele Edward va subjuga Scoția, se va lupta din nou cu Filip pentru cucerirea Gasconiei, folosindu-se fără îndoială de ajutorul pe care a reușit să-l obțină din partea contelui de Flandra, care încearcă cu disperare să-l împiedice pe Filip să-i anexeze teritoriul. Între timp, regele Filip dă impresia că vrea să-și facă din biserică un dușman prin noile taxe care le-au fost cerute clericilor. Am auzit că un preot a fost ucis într-o luptă cu gărzile regelui. Se pare că aceștia voiau să ia cutia milei, iar el a refuzat. Casa regală a trimis pristavi pentru a risipi zvonurile, aceștia spunând că preotul l-a atacat pe unul din gardieni, însă numai cei mai creduli dintre parizieni se vor lăsa convinși de asta. Hugues puse sulul pe birou și se apropie de el. De aceea l-am rugat pe Marele Maestru să-ți permită să rămâi aici, cu mine, când va pleca în Cipru. Își puse o mână pe umărul lui Robert. Sunt vremuri grele.

– Marele Maestru a fost de acord cu propunerea ta?

– Am fost convingător. Am nevoie de cineva în care pot avea încredere pentru a mă ajuta în noua mea funcție de conducător al Anima Templi, precum și în activitățile zilnice din cadrul Ordinului.

– Te-ai numit singur șef? murmură Robert, privindu-l fix pe vechiul său camarad, care părea cu totul alt om decât cel pe care îl cunoștea el.

– Cineva trebuia să-i ocupe locul. Poziția era oricum liberă.

– Și dacă Will se întoarce? se aventură Robert.

Hugues se încruntă.

– Campbell a renunțat la orice drept de a deține această funcție atunci când a dezertat. A ales familia în locul frăției. Ezită. Însă dacă se va întoarce și-și va ispăși pedeapsa pentru nesupunerea sa, va primi o funcție inferioară celei pe care o dețin eu.

Când Hugues se întoarse, Robert îi surprinse expresia și realiză că Will nu avea să fie bine primit. Își aminti de spusele lui Simon, cum că inspectorul respecta cu strictețe regulile. Nu-i vorbise deschis grăjdarului, care nu știa nimic despre Anima Templi, dar el știa de ce Hugues nu făcuse publică dezertarea lui Will. Inspectorul nu era obișnuit să-și împartă puterea cu altcineva și era clar că avea propria sa viziune în ceea ce privește viitorul Frăției și al Ordinului; o viziune care se opunea celei a lui Will. Temerile lui Robert crescură când își aduse aminte de convingerea lui Will că Edward îi jucase pe degete toți anii aceia și că Hugues căzuse în plasa englezului atât de ușor.

– Am nevoie de oameni de nădejde lângă mine, Robert. Împreună trebuie să facem tot ce ne stă în putință pentru a ne asigura că Ordinul își va păstra autoritatea. Hugues se întoarse la biroul său. După ce va pleca Jacques, putem începe să construim un alt viitor, unul în care Templul să supravieţuiască războiului acestuia învechit.

Palatul Lateran, Roma
14 mai 1296

Bertrand trebui să-și iuţească pasul pentru a se putea ţine după clericul care traversa grăbit piaţa, îndreptându-se către clădirea principală, trecând prin faţa intrării bisericii San Giovanni. Era o zi foarte frumoasă, iar în partea de vest a palatului, Roma strălucea ca un giuvaier, deasupra acoperișurilor tuturor clădirilor înălţându-se turlele elegante și domurile voluptuoase ale bisericilor. Dincolo de ele, Tibrul era ca un brâu albastru, care se încolăcea molatic în jurul vilelor de curând construite și al ruinelor acelei vechi civilizaţii care stăpânise lumea.

Bertrand aproape că nu mai putea respira, și transpirase abundent, fiind îmbrăcat cu mantia sa de călătorie, când clericul urcă împreună cu el treptele de marmură, intrând în umbra răcoroasă din interiorul palatului plin de oficiali ai curiei papale, cu toţii deosebit de agitaţi.

– Trebuie să vă previn, s-ar putea să găsiţi că Sanctitatea Sa e foarte necăjit. Clericul expiră zgomotos.

Moartea papei Celestin i-a provocat necazuri neașteptate.

– Celestin a murit?

Preotul se încruntă văzând expresia lui Bertrand.

– Nu știați?

– Abia am ajuns.

Clericul se opri, privind în jur. Bertrand era bucuros că avea acum ocazia să se odihnească.

– Celestin a murit în celula sa acum două săptămâni, continuă el, vorbind încet. De îndată ce i-a fost scos la suprafață trupul neînsuflețit, Giacomo și Pietro Colonna au cerut demararea unei investigații. S-a stabilit că moartea lui a survenit din cauze naturale, și desigur așa a și fost. Preotul își coborî vocea și mai mult. Însă asta nu i-a oprit pe cardinalii Colonna să răspândească zvonuri răuvoitoare cum că Sanctitatea Sa s-ar afla în spatele decesului lui Celestin.

– Cardinalii Colonna l-au acuzat pe papă de crimă? întrebă Bertrand, uimit.

– Nu pe față, bineînțeles, însă mulți nu au niciun dubiu că zvonurile acestea au fost lansate de cardinalul Giacomo. A fost dușman al papei încă din momentul în care Sanctitatea Sa l-a întemnițat pe Celestin pentru că a abdicat. La un moment dat chiar l-a acuzat că l-a convins pe Celestin să renunțe la scaunul său pentru a deveni el papă. Însă lui Giacomo nu-i păsa de Celestin. Se gândea numai la el. L-a nemulțumit dintotdeauna faptul că Bonifaciu a fost ales în defavoarea... Doi arhivari în veșminte negre trecură pe lângă ei, iar preotul se opri brusc.

Veniţi, zise el după trecerea celor doi, dar vă sfătuiesc să nu spuneţi nimic ce ar putea să tulbure pe Sanctitatea Sa.

Bertrand se gândi la veştile pe care le aducea şi avu senzaţia că se scufundă în timp ce clericul îl conduse pe nişte scări în spirală şi apoi de-a lungul unui coridor impunător, către cele două uşi colosale. Preotul ciocăni cu repeziciune şi apoi le împinse.

Vasta încăpere era plină de mobile somptuoase, fiecare dintre ele atrăgând atenţia prin opulenţă, şi trecură câteva momente până ce Bertrand, care privi atent prin cameră, îl găsi pe ocupantul acesteia. Papa Bonifaciu al VIII-lea era aşezat într-un scaun mare, tapisat, aflat în faţa unei ferestre. În spatele acestuia se afla un frizer, care mânuia un pieptene de fildeş, trecându-l prin părul papei. La şaizeci şi doi de ani, Bonifaciu avea un păr des, cu toate că era alb ca neaua şi începea să se rărească în jurul tonsurii sale bine îngrijite. Ochii săi negri îl priviră scurt pe Bertrand, care se întoarse pentru a-l vedea pe cleric cum închide uşile în spatele său.

– Domnule episcop, spuse Bonifaciu în chip de bun venit, cu o voce plină de încredere în sine. E de ajuns.

Bertrand se opri, apoi îşi dădu seama că ultimele cuvinte îi fuseseră adresate frizerului, care luă pânza pe care papa o ridică de pe umerii săi, făcu o plecăciune adâncă şi se îndreptă în linişte către o uşă mai mică aflată în cealaltă parte a încăperii. Când Bonifaciu se ridică şi întinse o mână, Bertrand se îndreptă

către el, simțind cum roșeața îi cuprinde obrajii. Uitase că papa reușea întotdeauna să-l facă să se simtă ca un acolit amărât. Prinzând curaj, se aplecă, sărutând inelul de aur.

Bonifaciu, îmbrăcat cu o robă din mătase de Veneția roșie ca sângele, se retrase și se îndreptă către o masă de marmură, vorbind în șoaptă.

– Credeam că ai să vii mai repede, spuse el, luând o tiară incrustată cu pietre prețioase, punându-și-o pe cap.

– Mă iertați, Preasfințite. Am stat prea multe luni departe de dioceza mea și am vrut să mă asigur că enoriașii mei sunt bine înainte de a veni aici.

– Cum a decurs misiunea din Anglia? Papa își aranjă tiara privindu-se într-o oglindă frumos ornamentată. Cum te-ai descurcat?

– Nu atât de bine pe cât aș fi vrut, mărturisi Bertrand. După ce i-am scris regelui Edward, sugerându-i unirea celor două ordine, n-am mai primit nicio veste pentru o perioadă, apoi mi-a transmis un mesaj prin care mă ruga să particip la o întâlnire cu Jacques de Molay, la Londra. Bertrand știa cât de supărător era tonul vocii sale, însă nu putea să se abțină; voia ca Bonifaciu să fie la fel de supărat pe regele englez pe cât fusese el. Încă era afectat de schimbarea atitudinii lui Edward și de faptul că fusese atât de naiv încât să nu o anticipeze. În misiva sa, regele părea interesat să discute propunerea mea, însă de îndată ce a început întrunirea a întors totul în favoarea sa.

Expresia meditativă de pe chipul lui Bonifaciu dispăru brusc.

– În favoarea sa?

– Voia ca Templul să-l ajute în războiul său împotriva Scoției. L-am avertizat asupra faptului că veți fi foarte supărat dacă va lansa un atac împotriva unor creștini și nu împotriva sarazinilor, dar nu mi-a dat ascultare.

– Mă bucur că ți-ai luat libertatea de a vorbi liber despre opinia mea, spuse Bonifaciu, privind în jurul său. Își aținti privirea asupra episcopului, care șovăi.

– Sfinția Voastră, eu... Însă nu continuă: privirea papei nu se îmblânzi, și, de altfel, Edward îi promisese lui Bertrand că avea să-i asigure nepotului său o dieceză mult mai profitabilă după ce avea să-și recupereze teritoriile din Guienne, dacă Bertrand avea să-i facă pe plac. Stăvilindu-și furia, îl privi pe papă. Edward a spus, totuși, că va susține o nouă cruciadă de îndată ce se vor sfârși problemele din Scoția, iar Jacques de Molay e la fel de hotărât să se îndrepte către est. Speranțele noastre de a recăpăta Ierusalimul încă nu s-au spulberat.

– Ei bine, speranțele noastre vor trebui să aștepte pe moment. Dă-mi *ferula*.

Bertrand se uită în direcția arătată de papă și văzu un cufăr lung, ornat, care se găsea sub fereastră. Se apropie și ridică capacul. Înăuntru se afla crucea papei, așezată pe o pânză albă. Degetele lui Bertrand o apucară și o scoaseră afară, aurul acesteia scânteind în lumina care intra pe fereastră.

– Să aştepte? repetă el, dându-i *ferula* papei.

– Am primit câteva rapoarte îngrijorătoare de la clericii din Franţa, care vorbesc despre noi taxe impuse de Filip. Regele şi slujbaşii săi s-au folosit de violenţă. Preoţii care au protestat faţă de aceste cereri de neacceptat au fost jefuiţi, bătuţi chiar. L-am avertizat pe Filip că-şi va face din Biserică un duşman anul trecut, când a făcut acelaşi lucru. Se pare că nu a vrut să mă ia în serios. De data aceasta îi voi răspunde la provocare.

– Ce veţi face?

– Am făcut deja. Am emis o bulă papală, *Clericis laicos*. Prin ea se interzice taxarea clericilor de către mireni, fără aprobarea papei. Toţi cei care vor săvârşi astfel de acţiuni vor fi excomunicaţi.

Bertrand nu reuşi să-şi ascundă mirarea.

– Dar regii Franţei şi ai celorlalte naţiuni au luat întotdeauna bani de la Biserică pentru a-şi finanţa războaiele.

– Acum se vor supune voinţei mele în astfel de cazuri şi îmi vor cere sprijinul, iar eu voi decide dacă vor fi ajutaţi ori nu.

– Cardinalii cunosc lucrul acesta? întrebă Bertrand, gândindu-se cum primiseră vestea rivalii papei din colegiul cardinalilor.

Familia Colonna, din câte ştia el, era o susţinătoare a Franţei, iar Bertrand se îndoia de faptul că nu vor protesta după proclamarea unei asemenea bule provocatoare, în special după cele povestite de cleric.

– Majoritatea știu deja, spuse Bonifaciu cu hotărâre. Iar cei care nu știu vor afla peste o oră. Mă voi adresa consistoriului. Privi cu interes expresia îngrijorată de pe chipul lui Bertrand. Nu-ți fie teamă, Bertrand de Got, zise el calm. Voința mea va triumfa. Sunt succesorul Sfântului Petru și acționez sub directa autoritate a lui Dumnezeu. Filip va afla asta curând. Ridicând crucea papală cu ambele mâini, Bonifaciu își privi reflexia impozantă. Toți cei care mi se opun o vor afla.

10

Palatul regal, Edinburgh
15 mai 1296

Când se trezi, Will îl văzu pe nepotul său aplecat deasupra sa.

– Ce e? mormăi el, împingându-l pe tânăr. Stătuse de veghe pe zidurile castelului două zile la rând, fără să doarmă, și se prăbușise pe patul său de paie cu o oră în urmă, fără să-și mai scoată ghetele. Se ridică în capul oaselor, frecându-se la ochi.

David se sprijini pe călcâie.

– Tata. S-a întors.

Oboseala lui Will dispăru brusc când văzu expresia de pe chipul lui David. Dădu la o parte pătura aspră, ridicându-se în picioare. În timp ce-și punea haina de zale și mantia, David se aplecă și apucă sabia. Fără să spună vreun cuvânt, i-o dădu lui Will. Acesta își strânse bine cingătoarea, urmându-l pe nepotul său afară din dormitor, apoi în curte.

Se crăpa de ziuă, iar cerul plin de stele se colorase în turcoaz înspre răsărit. Întinderile de la baza stâncii erau învăluite în ceaţă, de parcă palatul era o corabie, navigând pe o mare fantomatică. Aerul era rece şi mirosea a fum înţepător din cauza torţelor. În curtea interioară se adunaseră foarte mulţi oameni, iar în apropiere de grajduri se puteau vedea în jur de treizeci de cai. Scutierii le dădeau jos şeile şi alergau după apă. Will văzu câteva brancarde aşezate pe jos, pe două dintre ele aflându-se oameni răniţi. Unul îşi pierduse un picior. Leziunea nu părea să fie recentă, căci materialul negru care fusese legat strâns în jurul piciorului său era pătat de sânge uscat şi noroi. Chipul soldatului era lucios în lumina torţelor şi avea o tentă bolnăvicios-verzuie. Will îşi dădu seama că rana soldatului se infectase şi că nu avea să mai trăiască mult. Îl văzu pe Duncan vorbind cu şeriful Edinburghului. Făcându-şi loc prin mulţimea agitată, auzi frânturi de conversaţie.

– Câţi au căzut?

– Nu ştiu câţi am pierdut, eram împrăştiaţi.

– ...majoritatea sunt morţi.

Apropiindu-se, Will văzu că şi Duncan era rănit, faţa sa fiindu-i brăzdată de o tăietură adâncă. Pielea îi fusese cusută în grabă, însă sângele care continuă să curgă formase o crustă peste rană. Semăna în chip ridicol cu o uriaşă omidă neagră care se târâse pe obrazul lui, cusăturile fiind picioarele. Mantia şi armura îi erau pline de sânge şi miroseau îngrozitor din pricina asta. Când Duncan se întoarse, Will văzu privirea din

ochii lui. Cumnatul său nu mai era bărbatul voinic, de neînduplecat, pe care îl văzuse plecând alături de Patrick Graham și compania de cavaleri scoțieni în urmă cu două luni. Arăta ca un animal sălbatic, hăituit. David se apropie de el, privindu-i cicatricea de pe față.

Duncan se uită la Will, apoi i se adresă fiului său.

– Ai trezit-o pe mama ta?

David încuviință din cap.

– Bravo, băiete. Duncan își privi hainele. Vreau să scap de sângele de pe mine înainte de a o vedea. Încercă să schițeze un zâmbet, dar nu reuși decât o grimasă.

– Ce s-a întâmplat?

Will fu nevoit să-și ridice vocea peste zgomotul pe care îl făceau cei din jurul său. Tot mai mulți oameni mergeau grăbiți prin curte, fiind treziți de zarvă. Bărbații răniți fură ridicați și duși la infirmerie.

Duncan se bâlbâi, neștiind de unde să înceapă.

– Eram la Dunbar, spuse în cele din urmă, acum trei săptămâni. Armata noastră nu a putut cuceri Carlisle. Clanul lui Bruce ne-a ținut piept, așa că ne-am continuat drumul către nordul Angliei. Duncan își coborî vocea, privind în jurul său. Oamenii noștri s-au mulțumit să ardă sate și mănăstiri, jefuind moșii, distrugând culturi și omorând animale. Și-au epuizat forțele făcând lucrurile astea inutile, în vreme ce Edward și armata lui au rămas în Berwick, ca un corb zburând deasupra prăzii sale.

Trecură câteva clipe până ce reuși să se adune pentru a continua. Will înțelese. Edinburghul aflase despre

măcelul de la Berwick în urmă cu o lună, însă șocul produs încă se mai răsfrângea în jurul orașului.

– Părăsind Northumbria încărcați cu bunurile pe care le jefuisem pentru cauza noastră, am făcut un ocol până la Dunbar. Contele trecuse de partea lui Edward. Duncan strânse din dinți. Lepădăturile alea vor să se numească scoțieni, dar sângele lor e mai subțire decât apa. Din fericire pentru noi, soția sa a avut o inimă mai bună și a deschis porțile castelului unei companii de soldați loiali nouă, însă trădarea ei și zvonul că eram în apropiere i-au atâțat pe englezi. În fruntea lor se afla John de Warenne, conte de Surrey. A pus câțiva dintre cavalerii săi în fața castelului, pentru a-i împiedica pe ai noștri să ni se alăture, apoi s-au întors către noi. Ne aflam mai sus. Eram în avantaj. Duncan dădu din cap și se uită la cerul care începea să se lumineze. Eram cu toții răvășiți de soarta Berwickului și doream cu disperare să vărsăm sângele englezilor, să-i răzbunăm pe cei morți. Coloanele de soldați englezi înaintau către o vale abruptă. Din locul în care ne aflam, n-am putut vedea pârâiașul. Englezii au început să se separe. Cred că se desfășurau pentru a trece apa, dar jur că aveam impresia că se împrăștiau, părăsind câmpul de luptă. Văzându-i dezorganizați, am coborât în goană de pe colină de parcă și armatele cerurilor ni se alăturaseră, iar Hristos ne îndemna să atacăm. Însă când am ajuns în vale i-am găsit pe englezi aliniați, așteptându-ne. Era prea târziu pentru a opri atacul, și ne-am izbit de oțelul lor ca valurile de stâncă. Mulți călăreți și-au pierdut viața în primele clipe, iar când

englezii au lansat propriul lor atac, sute de soldaţi din infanteria noastră au fost măcelăriţi. Îşi duse mâna la rană, absent. După asta, s-a instalat haosul, fiind forţaţi să fugim sau să fim ucişi acolo. Îi tremura vocea. Însă stăpânul meu nu voia să se dea bătut. Descălecase şi se lupta cu trei cavaleri englezi, strigând ca un leu. Ultimul lucru pe care l-am văzut a fost cum l-au ucis.

Will îl întâlnise pe Patrick Graham pentru doar câteva clipe, însă suferinţa pe care o resimţi aflând de moartea cavalerului fu deosebit de cruntă.

– Majoritatea celor care au fugit s-au îndreptat către pădurea Selkirk. Am rămas acolo mai multe zile, împreună cu cei din compania mea care supravieţuiseră, îngrijindu-i pe cei răniţi, îngropându-ne morţii. Am aflat apoi că mulţi dintre conducătorii noştri fuseseră luaţi prizonieri în timpul bătăliei, printre aceştia numărându-se şi trei conţi.

– Dar fiul lui sir Patrick? întrebă David dintr-odată.

– Sir David Graham a fost capturat. Prizonierii au fost încarceraţi pe tot cuprinsul Angliei. Dacă nu se va plăti răscumpărare pentru ei, mi-e teamă că nu-i vom mai vedea niciodată. Duncan îl strânse pe fiul său de umăr. Îmi pare rău, ştiu că eraţi prieteni. Şeriful îmi spunea că nu au mai primit nicio veste din partea regelui John de câteva săptămâni, îi spuse lui Will.

– Se crede că e în apropiere de Stirling, sau mai înspre nord. Nimeni nu ştie cu certitudine.

Rămaseră tăcuţi. În jurul lor, durerea şi neîncrederea fură treptat înlocuite de o tăcere apăsătoare, fiecare

încercând să accepte veştile pe care grupul sleit de puteri al lui Duncan le adusese.

După masacrul de la Berwick, atmosfera din Scoţia se schimbase. Simţiseră cu toţii lucrul acesta. Încrederea lor se risipise, fiind înlocuită de îndârjire. Masacrarea a mii de compatrioţi de-ai lor avusese un efect puternic asupra stării lor sufleteşti. Cei care îl acuzaseră pe regele John pentru slăbiciunea pe care o arătase în faţa dorinţelor lui Edward se uniseră acum sub stindardul său. O chemare se răspândise în întregul regat, rostit întâia oară de acei puţini bărbaţi şi femei care reuşiseră să scape cu viaţă din Berwick şi care povestiseră despre chinurile îngrozitoare pe care le îndurase-ră părinţii, fraţii, fiii şi fiicele lor. Ceea ce se născuse ca un scâncet deveni curând un urlet.

Dar acum, în curtea interioară a castelului peste care se aşternuse liniştea, lumina roşie a dimineţii însângerând răsăritul, nu se putea simţi decât sentimentul apăsător al inevitabilului. Cum puteau să lupte fără conducătorii lor? Întrebarea aceasta se putea citi pe chipul fiecărui bărbat.

Liniştea fu spartă de bufnetul unei uşi trântite. Ysenda intră alergând în curte, acoperindu-se cu un şal. Părul nu-i era prins şi vântul i-l zbura peste umeri în timp ce se îndrepta către Duncan. Chipul ei exprima uşurare, sentiment care se preschimbă iute în şoc atunci când îi văzu faţa tăiată.

– Dumnezeule! Duncan?

– N-am păţit nimic, femeie, răspunse el supărat, trăgând-o înspre el. Sunt sănătos.

Ea se dădu înapoi, îi luă fața însângerată în palme și-l sărută pe gură.

Will privi în altă parte, rușinat de faptul că dragostea lor, care ar fi trebuit să-l mulțumească, îl făcea doar să se simtă amărât.

Îmbrățișând-o pe Ysenda, Duncan îl privi pe Will.

– Se zvonește că Roxburgh a căzut, îi spuse peste umărul ei. Următorul oraș e Edinburgh.

Palatul regal, Edinburgh
7 iunie 1296

Se auzi un zgomot înăbușit. Din tavan curse mizerie și pietriș. Cineva strănută, ascuns în umbră. Un bebeluș plângea, sunetul supărător răsunând nebunește în interiorul încăperii săpate în piatra de la baza turnului. Oamenii își ridicau vocea, murmurând în loc să șoptească, pentru a acoperi zgomotul. Se auzi o altă lovitură surdă, care reverberă prin piatră. Will luă burduful de piele pe care i-l dădu Ysenda. Luând o înghițitură mare, se stropi cu apă în jurul buzelor și scuipă, îndepărtând praful.

– Cum e sus? murmură ea, când Will îi dădu burduful înapoi.

– Rezistăm.

Will se uită la femeile și copii îngrămădiți în cămara de provizii. Câteva lumânări ardeau din loc în loc, însă mare parte a încăperii era cufundată în întuneric, fiind vizibile doar contururile corpurilor

și sute de ochi. Aerul era de-a dreptul sufocant. După doar câteva secunde, Will se simți claustrat și se întrebă cum de reușiseră să reziste acolo vreme de șapte zile și șapte nopți, înghesuiți unii în alții, abia având loc să se întindă printre sacii cu grâne și butoaiele cu bere, respirând aerul acela stătut. Când se simți o nouă zguduitură, o văzu pe Alice, nepoțica lui, tresărind. Aplecându-se, o ciupi de obraz.

– Zidurile acestea sunt la fel de solide precum pământul din care au fost ridicate, îi zise el.

Alice îi zâmbi ușor și-și așeză capul pe umărul Ysendei.

Sora ei, Margaret, o îmbrățișă protector și se uită cu răceală la Will.

– Vrei să te bandajez?

Văzând că Ysenda se uită la mâna sa, Will privi în jos. Jumătate din piele fusese smulsă de pe articulațiile degetelor. Rana supura, iar pielea din jurul ei se desprindea. Nu-și amintea când se lovise.

– Nu-i nevoie.

– Spune-mi, te rog, că amândoi aveți grijă de David. Chipul îi era palid în lumina difuză a lumânărilor.

– Nu-ți fie teamă. Will zâmbi. Ar fi vrut să lupte pe metereze, dar Duncan s-a asigurat că va rămâne în curte. Trebuie să mă întorc. Dădu să se ridice, însă ea îl prinse de încheietură.

– Ai grijă și de tine.

Will încuviință și-i strânse mâna. Străbătând camera cufundată în liniște, atent să nu calce pe degetele sau picioarele cuiva, Will urcă scările. Ieși în

curtea interioară, acolo unde aerul, deşi plin de praf, era mult mai proaspăt decât dedesubt. După liniştea apăsătoare, zgomotele de afară îl zăpăceau.

Palatul era înţesat de soldaţi şi oficiali ai castelului, precum şi de păstori, fermieri şi negustori, care veniseră din oraş, adăpostindu-se în castel. Din sala cea mare ieşeau o mulţime de soldaţi, cărând armuri. Mesagerii alergau printre aceştia transmiţând ordine de la un comandant la altul şi celor de pe ziduri. Răniţii erau întinşi pe paturi de lemn sub streaşina locuinţei administratorului. Cei doi medici treceau de la unul la altul, chipurile lor fiind cenuşii din pricina epuizării, şi strigau la femeile care îi ajutau să le aducă apă sau să cheme vreun preot. În jurul capelei St Margaret fuseseră aliniate trupurile celor morţi. Unii erau acoperiţi cu pânză, alţii fuseseră lăsaţi goi, locurile în care fuseseră străpunşi de săgeţi atrăgând nori negri de muşte. Cadavrele celor care fuseseră zdrobiţi şi care nu mai puteau fi recunoscuţi se aflau în interiorul capelei, ascunşi privirii.

Will se smulse din loc şi înaintă cu paşi mari în haosul din jurul său, în timp ce ecoul loviturilor continua să răsune în interiorul zidurilor. Aici zgomotele erau mult mai puternice, şi erau urmate din când în când de ploaia care suna ca nişte lovituri de ciocan în timp ce cădeau bucăţi de zidărie şi oamenii ţipau. Pe pământul din spatele meterezelor se aşternuse un covor de moloz. Băieţii alergau printre picioarele soldaţilor, culegând săgeţi pe care să le ducă arcaşilor de sus.

Câteva cadavre erau împrăștiate ici și colo, însă nimeni nu avea timp să le mute.

Dându-se la o parte din calea unui bolovan uriaș care se prăbuși împroșcând în jurul său așchii de piatră, Will urcă în grabă scările care duceau către metereze. Din loc în loc, zidul era sfărâmat, acolo unde loviseră bolovanii. Deasupra lui se auzi pârâitul unor buşteni, apoi o trosnitură puternică în momentul în care una dintre catapultele de sus își aruncă încărcătura. Câțiva dintre cei care o manevrau se uitară în jurul lor când Will urcă. Atunci când începuse asediul toți arătau diferit, dar acum trăsăturile erau de nedeslușit, chipurile lor fiind pline de murdărie, iar părul și bărbile, de praf.

Will se duse să-i ajute pe cei doi bărbați care încercau să ridice o piatră din grămada de lângă catapultă și s-o arunce în cupa scobită în bârna pivotantă. Grămada de bolovani se micşora continuu. Piatra era ciobită și avea o altă culoare față de cele pe care le folosiseră la începutul săptămânii. Will își dădu seama că trebuie să fie una din pietrele care căzuseră în incinta castelului. Acum aveau să o trimită înapoi. Cei trei bărbați se dădură într-o parte, iar ceilalți, care țineau capetele frânghiilor prinse la cealaltă extremitate a bârnei, se fixară pe poziții. Comandantul lor ridică mâna, apoi o lăsă să cadă.

– Foc!

Bărbații traseră împreună de frânghii. Bârna se ridică înspre ei, iar capătul în care se afla cuibărit bolovanul se lovi de contrafișă, azvârlind proiectilul

peste zid. Will alergă către metereze și privi prin spațiile pentru tragere, urmărind traiectoria pietrei. Speranțele sale se năruiră, căci ea ateriză în iarba de la baza castelului și se rostogoli la vale inofensivă. Privirea i se mută asupra celor șase trebușete aflate pe câmpie. Din când în când, acestea oscilau, aruncând drept răspuns câte un bolovan care lovea zidurile castelului sau trecea pe deasupra lui. Scoțienii observară apariția în vale a mașinilor de război în urmă cu șapte zile, fiecare dintre ele fiind trasă de câte douăzeci de boi care mergeau în fruntea armatei engleze.

Bârnele trebușetelor nu aveau o cupă scobită la capăt, ci foloseau corzi, care, aflaseră foarte repede cei din garnizoana orașului, erau mult mai precise decât catapultele lor rigide. La început însă, scoțienii le luaseră în râs, întrebându-se cum de puteau spera englezii să lovească mai sus de stâncile de sub castel. Răspunsul deveni limpede când englezii începură să construiască platforme-turn pentru fiecare mașină de război, aducând care pline cu bușteni de la navele lor, care se vedeau ca o pată neagră pe râul Forth. În jurul trebușetelor fuseseră înălțate panouri de lemn pentru a-i proteja pe constructori, fiecare panou fiind acoperit de piei îmbibate în oțet, astfel încât era aproape imposibil pentru arcașii de pe metereze să le dea foc. Între două mașini de război se puteau vedea rămășițele singurei reușite a scoțienilor: un turn rupt și fragmente dintr-o catapultă, care fuseseră lovite consecutiv de trei bolovani uriași. Asta se întâmplase în cea de-a

doua zi de la începutul asaltului, și de atunci scoțienii nu se mai bucurară deloc.

În spatele armatei se ridicau sute de corturi. În fața celui mai mare dintre ele, cusut din fâșii albe și albastre, flutura un steag roșu. De la distanța aceea, blazonul nu era decât o pată de culoare, însă Will știa că de aproape se puteau vedea cei trei lei de aur. Oricât de departe ar fi fost acel cort, nimic nu-l oprise să încerce să-l lovească toată săptămâna, copilul din el sperând în zadar că voința lui avea să fie suficientă pentru a propulsa bolovanul mai departe. O singură lovitură norocoasă, un miracol al Domnului, și totul avea să se sfârșească.

Luându-și ochii de la piatra care nu-și atinsese ținta, Will se întoarse, pentru a-i ajuta pe ceilalți să încarce catapulta încă o dată. Un bolovan zbură în sus și spulberă zidul din apropierea lor, aruncându-l pe arcașul ascuns în spatele meterezelor până în incinta castelului, împreună cu o ploaie de moloz. Will se încordă atunci când bârna catapultei pivotă și bolovanul fu lansat înspre tabăra inamică. Câteva clipe mai târziu, se auzi un strigăt. Doi soldați purtând hainele oamenilor șerifului alergau pe metereze.

– Opriți focul! strigă unul dintre ei. Opriți focul!

Soldații din jurul lui Will se opriră, lăsând bolovanul pe care îl ridicau să cadă înapoi în grămadă.

– Ce e? întrebă confuz comandantul grupului care manevra catapulta.

Unul dintre oamenii șerifului se opri, dar celălalt continuă să alerge strigându-le soldaților să nu mai tragă.

– Ne predăm.

Will îi ieşi în faţă.

– Poftim? Nu putem face aşa ceva.

– S-a făcut deja. Şeriful s-a dus să negocieze condiţiile.

Ceilalţi soldaţi începură să se îndepărteze de catapulte, uitându-se unii la alţii. Se auzi un corn sunând. Arcaşii îşi lăsară arcurile jos, privind prin spaţiile din zid.

După ce plecă soldatul, Will se duse lângă zid. Văzu o companie de călăreţi venind către castel dinspre tabăra englezilor. În faţa lor flutura steagul regal. Văzu că cel care călărea în centrul grupului nu avea coif, ci o coroană de aur. Întorcându-se, Will se duse la grămada de pietre.

– Ajutaţi-mă! le strigă celorlalţi, care îl priveau năuciţi în timp ce el apucă un bolovan şi încercă să-l ridice. Îşi încordă braţele, iar venele de la gât i se umflară. Îşi încleştă dinţii din pricina efortului.

– Stai, strigă comandantul. Ai auzit ordinul.

Gemând din cauza greutăţii bolovanului, Will reuşi să-l ridice şi-i dădu drumul în cupă cu un strigăt. Dându-i la o parte pe soldaţi, apucă una din frânghiile care atârnau inerte.

Comandantul se îndreptă către el.

– Am spus să te opreşti!

Will îl împinse înapoi. În timp ce trăgea de frânghie, simţi o mână apucându-l de umăr, întorcându-l. Fu lovit în faţă de un pumn. Will se clătină în spate

și-și prinse un picior în catapultă, prăbușindu-se la pământ.

Comandantul se afla deasupra sa.

– Dacă îți dau un ordin, îl respecți.

Will se ridică, își șterse sângele de la gură și înaintă furios. Fusese oprit de Duncan.

– Ce naiba faci? strigă cumnatul său, izbindu-l de zidul meterezelor. Lăsați-mă pe mine să rezolv problema asta, spuse el, întorcându-se către comandant.

– Nu ne putem preda, spuse Will, agitându-se. Nu lui.

– Șeriful și administratorul orașului au ajuns la o înțelegere. Am pierdut peste o sută de oameni.

– Dacă ne predăm, va învinge el!

– Dar vom rămâne în viață și poate ne vom păstra și teritoriile.

– Tată!

Duncan se uită împrejur și-l văzu pe fiul său apropiindu-se.

– Dă-te înapoi.

Will șovăi auzind îngrijorarea din glasul lui Duncan. Își aținti privirea asupra nepotului său, căruia îi curgea sânge dintr-o rană din frunte.

– Nu-l voi lăsa să învingă. Fața i se schimonosi uitându-se iarăși la Duncan. *Nu pot!*

– Nu ai de ales. Duncan își luă mâna de pe pieptul lui Will. Nu astăzi.

Se dădu înapoi și-l lăsă pe Will să se prăbușească în moloz.

În afara zidurilor castelului, Edinburgh
8 iunie 1296

Edward privi în apă și-și văzu reflexia. Era într-adevăr un bărbat ajuns la sfârșitul vieții. Părul lung și alb ca neaua îi încadra fața care începuse să se ascută. Liniile adânci erau săpate de-a lungul frunții sale, mai pronunțate în jurul ochilor. Putea să numere un nou rid în fiecare an ce trecea de la moartea iubitei sale soții, Eleanor. Trăise mai mult decât ea și decât majoritatea copiilor săi. *Nu mai ai mult*, îi șopti o voce. *Nu mai ai destul timp pentru a-ți consolida puterea, pentru a-i supune pe cei care ți se opun, pentru a construi un regat puternic pentru fiul tău.* Fă ceva memorabil. Gândurile sale se destrămară când pajul care ținea vasul de argint își schimbă piciorul de sprijin.

– Stai locului, îi ordonă Edward nervos, aplecându-se pentru a înmuia pânza albă în apă. O scoase și-și tamponă fața cu ea. Era supărător de umedă, căci în cort se adunase toată căldura din zilele trecute. Le spusese pajilor să ardă tămâie pentru a acoperi mirosul de transpirație și de fier care părea să fi rămas suspendat peste tabăra lor, dar chiar și așa puțea îngrozitor. Edward îl privi pe John de Warenne, care se odihnea pe un scaun tapițat și mușca lacom dintr-o pulpă de pui. La subraț avea pete maro de transpirație, care îi murdăriseră și tunica. Edward vru dintr-odată să le spună pajilor să arunce bazinul cu apă peste conte, care era cu siguranță sursa principală a mirosului.

Pânzele de la intrare să dădură la o parte și intră un bărbat masiv, îmbrăcat cu haine negre. Era Hugh Cressingham, un cleric senior.

– Maiestate, spuse acesta, salutându-l pe rege cu o voce ascuțită, ultimii coboară acum.

Edward dădu drumul pânzei în bazin și se ridică. Dându-l la o parte pe paj, ieși afară. În depărtare, dincolo de platformele de asediu, care erau demontate, văzu o coloană de oameni coborând panta abruptă, ieșind din castel. Acoperindu-și ochii pentru a-i proteja de lumina soarelui, Edward îi putea distinge pe soldații din garda regală, îmbrăcați cu haine pline de culori de localnicii zdrențuroși. Se uită la zidurile din spatele lor, de unde se ridicau dâre de fum.

– Episcopul Bek se ocupă de căutarea unor eventuali oameni rătăciți înăuntru, îl informă Cressingham, în timp ce John de Warenne li se alătură.

Aruncând osul de pui unui câine care stătea tolănit la soare, contele își șterse degetele unsuroase pe mantie.

– Bek devine un mic împărat, remarcă el, râgâind.

Cressingham, care era întotdeauna deosebit de bine îngrijit, se încruntă disprețuitor și strânse din buze, făcând o gropiță în bărbia sa dolofană.

Fără să observe cât de dezgustat era Cressingham, de Warenne încercă să strivească o muscă.

– Măcar să-i facă să se miște mai repede. Cu cât părăsim mai iute grămada asta de balegă, cu atât mai bine. Dracu' să le ia de muște! De ce mă necăjesc oare?

Cressingham vru să răspundă, dar îl privi pe rege și se răzgândi.

– Veți lăsa toți supraviețuitorii să plece, maiestate?

Edward își împreună mâinile la spate, uitându-se atent la bărbații, femeile și copii care coborau dealul târându-și picioarele.

– Bineînțeles. Cine altcineva să cultive pământul, să macine grâul și să se îngrijească de lâna care ne va ajuta să ne umplem cuferele? Trebuie să avem mână de lucru.

– Bine zis, spuse de Warenne.

Edward continua să-i privească pe supraviețuitori.

– De aici vom înainta către Stirling. E ultimul obstacol.

– Ultimul? întrebă Cressingham.

– Stirling e principalul obiectiv din regiunea de nord, răspunse de Warenne. Castelul apără trecerea peste râul Forth. Dacă vom cuceri Stirling, vom cuceri Scoția. Zâmbi. Vreau să văd regatul acesta la picioarele mele înainte de sărbătoarea Sfântului Mihail. Edward se întoarse către ei. După ce va fi supus, voi trece prin toate orașele sale pentru ca toți oamenii să vadă cine este noul lor stăpân și să mi se-nchine. Constructorii noștri din Northumbria vor termina în curând fortificațiile orașului Berwick. După ce va fi reconstruit, îl vom folosi drept centru pentru nord. Vreau ca amândoi să primiți funcții de conducere.

Zâmbetul lui John de Warenne pieri. Cressingham, însă, arăta ca un școlar nerăbdător, căruia tocmai i se spusese că a trecut examenul.

– Vom vorbi mai multe când... Edward se îndepărtă, văzând că se apropie două gărzi regale. Între ei se afla un bărbat pe care îl țineau bine. Avea o geantă de piele pe un umăr. Ce înseamnă asta?

– E un mesager, Măria Ta, spuse unul din gardieni. Spune că a venit din tabăra lui Balliol.

Edward îl privi atent pe bărbat, care îi aruncă o privire feroce.

– Ce mesaj a adus?

Gardianul îi dădu un pergament. Când îi făcu semn Edward, Cressingham făcu câțiva pași în față pentru a-l lua. Citi textul.

– Ei bine? întrebă Edward nervos.

– Balliol spune că va renunța la tratatul pe care l-a semnat cu Filip. Cressingham îl privi pe rege. Se predă necondiționat.

Un zâmbet răsări în colțul gurii lui Edward.

– Până la Sfântul Mihail spuneam? Îl privi pe conte. Cred că va fi mai devreme. Trimite imediat răspuns, îi spuse lui Cressingham. Spune-i că-i acceptăm capitularea. De îndată ce-i voi lua coroana, le voi cere tuturor nobililor să vină și să mi se închine.

– Și apoi, maiestate?

– Apoi mă voi întoarce în Anglia, replică Edward încruntându-se, de parcă răspunsul ar fi fost evident. Își mută privirea asupra mesagerului care se uita la el cu furie, iar zâmbetul îi cuprinse toată fața. Într-adevăr, faci lucrurile mult mai bine atunci când scapi de rahat.

11

Midlothian, Scoția
5 iulie 1297

În pădure era răcoare și umbră, frunzișul ei des fiind o barieră în calea soarelui de miazăzi. Insectele bâzâiau în aerul încărcat de mirosurile dulci ale verii. Un cerb păștea într-un luminiș. Când își aplecă capul cu coarnele sale netede ca osul pentru a mânca iarbă, Will își duse calul mai aproape. Câinele de vânătoare, legat de crupa calului cu o lesă lungă, scoase un scheunat abia auzit. Will făcu câinele să tacă bătând încet cu cravașa, apoi se uită la cerb. Animalul își ridicase capul și stătea nemișcat, adulmecând. Unul din ochii săi negri se fixă asupra lui Will, care se afla la mică distanță, în direcția opusă vântului, în apropierea unor tufișuri de urzici. Stătea nemișcat în șa, lăsându-și calul să pască, și purta tunică și pantaloni verzi pentru a nu fi văzut printre copaci, iar chipul îi era acoperit de frunzele prinse într-o coroniță pe care o făcuse

din rămurele verzi. O briză ușoară mișcă frunzele copacilor tineri și făcu ca și cele de pe fruntea lui să fluture. Cerbul își reluă pășunatul, însă era mult mai atent acum, cu mușchii încordați. Briza aceea purtase mirosul lui Will înspre el. În timp ce-și apropia calul cu ghionturi ușoare din genunchi, cerbul începu să se miște încetișor în direcția vântului, acolo unde voia Will să se ducă. Era agitat, însă nu-i era frică, în apropierea lui nu se afla decât un alt animal cu patru picioare, care nu dădea semne de agresivitate. Will, care își îndreptase toată atenția asupra cerbului, și a cărui vedere periferică era blocată de masca sa de frunze, nu văzu creanga până când nu trecu peste fața lui. Își ridică mâna instinctiv, astfel încât dădu peste coroniță. Capul cerbului se ridică instantaneu observând mișcarea. Apoi o luă la goană, repezindu-se ca un fulger printre copaci.

Will înjură și dădu pinteni calului.

– Vine spre tine! strigă el, evitând în ultima clipă trunchiul de copac care aproape că îl lovise în apărătoarea de genunchi, în timp ce calul său galopa prin pădure, urmat îndeaproape de câinele care alerga încântat.

David, la ceva distanță în direcția vântului, cu spatele lipit de un copac, privi în stânga sa atunci când auzi strigătul. Cerbul gonea înspre ascunzătoarea sa. Își încleștă fălcile în timp ce-și pregăti arcul din lemn de tisă, care se încordă scârțâind ușor, săgeata fiind pregătită deja. Dintr-odată, cerbul își schimbă direcția și o luă înspre dreapta. David trase aer în piept și se

întoarse, arcul său de aproape un metru optzeci rotindu-se odată cu el. Își îngustă ochii, fixându-și privirea asupra unui punct aflat în fața animalului, și trase. Săgeata zbură cu viteză, ieșind în calea cerbului care se apleca pe sub ramurile copacilor. Vârful ascuțit intră prin partea laterală a animalului, străpungându-i cutia toracică. Mugi și se ridică pe picioarele din spate, apoi se prăbuși, rupând crengile din jur. David fugi într-acolo trăgându-și pumnalul cu mâna rămasă liberă, gata să ucidă animalul, însă cerbul era deja mort, picioarele din spate mișcându-se spasmodic.

– L-am omorât cu prima săgeată, spuse el, ridicându-se și băgând pumnalul înapoi în teacă când Will își aduse calul lângă el.

Descălecând, Will dădu din cap admirativ.

– La felul în care venea înspre tine, nici măcar nu trebuia să-l nimerești.

David ridică din umeri, însă roși de mândrie.

– A fost vina mea, recunoscu Will, în timp ce legară strâns picioarele animalului și-l ridicară împreună peste șa. Mi-e teamă că sunt mai degrabă o piedică decât un ajutor.

David băgă mâna în geanta de piele care atârna la cingătoare și scoase o bucată moale de brânză îngălbenită, pe care i-o dădu câinelui de vânătoare, jucându-se cu urechile lui mari.

– Îți mai trebuie ceva timp.

– Mai trebuie? Încerci să mă înveți de mai bine de un an. Will râse.

David zâmbi.

– În fine, cred că ești un pic cam încet, având în vedere că ești atât de bătrân.

Strigă și încercă să se ferească de palma pe care i-o trase Will peste ceafă.

– Oasele astea bătrâne tot ar putea să te întreacă într-o luptă dreaptă, băiete.

Râsul lui David pieri. Când se întoarse, Will înjură printre dinți.

– Ar trebui să mergem acasă, murmură nepotul său, apucând lesa câinelui.

Will îl urmă printre copaci, ducând de căpăstru calul pe care atârna fără viață corpul cerbului.

– Ți-am povestit vreodată că am fost împiedicat să devin cavaler? spuse el, după o bună bucată de drum.

David privi peste umăr.

– Poftim?

– Când eram de vârsta ta, nu mi-au permis să devin cavaler.

David se opri.

– De ce?

– Am șterpelit anafură, spuse Will cu un zâmbet firav, aducându-și aminte cum îl lovise Everard pentru a-l trezi când îl găsise chircit pe podeaua sacristiei Templului din Paris, preotul cu fața plină de riduri privind furios potirul gol și firimiturile din jurul său.

David nu schiță niciun zâmbet.

– A fost o pedeapsă? Dădu din cap și o șuviță de păr blond îi acoperi ochii. Situația nu e aceeași. N-am greșit cu nimic. Continuă să meargă, trăgând

cu putere de lesa câinelui care încerca să se repeadă după iepurele care țâșnise din spatele unor copaci.

– Vei primi titlul de cavaler când se vor fi schimbat lucrurile.

– Și asta când o să se întâmple? întrebă David. Când se vor schimba? Cum?

Will nu putea să-i răspundă. Tăcerea încordată a amândurora era întreruptă doar de sunetul produs de ruperea crengilor sub picioarele lor și de trilul păsărilor speriate de prezența lor.

Când ieșiră din pădure în căldura toropitoare a după-amiezii, Will se gândi iarăși cu uimire cât de ciudat i se părea faptul că totul în jurul lor era atât de liniștit; colinele scăldate în lumină aurie, iarba înaltă legănându-se în vânt, florile care le umpleau hainele de polen. Totul se potrivea atât de puțin cu evenimentele care avuseseră loc anul trecut, încât părea a fi o ofensă din partea împrejurimilor faptul că nu se schimbaseră deloc. Cu toate acestea, anotimpurile se succedau în continuare și zilele treceau la fel, căci numai scoțienii fuseseră cei în care se săpase adânc o schimbare. Pentru unii, e drept, viața continuase aproape la fel ca în trecut, doar că acum era ceva mai grea. Pentru alții era mult mai dificilă. Însă cu toții simțeau că timpul se oprise în loc, de parcă ar fi așteptat ceva anume, refuzând să creadă ceea ce se întâmplase, incapabili să meargă mai departe, chiar dacă trecuse deja un an de când armata lui Edward cucerise Edinburghul. Un an de când Scoția devenise un fief al Angliei.

În vreme ce Will părăsise oraşul Edinburgh împreună cu familia surorii sale, îndreptându-se către moşia Midlothian, armata engleză înaintase înspre Stirling. Aflară mai târziu că palatul fusese abandonat cu excepţia păzitorului porţilor, care îi dădu cheile unui Edward triumfător. Având trecerea peste râu asigurată şi ultimele puncte de rezistenţă scoţiană cucerite, regele ajunsese până în Elgin, asigurându-se că în fiecare oraş sau cetate în care poposea toţi moşierii de seamă din zonă veneau să i se închine. Aflaseră ulterior că Edward se întâlnise cu Balliol la Montrose, unde regele scoţian se predase în mod oficial şi fusese deposedat de drepturile sale. Regele pe care Edward îl alesese pentru a-l putea manipula după bunul său plac, care apoi se răzvrătise şi tăiase legătura cu cel care îl dirija, fusese dus, îngenuncheat şi umilit, în Turnul Londrei. Împreună cu el a fost trimisă şi pecetea Scoţiei, ruptă în patru bucăţi. Pentru a-i zdrobi complet pe scoţieni, Edward ceruse scoaterea Pietrei Destinului din catedrala Scone şi mutarea ei la Westminster. Această piatră antică, folosită la încoronarea regilor Scoţiei de mai bine de două sute de ani, era mai mult decât o relicvă: era simbolul unei naţiuni, iar prin mutarea şi îngroparea ei în Anglia, Edward îşi pecetluise victoria. Până în toamnă, fortificaţiile oraşului Berwick fuseseră construite, iar oraşul, reclădit peste mormintele locuitorilor, devenise noul centru de guvernământ. Lăsându-i pe John de Warenne ca locţiitor al regelui şi pe Hugh Cressingham ca trezorier, împreună cu o mulţime de alţi funcţionari şi

înalţi oficiali englezi care să conducă ţara, Edward se întorsese în Anglia.

Ceva mai târziu, ca un gest de clemenţă, fuseseră eliberaţi magnaţii scoţieni care fuseseră încarceraţi în Anglia, printre care şi David Graham, moştenitorul lui sir Patrick. Aceştia, împreună cu alţi cincisprezece mii de compatrioţi, au fost siliţi să-i devină loiali lui Edward, iar acum îşi administrau moşiile în numele lui, însă celor cu pământuri mai puţin întinse, precum cele ale lui Duncan, li se permise să-şi păstreze dreptul de proprietate, rămânând aproape cu tot ce deţinuseră în trecut. Ysenda şi copiii ei îşi petreceau majoritatea timpului la moşia din Midlothian, mai degrabă decât în Kincardine, acolo unde se afla Duncan, găsind că erau destul de departe de principalele centre urbane pentru a nu intra în atenţia justiţiei engleze sub conducerea hulitului Cressingham.

Când se apropiară de casă, urcând transpiraţi colina abruptă, Will şi David văzură o coloană de fum ridicându-se în aerul rarefiat.

– Se pare că cina noastră e gata, spuse Will, simţindu-şi stomacul chiorăind de foame.

– Du-te, spuse David, luând calul de căpăstru. Mă ocup eu de restul.

Simţind că nepotul său, care nu zisese mai nimic încă de când ieşiseră din pădure, voia să rămână singur, Will îl lăsă să ducă calul şi povara acestuia în şopron, câinele de vânătoare hămăind continuu la picioarele sale. Tom, slujitorul lor, care rămasese la moşie pe toată durata războiului, era în padoc, hrănind cele două capre. Trei

muriseră peste iarnă și nu reușiseră încă să cumpere altele. Hrana pentru ele era puțină, căci majoritatea culturilor fie fuseseră distruse, fie se veștejiră în câmp, în timp ce bărbații plecaseră la luptă.

Ocolind casa pentru a intra prin spate, Will trecu prin grădina de zarzavat pe care o plantase mama sa și deschise ușa.

Ysenda tăia mărunt salvie pe masa din bucătărie. Își ridică privirea atunci când intră Will.

– Ați prins ceva?

– Fiul tău. Un cerb.

Femeia zâmbi.

– O să ne ajungă pentru ceva vreme.

Will își scoase ghetele. Trase un scăunel și se așeză la masă, ștergându-și sudoarea care-i intrase în ochi. Pielea feței îi era întinsă.

– Nu s-a întors Duncan?

Ysenda dădu din cap în timp ce presăra salvia tocată în ceaunul în care fierbea supa. Părul de culoarea nisipului din jurul frunții i se ondulase din pricina căldurii.

Aroma ierburilor îi aminti lui Will de mama sa și-și închise ochii pentru o clipă, ascultând cuțitul care răzuia resturile de pe tocător, zgomot păstrat adânc în memorie. Toți cei care se aflau acolo aveau câte ceva de făcut, ceva care să-i împiedice să se gândească la trecut ori la viitor. David se lua cu vânatul, Ysenda cu întreținerea gospodăriei, Duncan era ocupat cu slujba sa în serviciul lui David Graham, în Kincardine, iar Tom și fetele aveau și ei sarcinile lor. Aveau cu toții un rost, ceva

de făcut. El era singurul care părea să fie nelalocul lui, care trecea repede de la o îndatorire la alta, ajutându-i pe fiecare pe rând, însă fără niciun scop final. Se simţea ţintuit locului, aşteptând nemişcat, asemenea întregii Scoţii, să se schimbe ceva. Să se rupă coarda.

– E gata masa?

Auzind vocea aceea cristalină, Will îşi ridică capul din mâini şi o văzu pe Alice cum intră în pas săltat în bucătărie. Îi zâmbi nepoatei sale, apoi încremeni, aţintindu-şi privirea asupra pandantivului de argint care se mişca încoace şi-ncolo la gâtul fetei. Se ridică în picioare, aproape răsturnând scăunelul din spatele său. Alice se opri când văzu chipul dur al lui Will, iar zâmbetul îi pieri de pe buze. Ysenda se întoarse.

– Frate... începu ea să spună, însă fu întreruptă atunci când Will se îndreptă cu paşi mari spre Alice.

– De unde ai asta? întrebă el.

– Ce? Ochii lui Alice se lărgiră de spaimă.

– Pandantivul! De unde l-ai luat? Ai umblat prin lucrurile mele, fetiţo?

– Will! strigă Ysenda, punând jos maldărul de castroane pe care le căra.

– A fost al lui Margaret, spuse Alice, înspăimântată de-a dreptul când Will se aplecă înspre ea şi trase pandantivul. Mi l-a dat luna trecută, când am împlinit treisprezece ani. Tata i-l dăruise când era de vârsta mea. Alice privi în spatele ei când Margaret intră în bucătărie. A fost al tău, nu-i aşa? rosti ea.

În timp ce Alice vorbea, Will întoarse pandantivul în palmă, dându-şi seama că se înşelase. În loc să

vadă reprezentarea unui bărbat strivind un șarpe cu piciorul, Will văzu profilul delicat al unei femei purtând o coroană cu cruce. Sfânta Margareta a Scoției. Își aduse aminte acum: sora ei i-l dăruise cu mult fast, iar Duncan zâmbise larg.

Margaret îi luă pandantivul din palmă. Ținându-și protector sora de după umeri, îl privi stăruitor.

– Ce-i cu tine? întrebă Ysenda cu voce joasă, puternică, apropiindu-se de el.

– Îmi pare rău, murmură Will. Am crezut că e... Îmi pare rău. Se întoarse la masă și îndreptă scaunul pe care îl răsturnase. Se așeză, aducându-și aminte de momentul în care îi dăduse pandantivul cu Sfântul Gheorghe negustorului din St Albans, la o zi după ce dezertase. Cum de uitase? Ysenda se întoarse la supă, însă continuă să-l țintuiască din priviri pe Will, în timp ce amesteca în ceaun. Margaret luă castroanele și începu să le așeze pe masă, în timp ce Alice își trase un scăunel, jucându-se sfioasă cu pandantivul. Margaret trânti castronul în fața lui Will, făcându-l să tresară. Abia începuse să stabilească o legătură cu nepoata sa mai mare, că reușise deja să strice totul.

Se deschise ușa și intră David, care nu mai părea deznădăjduit, ci rânjea bucuros.

– Uitați-vă ce am găsit!

– Tată! spuse Alice, văzându-l pe Duncan ieșind din spatele fiului său. Se aruncă în brațele lui și-l făcu să se clatine pe picioare cu un geamăt de bucurie.

– Ai crede c-am fost plecat pentru o lună.

– Așa ni se pare, spuse Ysenda, sărutându-l pe obraz.

Încordarea celor din încăpere se risipi treptat, în vreme ce Duncan își dădu jos mantia de călătorie și David își atârnă arcul lângă ușa din spate, iar Ysenda puse supă în castroane cu un polonic.

– Mai târziu, carne de vânat, spuse ea, zâmbindu-i lui Duncan în timp ce se așeza. Ne vom ospăta precum regii.

– Noi ne numărăm printre cei norocoși, spuse Duncan cu oboseală în glas. Să-i mulțumim lui Dumnezeu pentru asta. Își înclinară capetele cu toții în timp ce Duncan rosti o rugăciune.

Will apucă lingura, apoi o lăsă să cadă, dându-și seama că-i pierise foamea.

– Va fi mai bine după strângerea recoltelor, nu-i așa? întrebă Ysenda, urmărindu-l pe soțul ei cum mănâncă.

– Așa ar trebui, dacă pungașul i-ar lăsa pe oameni să păstreze destul din recoltele lor pentru a se putea întreține.

David schiță un zâmbet auzindu-l pe tatăl său folosind porecla pe care i-o dăduseră scoțienii lui Hugh Cressingham, trezorierul.

– Însă de îndată ce-i secerat grâul, mare parte din el dispare iute, e dus în sud, la un loc cu arenda și lâna noastră. Am văzut familii întregi fără nicio lețcaie în Kincardine, care nu au ce să le dea de mâncare copiilor, iar situația s-a agravat de când au început luptele. Șerifii englezi ne pedepsesc din ce în ce mai aspru din cauza rebelilor ăstora. Duncan continua să privească în castronul său cu supă. Ar trebui să fie pe câmp, să

ducă la casele lor tot ce pot strânge, cum fac ceilalți, nu să strice bruma de pace care ne-a rămas.

Zâmbetul lui David dispăru.

– Asta nu e pace, tată. Nu sub stăpânirea englezilor. Lăsă din mână lingura. Ar trebui să ne *alăturăm* rebelilor, nu să-i criticăm.

Ysenda îl privi amenințător.

– Să nu-i vorbești așa tatălui tău.

– Dar e adevărat. David îl privi pe Will. Ești de acord cu mine, unchiule, știu că ești. Știu că nu vrei să stai aici și să nu faci nimic, ca și cum totul ar merge ca pe roate, nu-i așa? Îl privi iarăși pe tatăl său, care tăcuse. Când a fost Tom la Edinburgh a auzit că William Wallace l-a omorât pe șeriful din Lanark și l-a alungat de la putere pe justițiarul de la Scone. Se spune că sir William Douglas și alții i s-au alăturat. Tu nu vrei să faci nimic? Nu mai ai niciun pic de onoare?

Duncan lovi din picioare, roșu la față. Își ridică mâna pentru a-l lovi pe David, însă se opri când Alice țipă speriată.

Tom intră pe ușa din spate. Se încruntă, văzându-i pe toți nemișcați, apoi dădu din cap într-o doară înspre Duncan.

– Vin niște bărbați pe drumeag, stăpâne. Sunt cinci la număr.

– Vin imediat, murmură Duncan, privindu-l țintă pe fiul sfidător. Du-te și întâmpină-i.

– Cine-ar putea fi? întrebă Ysenda, după ce Tom ieși din încăpere.

Duncan luă o cârpă și se șterse pe mâini.

– Nu știu, spuse el, îndreptându-e către ușă. Mă duc singur, adăugă cu asprime când Will se ridică. Încă sunt stăpânul acestei moșii.

Duncan ieși în toropeala de afară, sângele fierbându-i de furie. Însă dincolo de sentimentul acesta se ascundea cel atât de stânjenitor de rușine. Fiul său avea dreptate. N-ar fi trebuit să meargă cu sir David Graham în fiecare săptămână, călărind pe toată moșia tânărului său stăpân, amândoi mânați de biciul englezilor, spoliindu-i pe locuitorii regiunii Kincardine de hrana și de banii lor. Ar trebui să ia partea compatrioților săi împotriva tiraniei. Mândria sa însă lupta contra impulsului mult mai puternic de a-și proteja familia.

Ocolind casa, îl văzu pe Tom primindu-i pe călăreți. Entuziasmul lui Duncan se risipi când văzu că purtau armuri. Soldați englezi. Unul dintre ei era îmbrăcat diferit, având o mantie de brocart verde cu auriu. Bărbatul rămase în șa în vreme ce toți ceilalți descălecară.

– Ziua bună, strigă Duncan, adunându-și puterile pe măsură ce se apropia.

– Cine e stăpân aici? întrebă omul cu mantia colorată, uitându-se în jos cu dispreț. Avea un accent puternic și grețos, iar cuvintele păreau să se încalece în timp ce vorbea. Calul vru să miște din cap, însă bărbatul trase tare de căpăstru.

Duncan privi sabia care atârna la șoldul necunoscutului, lângă o desagă mare din piele.

– Eu sunt.

– Am venit pentru strângerea arendei pe ultimele trei luni.

Duncan dădu din cap dezaprobator.

– Cred că vă înșelați. Am plătit deja. Perceptorul a trecut pe aici luna trecută.

– Din păcate taxele au crescut de atunci încoace.

– Cu cât? întrebă Duncan, încercând să-și păstreze tonul vocii cât mai calm.

– Tată?

Duncan se uită în spatele său și-l văzu pe David ieșind din casă.

– Cu cât? repetă el, fără să-i vină a crede, întorcându-se către perceptorul care îi răspunsese. Nici vorbă. Nu pot plăti atât.

– Acceptăm și alte forme de plată, rosti perceptorul. Arătă cu capul înspre padoc, acolo unde era legat calul bălțat al lui Duncan. Frumos animal.

Duncan își încleștă maxilarele.

– Am nevoie de cal pentru a ajunge pe moșia stăpânului meu, unde îl ajut să strângă de la țăranii arendași bunurile pe care i le trimitem regelui vostru.

Perceptorul se încruntă.

– Regele Edward nu e cumva regele *nostru*?

Duncan se uită la soldații care priveau atent casa, estimându-i valoarea, lucru care îl tulbură. Dintr-odată își dori să-și fi luat sabia cu el.

– Du-te înapoi în casă, David, spuse el, auzind pași apropiindu-se în spatele său.

– E fiul tău? întrebă perceptorul. Mândru flăcăul. Bine hrănit. Nu crezi? se adresă el unuia dintre soldați.

Bărbatul zâmbi cu mojicie.

– Așa e, domnia voastră.

Privindu-l urât pe perceptor, Tom păşi dinaintea soldatului care răspunsese.

– Sunt vremuri grele, continuă perceptorul, ridicând din umeri. Dacă vrei să dai vina pe cineva, atunci compatrioţii tăi sunt vinovaţi. Dacă nu s-ar fi răsculat împotriva regelui Edward, n-am fi fost nevoiţi să mărim taxele. Trebuie să luăm de undeva fondurile necesare înăbuşirii micii lor rebeliuni. Opun rezistenţă, iar tu şi cu ai tăi plătiţi pentru asta.

– Se pare că au destul pentru a câştiga *micuţa* lor bătălie, dacă e să punem la socoteală prada pe care au luat-o Wallace şi oamenii lui de la justiţiarul din Scone.

Duncan se întoarse ca ars când îl auzi pe David.

– Du-te înăuntru, la naiba!

Ochii perceptorului se îngustară.

– L-aş ţine mai din scurt pe băiat dacă aş fi în locul tău. Pot întotdeauna să cresc taxele un pic mai mult, dacă aşa cred de cuviinţă. Continuă să-l privească pe Duncan. Dar eu sunt un om drept. Pune-l pe slujitorul tău să-mi aducă calul acela şi o lăsăm aşa pentru azi.

– V-am spus, nu pot face asta. Duncan făcu câţiva paşi înspre perceptor, coborându-şi vocea. Vă voi da mai mult data viitoare. Sunt un cavaler al lui sir David Graham, va pune chezăşie pentru mine.

– E ultima dată când îţi cer.

– Ascultă-mă, lua-te-ar naiba! răcni Duncan, enervat peste măsură.

– Omorâţi-l, spuse perceptorul, arătându-l pe Tom.

Duncan şi David strigară amândoi o dată când unul dintre soldaţi îşi scoase sabia. Sărind înainte, o

împlântă în burta lui Tom. Slujitorul părea total nepregătit când lama trecu prin el. Soldatul își roti sabia și o trase afară cu două mișcări iuți. Tom se cocoșă, ducându-și mâinile la burtă, de unde țâșnea un șuvoi de sânge printre degetele sale. Se uită la Duncan fără să-i vină a crede, clătinându-se, schimonosindu-se din pricina durerii insuportabile. Înainte ca măcar să fi atins pământul, Duncan se izbi în soldat. În același timp, tovarășii săi își scoaseră și ei săbiile, iar David alergă către Tom. Ysenda țipă când ieși din casă și-l văzu pe Tom căzând la pământ și pe soțul ei aruncându-se asupra soldatului care-l lovise.

Duncan se feri de sabia cu care voia să-l lovească soldatul, apoi se năpusti răcnind asupra acestuia, aruncându-l cât colo. Când Duncan căzu peste el, bărbatul scăpă sabia din mână, iar cureluşa cu care își prinsese coiful se rupse, impactul cu solul tare tăindu-le amândurora respirația. În timp ce coiful soldatului se rostogolea mai departe, Duncan, ignorând strigătele soției sale și pe cele ale fiului său, îl luă de păr pe bărbatul de sub el și-l izbi cu toată puterea cu capul de pământ, voind doar să-l amețească pentru a-i putea lua sabia. Văzând că bărbatul rămăsese nemișcat, Duncan se întinse după armă și o apucă. Se dădu jos de pe cel căzut în timp ce un alt soldat venea înspre el. Pară prima lovitură cât încă era la pământ, apoi se lansă asupra celui de-al doilea soldat. Forța loviturii îl făcu pe bărbat să se dea înapoi câțiva pași. Când se împiedică într-un dâmb, își îndepărtă sabia de corp pentru o fracțiune de secundă, suficient însă pentru ca Duncan să-l străpungă.

Își trase sabia, auzind sunet de copite venind din spate și strigătul sălbatic al fiului său, apoi simți cum îi intră ceva în spinare, chiar între apărătorile pentru umeri. Degetele i se înmuiară, scăpând sabia, care se lovi de pământ cu un zgomot înăbușit. Duncan își văzu soția încremenind cu mâinile ridicate, de parcă ar fi vrut să danseze sau să se roage. Apoi simți o durere cumplită în tot corpul, care-l făcu să cadă în genunchi, la pământ.

Perceptorul, aflat deasupra lui Duncan pe calul său, își trase sabia plină de sânge.

– Omorâți-i! strigă el. Omorâți-i!

David bătu în retragere, speriat de soldatul care venea spre el, dar când se întoarse pentru a fugi se împiedică de picioarele bărbatului pe care îl ucisese tatăl său și se prăbuși. Celălalt soldat se ducea spre Ysenda, care alerga către fiul ei.

Se auzi un strigăt puternic.

Will venea din spatele casei, cu arcul lui David în mâini. Săgeata era ațintită asupra perceptorului de taxe, care se întorsese în șa la auzul strigătului. Își ținea sabia ridicată, sângele lui Duncan prelingându-se de-a lungul lamei până la mâner. Calul lui bătea din picioare, agitat. Duncan era întins cu fața în jos sub copitele animalului, rășchirat peste bărbatul pe care îl lăsase inconștient. Cei doi soldați care mai rămăseseră făcură o pauză, privind când la Will, când la șeful lor.

Rânjind, perceptorul dădu pinteni calului său în direcția lui Will, care lansă săgeata.

Perceptorul se lăsă pe o parte pentru a se feri, dar Will nu-l țintise pe el. Nimeri calul în gât, iar săgeata

intră cu ușurință în țesutul moale. Animalul se ridică pe picioarele din spate, apoi căzu odată cu cel care îl călărea, zdrobindu-i piciorul care rămăsese agățat în scări. Strigă de durere. Soldatul care se îndrepta spre Ysenda se opri și se duse să-l ajute pe perceptor. Will trase o altă săgeată din tolba din spatele său, o fixă și trase înspre bărbatul care acum se întorsese către David, care era încă întins la pământ. Rată, iar săgeata se înfipse în pământ la câțiva pași. Will înjură și aruncă arcul. Scoase iataganul din teacă și începu să alerge.

David se răsuci când bărbatul încercă să-l lovească cu sabia. Mergând de-a bușilea, se aruncă în față și apucă săgeata înfiptă în pământ. Soldatul făcu un salt înainte. Ysenda țipă. Întorcându-se și văzând sabia care se îndrepta către el, David se arcui și împlântă săgeata în vintrele bărbatului, deasupra armurii care îi proteja coapsele. Acesta răcni de furie, simțind cum vârful săgeții îi străpunge carnea, intrând tot mai adânc pe măsură ce se mișca. Soldatul urlă și căzu în genunchi. Will veni alergând din spatele său. Când acesta încercă se ridice sabia, Will își înfipse iataganul în gâtul ars de soare și plin de murdărie al acestuia, chiar sub marginea coifului. David sări înapoi când vârful iataganului ieși pe partea cealaltă și soldatul scuipă sânge. Will îl lovi pe bărbat în spate, scoțându-și iataganul când acesta căzu în față, apoi fugi către soldatul care încerca să-l tragă pe perceptor de sub cal. Imobilizându-i capul cu mâna și trăgându-l spre spate, Will își petrecu tăișul sabiei peste gâtul acestuia.

– Nu, strigă perceptorul, văzându-l pe Will cum se apleacă peste el. Te rog! Eu...

Vorbele îi fură retezate când Will își trecu sabia prin gâtul lui, băgând-o în pământ. Apoi se duse cu pași mari la soldatul care zăcea inconștient sub Duncan, îl rostogoli cu blândețe pe cumnatul său, și-l ucise. La sfârșit, omorî calul care încă se mai zbătea și fornăia de durere. Era singura moarte care îi provocă remușcări.

Ysenda, care alergase la David și-l îmbrățișa, se întoarse, zărindu-l pe Will cum își șterge sabia de tunica soldatului. Fața i se schimonosi când îl văzu pe Duncan pe spate, cu brațele depărtate pe iarba uscată. Se duse lângă el și îngenunche, luându-i capul în mâini, chemându-l pe nume. Văzând că nu mișcă, începu să strige tot mai tare, un noian de țipete fără înțeles. David, alb la față și murdar de sânge, se duse lângă ea și o luă de umeri.

Will își băgă sabia în teacă și-și trecu mâinile prin părul plin de transpirație. Apa sărată curgea de pe nasul său în barbă.

– Dumnezeule, murmură el, respirând sacadat. Dumnezeule! Era singurul lucru pe care-l putea spune.

Se îndreptă către casă. Margaret stătea pe vine în prag, cu mâinile întinse, ținându-se de cadrul ușii. Buzele i se mișcau, însă nu putea articula niciun cuvânt. Will o ridică de jos cu blândețe, dar și cu fermitate. Fetița nu opuse rezistență, însă ochii îi rămaseră ațintiți dincolo de el, la mama și la fratele ei, care stăteau aplecați peste trupul tatălui ei.

– Margaret, ascultă-mă, trebuie să strângi toţi banii pe care îi are Duncan aici, pături, mâncare şi burdufuri pentru apă. Pune-o pe Alice să te ajute. Nu o lăsa să iasă din casă.

Fata nu-l asculta.

Încleştându-şi maxilarele, Will o zgudui.

– Margaret! Tânăra îl privi. Fă-o! îi porunci el, întorcând-o cu forţa şi împingând-o în cameră.

După ce se îndepărtă cu mers împleticit, Will ieşi în curte şi se duse la Ysenda şi la David. Îl apucă pe nepotul său.

David se ridică şi-l lovi în bărbie.

Will primi lovitura în plin.

– Vreau să fii cavaler acum, David. Înţelegi? David respira sacadat, însă încetă să se mai zbată. Vei înşeua amândoi caii, îţi vei lua arcul, dar şi sabia şi scutul tatălui tău. Apoi o să mă ajuţi să le ducem trupurile în pădure. Will arătă cu capul în direcţia crângului. Poţi să faci asta?

David se smulse cu brutalitate din strânsoarea lui.

– Da.

Will aşteptă până când nepotul său începu să meargă înspre casă, apoi îngenunche lângă Ysenda, care încă stătea aplecată deasupra lui Duncan. Sora sa plângea cu sughiţuri. Insuportabil. Cunoştea prea bine genul acela de suferinţă. Îl străbătu şi pe el un sentiment similar atunci când o trase înspre el, luând-o în braţe.

– Trebuie să plecăm, murmură el. Absenţa soldaţilor nu va trece neobservată, şi vor veni alţii în

căutarea lor. Nu va avea loc niciun fel de judecată pentru cele întâmplate aici. Vom fi pedepsiți aspru.

– Nu-mi pot părăsi soțul, plânse Ysenda, rostind cuvintele la pieptul fratelui său. *Nu pot!*

– Trebuie să o faci, pentru binele copiilor tăi.

– Unde vom merge? întrebă ea, bocind. Dumnezeule, unde să fugim?

– Vom merge în Selkirk, spuse Will după câteva clipe. Nu e departe. Ne vom adăposti acolo până se liniștesc apele. Cu puțin noroc, englezii vor avea alte lucruri cu care să-și bată capul, decât să cerceteze moartea unui birocrat.

Ysenda se uită la el cu ochii umflați.

– Kincardine. Sir David Graham. Vreau să mă duc la el.

– Ne pot găsi ușor acolo. E cel mai probabil loc în care putem merge. Will se ridică și se uită către sud, peste dealurile care se pierdeau sub o pătură verde-închis. Ne vom ascunde în pădure.

Turnul Londrei
6 iulie 1297

– Trimite imediat vorbă contelui de Warenne.

– Desigur, maiestate, spuse preotul, ținându-se cu greu după Edward, care mergea cu pași mari de-a lungul pasajului.

– Cu siguranță se află la moșia din Yorkshire, spuse Edward cu acreală. Dacă el crede că poate juca

rolul de locţiitor de la adăpostul conacului său, atunci se înşală. Porunceşte-i să se întâlnească cu Cressingham la Berwick. Vor conduce armata de acolo. Chipul regelui exprima înverşunare. Dacă rebelii ăştia vor război, jur că le voi da unul. Spune-i contelui că vreau ca răscoala asta să fie înăbuşită până mă întorc, iar căpeteniile lor să fie spânzurate pe podul Londrei.

Concediindu-l pe preot, care o luă la goană, Edward îşi continuă drumul pe coridor, apoi coborî nişte scări lungi, tresărind atunci când îi pocniră încheieturile. Vestea răscoalei din Scoţia, căreia i se alăturaseră câţiva dintre nobilii pe care îi eliberase la începutul anului, îl tulburase nespus. Însă avea alte lucruri mai importante cărora trebuia să le dea atenţie. Cât timp fusese angajat în conflictele din nord, Filip îşi consolidase poziţia în Guienne. O parte dintre baroni începuseră să fie nemulţumiţi de războiul care ameninţa să cuprindă Franţa, aşa că refuzaseră să lupte în tabăra lui. Primeau susţinere din partea curţii regale şi el ştia cât de periculoşi puteau fi baronii care se răsculau. Simon de Montfort îi demonstrase asta.

Edward ieşi în căldura sufocantă a după-amiezii şi se întâlni cu doi dintre sfătuitorii săi.

– Nava este pregătită, maiestate, spuse unul, în timp ce ambii se luară după el. Putem pleca când doriţi.

– Vreau să ajung în Flandra până la sfârşitul săptămânii. Edward se uită la turnul alb şi măreţ care se înălţa deasupra sa. Să vedem ce sunt dispuşi să facă inamicii dragului meu văr pentru a pune capăt dominaţiei Franţei.

12

Pădurea Selkirk, Scoția
20 iulie 1297

Când ajunse în vârful pantei, Will își șterse transpirația de pe față cu dosul palmei. Se întoarse, întinzând o mână către David, care mergea de-a bușilea în urma lui. Nepotul său se opri, privind mâna pe care i-o oferise, apoi o apucă, lăsându-l pe Will să-l tragă în sus ultimii câțiva pași. Burdufurile pline cu apă se frecară umede de picioarele lor cât timp făcură drumul de întoarcere prin pădure, clipocitul pârâului din râpă stingându-se treptat în urma lor.

Pe măsură ce se apropiau de luminiș, starea sufletească a lui Will, care se schimbase în timpul cât trebuiseră să se ocupe de îndatorirea obișnuită de a face rost de apă, deveni iarăși sumbră. Se aflau de trei zile acolo, însă începuse deja să-i fie silă de locul acela înghesuit, încercuit de pini și arbuști țepoși. Ysenda se agita din cauza lui Alice, care fusese arțăgoasă din

pricina unei căzături suferite în urmă cu câteva zile. Fusese un șoc pentru toată lumea. Glezna ei se umflase și o durea, însă cu toate că inflamația dăduse înapoi după ce Will făcuse o compresă dintr-o cămașă de corp, Alice continuă să se plângă de durere din ce în ce mai amarnic, până când, în cele din urmă, se așezase pe jos, hohotind și refuzând să mai înainteze.

Ysenda se uită la ei când intrară în luminiș, apoi își îndreptă din nou atenția către fiica ei. Aruncând burdufurile cu apă lângă bagajele lor, David se întinse la umbra unui pin uriaș cu trunchiul roșu, acolo unde câinele lui de vânătoare se făcuse covrig, gâfâind din pricina căldurii. În apropiere, caii lor dădeau din cozi, alungând muștele care bâzâiau în aerul încărcat cu miros de pin. Margaret stătea cocoșată pe un buștean așezat în preajma focului care amenința să se stingă, împungând cu un băț tăciunii. Își pierduse boneta, iar părul desfăcut și murdar i se revărsa pe umeri. Will observă cu iritare că tânăra nu se dusese după lemne, așa cum o rugase.

– Am nevoie de apă, strigă Ysenda.

Văzând că David nu se mișcă, Will își încleștă maxilarele și se îndreptă către sora lui. Alice stătea rezemată de un copac, cu chipul chinuit de durere. Ysenda desfăcuse compresa și îi ținea piciorul cu grijă. Când îi dădu burduful cu apă surorii sale, Will văzu că glezna lui Alice nu mai avea nimic.

Când Ysenda turnă apa rece din burduf peste piciorul ei, fetița țipă.

– Te doare? întrebă îngrijorată maică-sa.

– E rece apa, spuse Will, mai tare decât intenționase.

Alice se uită la el, iar expresia de durere îngrozitoare, care se preschimbă iute într-una de repulsie, îl făcu să înțeleagă totul.

– De unde știi tu? îl întrebă fata. Nu e piciorul tău cel care doare.

– Nici al tău nu e, Alice. Încercă să păstreze un ton blând, deși ar fi vrut să țipe de enervare. Nu mai e. Nici măcar n-a fost luxat.

Chipul micuței Alice se înroși. Vru să vorbească, dar izbucni în lacrimi.

– Cum îndrăznești?

Ysenda se ridică în fața lui, cu obrajii murdari și transpirați. Will văzu pe pieptul ei o mulțime de pișcături care formau un fel de colier. Cele la care se scărpinase supurau. De când intraseră în pădurea Selkirk, cu toții fuseseră înțepați de musculițe și căpușe, însă Ysenda arăta cel mai rău.

– Dacă ea spune că o doare, atunci o doare! Nu ești medic!

– Spune că o doare pentru că nu mai vrea să meargă, replică Will, acoperind plânsetele lui Alice, iar dacă tu nu i-ai fi făcut toate mofturile am fi fost la zeci de kilometri distanță de locul acesta. Și-ar fi dorit să fi spus asta cu câteva zile în urmă, însă nu vorbiseră aproape deloc de când părăsiseră moșia și n-ar fi vrut să spargă tăcerea stârnind o ceartă. Acum însă era prea târziu pentru așa ceva.

– Kilometri! Ysenda începu să țipe. Încotro? Arătă împrejurul lor, către pădurea care îi înconjura din toate

părțile. De două săptămâni mergem ca niște orbeți. Unde ar trebui să ajungem mai precis? Will vru să vorbească, însă ea continuă, nevrând să asculte răspunsul lui. Ți-am spus că ar trebui să-i cerem ajutorul lui sir David Graham, dar tu m-ai forțat să abandonez totul și să fug în pădure ca un tâlhar! Se îndepărtă de el și începu să meargă cu pași apăsați în jurul luminișului. Margaret aruncase bățul și-și luase capul în mâini. David fluiera tare și voios. Câinele se ridicase în picioare și lătra. M-ai făcut să cred că asta era singura noastră opțiune, dar nu este așa! Ysenda se lăsă pe vine și începu să umple cu pături unul din coșurile de pe cai.

– Ți-am mai spus, Ysenda, dacă englezi vor să facă dreptate, proprietățile lui sir David Graham vor fi primul loc în care ne vor căuta.

– Atunci vom merge în nord, la Elgin. Ede va fi încântată să ne ofere adăpost. Dumnezeule, ai apărut din senin după atâția ani și eu am fost atât de proastă ca să mă iau după tine!

– Nici măcar nu știi dacă Ede se mai află acolo, răspunse tăios Will. N-ai mai primit nicio veste de la ea.

– Terminați! strigă Margaret, ridicându-se în picioare. Încetați, amândoi! Nu vă mai suport!

Ysenda se întoarse spre Will.

– M-ai obligat să-mi duc copiii departe de casă! Departe de *tatăl* lor! În timp ce rosti ultimul cuvânt, Margaret fugi în pădure.

– *Nu!* strigă Alice, care se ridicase în picioare și se rezemase de copacul din spatele ei, uitându-se înspăimântată la mama sa, care răbufnise de furie.

– Las-o să fugă, spuse David dintr-odată, o să ne rămână mai multă mâncare.

Ysenda alergă înspre el. David răcni și încercă să se ferească de lovitura mamei sale. Sunetul produs de palma ei reverberă în jur. Câinele începu să latre tot mai nervos, trăgând cu putere de lesă. David o apucă pe maică-sa de încheietura mâinii. Țipau unul la celălalt.

Îndreptându-se către cei doi pentru a-i despărți, Will se opri în loc când auzi un strigăt venind dinspre pădure.

Ysenda încremeni. Îl privi pe Will, însă acesta deja alerga să-și ia sabia de pe pătură.

Scoase iataganul din teacă și intră în pădure, alergând înspre locul din care se auzise strigătul. Înaintând cu greu printre crengile și tufele care îi zgâriau fața și-i rupeau hainele, avu senzația că merge în direcția greșită, însă țipătul se auzi din nou, de data asta ceva mai aproape. Văzu în față un dâmb pe care se așternuse un covor din conuri de pin și ace de brad. Will zări pe cineva în vârful ridicăturii, stând cu brațele întinse în lateral în lumina orbitoare a soarelui.

– Margaret!

Tânăra se întoarse și oftă de ușurare. În acest moment alunecă și căzu pe spate, țipând, apoi se dădu peste cap, ridicând un nor de ace de brad și crenguțe uscate. Will își lăsă sabia jos și urcă repede dâmbul. Se prinse cu mâna de un trunchi și reuși să o agațe de partea din spate a rochiei. Fu tras și el după ea, însă se ținu bine de copac. Se auzi un sunet de pânză sfâșiată, dar corpul ei fu oprit din cădere. Will dădu

drumul trunchiului, reușind cu greu să-și recapete echilibrul stând în genunchi, apoi apucă mâna lui Margaret și o ridică în picioare. Aruncă o privire în vale și văzu cât de deasă era pădurea. Dacă s-ar fi lovit de copaci la viteza cu care se rostogolea, tânăra și-ar fi pierdut cunoștința. Ar fi avut multe oase rupte, și niciun felcer care să o îngrijească. Înlătură toate gândurile acestea. Părul lui Margaret era plin de ace de brad, iar obrazul îi era zgâriat, dar, cu excepția rochiei rupte, părea nevătămată.

– Dumnezeule Sfinte, fetițo, ce bine că ești atât de ușoară, căci altfel aș fi salvat doar rochia.

Margaret nu era atentă. Privea țintă în spatele său, către vârful dâmbului.

Întorcându-se, Will auzi pe cineva strigându-i să se ridice în picioare. Își dădu seama de ce țipase Margaret când văzu trei bărbați care coborau panta înarmați cu bâte. Alți patru rămaseră în vârf, îndreptându-și arcurile către el și Margaret. Alți doi se deplasau cu repeziciune printre copacii din dreapta. Unul se îndrepta spre iataganul lui.

Palatul regal, Paris
20 iulie 1297

– Acestea sunt niște vești extraordinare, maiestate. Un adevărat triumf.

Filip zâmbi, iar ochii îi străluciră în lumina care pătrundea prin fereastra apartamentului său.

– Așa e, consimți el, după care puse pergamentul pe masă și se lăsă pe spate, privindu-l pe Guillaume de Nogaret. Zâmbi. Desigur, ar fi trebuit să facem asta cu mulți ani în urmă. Totuși, mai bine mai târziu decât niciodată. Privi iarăși pergamentul cu sigiliul papei, simbolul victoriei sale. Ar fi vrut să-l agațe pe portalul Catedralei Notre Dame, pentru a putea fi văzut de toți parizienii. Așa și-ar fi dat seama cât de puternic e regele lor, iar vestea reușitei sale avea să se răspândească. Poate că francezii îl numiseră sfânt pe bunicul său, dar numai prin eforturile sale, *ale sale*, ale lui Filip, fusese canonizat în cele din urmă. Acum, când aveau să aprindă lumânări pentru Sfântul Ludovic în bisericile de pe tot cuprinsul țării, aveau să-l pomenească și pe el, regele lor. Își imagină rugăciunile acelea ca pe niște păsări micuțe, zburând către corurile bisericilor, mai sus, tot mai sus, până la Dumnezeu.

Gândurile lui Filip fură întrerupte de Pierre Flote, care intră în cameră.

– Maiestate, îl salută cancelarul, gâfâind.

Filip apucă pergamentul de pe masă.

– Ai aflat, Flote? spuse el, ridicându-se. Papa Bonifaciu a fost de acord cu cererea mea. Bunicul meu va fi canonizat.

– Maiestate, eu...

– Uită-te la asta. Filip se duse la el și-i arătă documentul. Nogaret a avut dreptate, nu trebuia decât să ne ținem tari în fața proclamațiilor pentru ca el să cedeze. Regele își potoli avântul, privindu-l pe Nogaret. A fost o idee bună încetarea exporturilor de

aur și argint. Vocea sa deveni aspră când rosti acest elogiu, de parcă nu și-ar fi putut permite să-l laude pe deplin pe ministru pentru reușita sa. Confruntându-se cu imposibilitatea de a strânge bani de la bisericile franceze, papa nu a avut altceva de făcut decât să renunțe la ideea sa.

– Și pentru asta s-a făcut de râs în fața tuturor, spuse Nogaret, zâmbind disprețuitor. După ce a proclamat edictul *Clericis laicos* cu toată pompa aferentă, l-a anulat apoi umil, după ce și-a dat seama că-i face mai mult rău. Acum știe în ce poziție se află, sire. L-am adus pe Bonifaciu exact acolo unde voiam.

– Maiestate!

Filip se întoarse încruntat către cancelar.

– Nu țipa la mine, Flote.

– Mă iertați, dar tocmai am aflat că regele Edward a părăsit Anglia, îndreptându-se spre Flandra.

– Flandra? întrebă Nogaret, în timp ce bucuria de pe chipul său se risipi.

Flote nu-l privi pe cancelar.

– Se pare că-și pune toate speranțele în alianța de la Nürnberg, căsătorindu-și fiul cu fiica lui Guy de Dampierre.

Filip își lăsă mâna să cadă, strângând în pumn pergamentul. Se uită la el, apoi îl aruncă pe masă și se duse la fereastră, unde rămase tăcut, cu spatele la ei.

– Să-l ia naiba! murmură Nogaret.

– Veștile acestea aduc și speranță, spuse Flote, adresându-se siluetei înalte a regelui care stătea în fața ferestrei scăldate de soare. Baronii lui Edward nu sunt

de acord cu războiul din Gasconia și refuză să participe la el, astfel încât s-a văzut nevoit să caute susținere militară în altă parte. Mutarea aceasta, alianța pe care vrea s-o facă cu contele de Flandra, poate fi mai degrabă un act disperat.

– Nu, spuse Filip, întorcându-se. Vărul meu joacă același joc pe care l-am jucat și eu. Vrea să mă facă să port un război pe două fronturi, împărțindu-mi trupele între Guienne și Flandra. Într-o astfel de situație am vrut să-l pun și eu când am semnat tratatul cu Scoția.

– Însă Edward nu are o a doua armată pe care să o arunce în luptă, spuse Nogaret, încruntându-se gânditor. Și el trebuie să-și împartă armata, slăbindu-i astfel puterile.

Filip îi ignoră remarca.

– Între timp, flota mea nu a fost construită și a mea vistierie continuă să se golească. Se așeză la biroul său, privind pergamentul care purta pecetea lui Bonifaciu, pergament care părea acum să fie mai degrabă o bătaie de joc. Conflictul său cu papa nu fusese decât o aventură care-l ținuse ocupat un an. Se simțea ca o halcă de carne aruncată dintr-o parte în alta, de la un dușman la altul. Cu toții își înfipseră colții în el, trăgând în toate părțile, astfel încât nu reușise să-și îndrepte atenția asupra nici unuia dintre ei, rămânând în permanență divizat.

Credea că reușise să strice alianța de la Nürnberg, alianță pe care Edward o încheiase cu liderii Țărilor de Jos în urmă cu trei ani. Îndată ce aflase de ea, Filip

îl ispitise cu bani pe contele de Olanda în încercarea de a-l convinge să-și retragă suportul, slăbind astfel întreaga coaliție. Însă Filip știa că va întâmpina rezistență din partea lui Guy de Dampierre, care rezistase în fața încercărilor sale de a aduce Flandra sub controlul Franței, susținut de puternicele bresle ale producătorilor de textile ale căror muncitori reprezentau o mare parte a populației Flandrei. Însă credea că avea să se ocupe de conte de îndată ce forțele engleze din Guienne aveau să fie înfrânte. Faptul că cei doi dușmani își uneau forțele împotriva sa era o lovitură la care nu se așteptase.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama că se va ajunge aici. Își ridică privirea, îngustându-și ochii când îi văzu pe cei doi consilieri. Și voi ar fi trebuit să vă dați seama.

– Maiestate, cum am fi putut? întrebă Nogaret.

– Sunt de acord, spuse Flote, întrerupându-l pe Nogaret, ar fi trebuit, chiar și fără amenințarea alianței de la Nürnberg. Se întoarse către cancelar. Țesătoriile sunt cele care susțin Flandra, iar principalele exporturi ale Angliei sunt cele de lână. Cele două țări sunt aliați naturali de foarte mulți ani, mult mai mulți decât cei de când conții de Flandra au devenit vasalii regilor Franței. Relația lor a fost întărită prin căsătorii și înainte. Faptul că Edward avea să încerce consolidarea prieteniei cu cel mai apropiat dintre aliații săi era un lucru inevitabil, aș putea spune. Îl privi pe Filip. Întrebarea e ce putem face pentru a împiedica acest lucru.

– Poate dacă vom... începu Nogaret.

– Dacă voi pregăti o nouă armată, întrebă Filip, de cât timp ar fi nevoie pentru a putea fi înarmați soldații?

Flote își strânse buzele.

– Va trebui să vorbesc cu trezorierul, însă, luând în considerare banii pe care am reușit să-i strângem de la biserici, cred că ne-ar trebui vreo câteva luni.

Filip se ridică, sprijinindu-se de marginea biroului său, privindu-l atent pe cancelar.

– Dacă acționăm acum, înainte ca alianța anglo-flamandă să aibă timp să se consolideze, poate vom reuși să prindem doi iepuri dintr-o lovitură. O victorie ar însemna că voi putea prelua controlul asupra Flandrei, făcând din prosperii noștri vecini un domeniu francez. Dar asta ar însemna și distrugerea unei mari părți a armatei lui Edward. Filip zâmbi, împreunându-și palmele și ducând degetele la buze. Și odată cu ea s-ar duce de râpă și reputația sa aflată deja în declin.

– Și dacă veți renunța pentru moment la construcția flotei, maiestate, adăugă Flote, veți putea echipa o armată care să rămână în zona de nord-est până la sfârșitul anului dacă va fi nevoie.

– Așa vom face, spuse Filip. Vom trimite o armată de îndată ce vom putea, obligându-i pe englezi și pe flamanzi să se apere înainte de consumarea mariajului. Cu puțin noroc, poate că o singură lovitură va fi suficientă pentru a-i învinge.

– Maiestate, mă neliniștește faptul că vreți să abandonați construcția flotei după toată energia și fondurile pe care le-ați cheltuit, interveni Nogaret.

– Aş putea adăuga, de Nogaret, spuse Flote, înainte ca regele să poată răspunde, că însuşi faptul că s-au cheltuit atât de multe resurse ar trebui să fie un motiv suficient pentru încetarea construcţiei de nave.

Ochii negri ai lui Nogaret sclipiră, iar obrajii săi ca de ceară se înroşiră.

În momentul de linişte care urmă, regele trecu printre cei doi miniştri, îndreptându-se către uşă.

– Flote, stabileşte o întrunire cu toţi consilierii mei pentru mâine, după slujba de seară. Voi pune în aplicare planul acesta.

– Aşa voi face, maiestate.

Nogaret îl privi lung pe Flote în timp ce acesta părăsea încăperea în urma regelui. Vântul care intră pe fereastră mişcă pergamentul uitat pe masă prin care se proclama canonizarea regelui Ludovic.

Filip se îndrepta adâncit în gânduri către dormitorul său. Chiar dacă era deosebit de enervat de faptul că Edward acţionase astfel încât singurul lucru pe care îl mai putea face era să riposteze, atacând, se simţea oarecum triumfător. Dacă regele Angliei credea că se poate juca aşa cu nervii lui, se înşela amarnic. Nu reuşise el, Filip, să-l învingă pe papă? Îl străbătu un fior de nelinişte gândindu-se la asta, sau mai degrabă de satisfacţie. Nu-şi putea permite, asemenea lui Nogaret, să se mulţumească cu victoria asupra Bisericii. Din contră, ar fi trebuit să se căiască pentru acţiunile sale, pe care fusese obligat să le întreprindă tocmai din cauză că suveranul pontif eşuase. Ar fi trebuit să fie

oaia cea blândă, nu un cuceritor. Avea să meargă chiar acum să se spovedească, să-și ispășească pedeapsa, să se curețe de păcat.

Ajunse în fața dormitorului său și deschise ușile. Primul lucru pe care îl văzu fuse o femeie îmbrăcată cu una din rochiile soției sale care stătea în fața unei oglinzi de înălțimea unui om. Cel de-al doilea lucru, că femeia aceea nu era soția lui.

Rose țipă și se întoarse către el, ridicându-și mâinile pentru a-și acoperi pieptul, de parcă ar fi fost goală și încerca să se ascundă de privirile lui, lucru pe care ar fi trebuit să-l facă și pentru partea din spate a rochiei purpurii, căci șireturile care se întretăiau nu erau strânse, lăsându-i goală pielea până la crăpătura dintre fese, toate putând fi văzute în oglinda din spatele ei. În cele câteva secunde care îi fură necesare lui Filip pentru a înțelege ce se întâmplă, Rose alergă către pat, acolo unde se găsea o rochie albă, boțită.

– Maiestate, eu... Apucă rochia de pe pat și și-o puse peste piept. Îmi pare rău, m-am gândit...

– Unde e Jeanne? întrebă Filip. Rochia soției sale era prea largă pentru talia subțire a țesătoarei. Stătea pe ea ca un clopot roșu. De ce te-ai îmbrăcat cu aia?

– O ruptură, spuse Rose dintr-odată. Doamna a crezut că a văzut o ruptură. N-am reușit să o găsesc. M-am gândit... m-am gândit că dacă o îmbrac aș putea să o văd.

Filip își dădu seama că minte și strânse din dinți. Era furios, dar în același timp și foarte confuz. Nu se pricepea la așa ceva. Nu știa cum să o pedepsească

pe tânăra femeie, îmbrăcată cu hainele soţiei sale, minţindu-l cu neruşinare. Avea să-i spună lui Jeanne, să o lase pe ea să o pedepsească. El trebuia să se gândească la războiul pe care îl pregătea.

– Pleacă, îi ordonă el, arătând uşa către camera în care dormeau ţesătoarele.

Rose, roşie în obraji, ieşi repede, cu rochia sa într-o mână şi cu cealaltă încercând să-i ţină cât mai strânsă partea din spate în timp ce trecu pe lângă el. Înainte să închidă uşa în urma ei, regele îi văzu încă o dată spatele gol, de un alb ce părea a fi palid în comparaţie cu purpuriul mătăsii.

Pădurea Selkirk, Scoţia
20 iulie 1297

– Ce au de gând să facă cu noi?

Will se întoarse în direcţia din care se auzise şoapta. Deşi avea ochii mari, sora lui mergea ţeapănă lângă el, parcă pentru a-şi masca frica, însă Will nu ştia dacă o ascundea de copiii ei sau de cei nouă bărbaţi care îi înconjurau.

– Nu cred că suntem în pericol pentru moment, murmură el, privindu-i pe cei care îi capturaseră, care formau un grup ciudat.

Trei dintre ei mergeau înainte, doi ducând de căpăstru caii încărcaţi cu bagajele lor şi câinele legat de crupa bălţatului. Cel de-al treilea, un bărbat solid şi neîngrijit, desculţ şi cu o bucată zdrenţăroasă de

piele tăbăcită în jurul mijlocului, avea o bâtă și arăta de parcă ar fi trăit toată viața în pădure, pieptul și brațele sale fiind pline de cicatrice. Ceilalți doi erau mai subțirei și mult mai bine îmbrăcați, purtând armură și tunici bine croite. De fiecare parte, Will și familia sa erau încadrați de alți patru bărbați, unul dintre ei având o lance lungă, restul părând a fi mai degrabă păstori decât soldați. În urma lor veneau doi munteni, îmbrăcați cu tunici din lână vopsită, lungi până la coapse. Aceștia doi păreau a fi foarte relaxați, fiecare având câte o halebardă, dar și sabia lui Will și cea a lui Duncan atârnate la centură.

– Cum poți fi sigur că nu suntem în pericol?

Ysenda își înclină capul pentru a nu fi observată că vorbește, deși sunetele produse de crenguțele care se rupeau sub picioarele grele ale bărbaților erau destul de puternice pentru a face șoaptele ei neauzite. Alice și Margaret erau în fața ei, iar David mergea lângă Will. Margaret se tot uita în spate, la ei, însă Alice privea drept înainte, fără a se mai preface rănită. Nu scosese niciun cuvânt de când bărbații pătrunseseră în luminișul pe care îl descoperiseră atunci când David intrase în pădure în căutarea lui Will și a surorii lui.

– Dacă ar fi vrut să ne jefuiască, atunci ar fi putut să ne ia proviziile și să ne lase în pace. Will nu mai adăugă „morți". Și dacă ar fi vrut să ne facă rău, ar fi putut să o facă până acum. Din câte am auzit atunci când ne strângeau lucrurile noastre, vor să ne ducă în tabăra lor.

– Tabără?

– Cred că sunt răzvrătiţi.

Ysenda îl privi lung.

– Ştiai că se află aici.

– Da, Tom mi-a spus că rebelii şi-au stabilit o tabără în pădure.

– De asta ne-ai adus aici? Ca să intri în rândurile lor?

– Gura! Le ceru cel cu lance.

Ysenda roşi. Când bărbatul privi în altă parte, rosti printre dinţi:

– Mi-ai adus copiii, pe *nepoatele tale*, în cuibul unor tâlhari şi asasini pe capul cărora a fost pusă o recompensă, pentru că vrei să lupţi în continuare! Îşi puse mâinile pe umerii lui Margaret şi ai lui Alice.

– Copiii tăi vor fi în siguranţă aici, mai mult decât în orice alt loc, murmură Will. Dacă am fi mers altundeva, am fi fost găsiţi mai devreme sau mai târziu. Ai auzit şi tu zvonurile despre cum se poartă soldaţii englezi cu cei care le contestă autoritatea, ca să nu ne mai gândim ce le fac celor care-l omoară pe unul dintre funcţionarii lor. De partea aceasta a graniţei nu se pune prea mult preţ pe cavalerism. Nu cred că fiicele tale ar fi scăpat de pedeapsă.

Însă Ysenda nu voia să-l asculte. Grăbi pasul, împingându-le pe Alice şi pe Margaret înaintea sa.

– David, spuse ea, ordonându-i din priviri s-o urmeze.

Tânărul dădu din cap.

– Mişcă, porunci unul dintre bărbaţi, forţând-o pe Ysenda să se uite în faţă, în timp ce David continua să meargă lângă Will.

O oră mai târziu, când soarele nu mai reuşi să străpungă coronamentul copacilor cu razele sale, iar cerul de deasupra începu să devină purpuriu, auziră în depărtare zgomotele tipice unei aşezări omeneşti. Bărbatul masiv din faţă fluieră de trei ori scurt. Auzind sunetul de răspuns, Will văzu mişcare în tufişurile şi copacii din jurul lor. Observă că necunoscuţii aveau arcuri şi pumnale şi se gândi că, dacă bărbatul nu ar fi fluierat, nu ar fi ajuns prea departe. Zumzetul vocilor care se auzeau era întrerupt de strigăte şi râsete, dar şi de zgomotul produs de lama unui topor care tăia ceva, de lătratul câinilor şi de nechezatul cailor. Cu toţii văzură oameni mişcându-se printre copacii din faţă şi simţiră fumul degajat de lemne arzând şi miros de mâncare. Ysenda îşi trase fiicele mai aproape în timp ce tâlharii îi duseră în mijlocul unei tabere uriaşe ridicate între pini.

Bărbaţii, îmbrăcaţi în haine diferite şi fiind înarmaţi cu arme de toate felurile, erau adunaţi în grupuri în jurul focurilor ori stăteau pe buşteni, mâncând din castroane de lemn. Câteva animale: porci, oi, capre şi vite erau ţinute în ţarcuri. Alţii se tolăniseră pe pământul acoperit cu muşchi, la adăpostul unor umbrare din pânză agăţate între copaci. Înspre centrul taberei se vedeau structuri mai solide, care fuseseră clădite din crengi legate între ele, fiind acoperite cu iarbă. Apărură chiar şi câteva corturi. Înaintând tot mai mult, Will şi familia sa trecură prin zonele mărginaşe ale taberei, urmăriţi îndeaproape de o mulţime de ochi. Un bărbat strigă ceva obscen înspre Margaret, stârnind râsetele

camarazilor săi. Fata își plecă imediat capul, iar Ysenda îi aruncă o privire furioasă lui Will. Expresia ei se schimbă când văzu o tânără femeie ieșind din umbră și lovindu-l pe brat pe cel care fluierase, dând din cap înspre ea ca pentru a-și cere scuze. Ysenda se uită curioasă la femeie în timp ce continuară să meargă, ajungând la niște corturi așezate în cerc, ridicate în mijlocul unui luminiș. Uitându-se înapoi, Will își dădu seama că o parte a celor care îi capturaseră dispăruseră.

Când se apropiară de corturi, bărbatul solid strigă ceva și un băiat ieși dintr-unul dintre ele. Arcașii îi dădură băiatului căpăstrul cailor, apoi se îndepărtară, în timp ce bărbatul din față intră într-un cort făcut din petice verzi și albe, lăsându-l pe Will și pe familia sa în grija celor doi munteni. Escorta lor reapăru după câteva minute, urmat de un bărbat scund și îndesat. Nu părea să aibă mai mult de treizeci de ani, cu toate că părul lui, tăiat foarte scurt, începuse deja să albească. Tenul său era închis la culoare iar pielea uscată era plină de cicatrice. Purta un mindir din piele, iar la cingătoare îi atârna un pumnal ce părea a fi foarte bine ascuțit. Le privi fără interes pe Ysenda și pe fete, se opri pentru scurtă vreme asupra lui David, apoi se uită la Will.

– Aveau asta cu ei, Gray, spuse bărbatul solid, dându-i săculețul pe care îl luase atunci când căutaseră prin bagajele lor. Era săculețul pe care îl tăiase Will de la cingătoarea perceptorului de taxe, adăugând la banii din el, înainte de plecare, și pe cei ai lui Duncan.

Bărbatul pe nume Gray îl cântări în mână.

– Destul de greu.

– Sunt ai tatălui meu, spuse David, făcând un pas în față.

Bărbatul solid ridică bâta, iar Ysenda țipă la fiul ei.

– Taică-tu ar trebui să-ți spună să-ți ții fleanca, spuse Gray, uitându-se iarăși la Will.

– El e unchiul meu, răspunse David mânios.

– Cum de-au ajuns niște oameni ca voi prin pădurile Selkirk, având saci plini cu aur, doi cai și o armură de cavaler? E foarte periculos să te aventurezi departe de casă fără apărare. Gray îl privi pe tovarășul său, făcând o grimasă. Nici nu știi peste cine poți să dai, nu-i așa, Adam?

– Suntem protejați, replică David, înainte ca Will să poată răspunde.

– De către cine? Gray râse când privirea lui David îl indică pe Will. De el? Mai are trei ani și dă ortu' popii. Bine, e greu să-ți dai seama pe sub toată claia aia de barbă. Ai rămas fără brici, bătrâne?

– Nu vrem să vă facem necazuri, spuse Will, punând o mână pe umărul lui David în semn de avertisment. Simți încordarea nepotului său. Am fost nevoiți să căutăm adăpost în pădure după o sfadă cu englezul care venise să adune taxele.

– Cred că a fost o luptă pe cinste de-ați plecat cu tot cu femeile astea.

– Perceptorul și oamenii săi au fost uciși.

Bărbatul zâmbi, dar era clar că atitudinea sa se schimbase.

– Tu l-ai ucis?

După ce Will încuviință cu o mișcare din cap, Adam râse zgomotos.

– Împreună cu câți soldați?

– Se descurcă și singur, spuse David cu brutalitate. E templier.

Zâmbetul lui Gray dispăru. Se uită la Will, apoi îi făcu un semn camaradului său.

– Păzește-i. Se întoarse și dispăru în umbră.

– Îmi pare rău, murmură David ca răspuns la expresia înfuriată de pe chipul lui Will. Ridică din umeri cu încăpățânare. Oricum ar fi aflat.

Așteptară în liniște multă vreme, așa cum li se păru lor, însă nu trecură decât câteva minute când își făcură apariția doi bărbați. Unul era Gray, care părea foarte serios acum. Celălalt era unul dintre cei mai masivi oameni pe care îi văzuse Will vreodată.

Bărbatul acela nu era doar foarte înalt, ci și foarte lat în umeri; brațele și picioarele sale erau musculoase, gâtul gros, avea capul pătrat și părul neîngrijit. În ciuda staturii impresionante, se deplasa cu agilitate, însă faptul să se simțea în deplină siguranță îl făcea să pară molatic. Purta o tunică simplă, albastru-închis, pe sub care Will văzu armura groasă, iar părul șaten și lung se revărsa peste umeri, răsucit la tâmplă din pricina transpirației. Părea să aibă în jur de douăzeci și cinci de ani.

– Cred că el e, spuse David în șoaptă, uitându-se la Will cu respect și teamă în același timp.

Uriașul se opri în fața lor. Îl cântări atent din priviri pe Will.

– Cum te cheamă?

– Campbell? întrebă bărbatul îndesat, după ce Will răspunse. De unde ești?

– Taci, Gray, spuse gigantul.

– Bunicul meu a părăsit pământurile familiei sale din Argyll cu mult timp în urmă, replică Will. Iar eu am plecat din Scoția când eram băiat.

– Gray mi-a spus că ești templier. Gigantul se uită la Ysenda, care o îmbrățișa pe Alice, mușcându-și buzele. Unde ți-e mantia?

Will n-ar fi vrut să-i povestească necunoscutului totul. Se simțea epuizat, flămând și neîncrezător, însă nu avea altă opțiune. De altfel, nu acesta fusese motivul pentru care venise aici? Ysenda avea dreptate: voia să-i găsească pe acești oameni.

Treptat, începu să vorbească, că fusese comandantul templierilor în Țara Sfântă, apoi se întorsese în Apus și dezertase. I se părea straniu să vorbească cu acești tâlhari despre asemenea lucruri, acolo, în mijlocul pădurii, când începea să se lase seara. Din când în când, gigantul îl întrerupea și îi punea diverse întrebări, lucru care îi aminti lui Will de proba pe care o dăduse înainte de a fi făcut cavaler în urmă cu douăzeci și șapte de ani. Însă seria de întrebări care îi fură adresate păreau să fie ceva mai simple, mai barbare, cu toate că tâlharii le luau în serios, de parcă ar fi fost cavalerii cine știe cărui ordin, și îl puneau la încercare pentru a vedea dacă putea fi primit în rândurile lor. Atunci când vorbi despre asedierea Edinburghului și despre moartea lui Dun-

can, în jurul lor se adunaseră o mulţime de umbre, luminile tremurătoare ale torţelor părând a fi licurici printre copaci.

– De ce ai venit aici?

Gigantul vorbea cu aceeaşi asprime ca la început, însă Will văzu în ochii tânărului bărbat ceva nou: o scânteie de recunoaştere sau poate de înţelegere.

– Nu te pot primi. Bărbatul arătă spre tabără cu mâna sa mare. Toată lumea munceşte aici. Chiar şi cei care nu luptă au ceva de făcut.

– Dar armata aceasta nu continuă să crească, pe măsură ce i se alătură alţii? Cu siguranţă îi primeşti, nu-i aşa?

– Primesc soldaţi încă în putere, răspunse gigantul, dând din cap către David. Le privi pe fete şi pe Ysenda. Însă nu-mi permit să accept nişte mâini-moarte. Tonul vocii sale nu exprima nicidecum răutate, ci doar franchețe. Chiar şi aşa, Ysenda păru furioasă.

Will nu-şi putu da seama dacă sora lui se înfuriase pentru că fiul ei tocmai fusese recrutat ori pentru că rămăsese fără fete.

– Sora şi nepoatele mele ştiu să facă multe lucruri. Au fost bine educate. Ştiu să gătească şi să coasă, să scrie şi să citească.

Gigantul nu răspunse.

Gray rupse tăcerea.

– Ne-ar prinde bine puţin ajutor pentru pregătirea mâncării. Nevasta lui Adam ar arde şi zăpada dacă ar putea-o găti.

Bărbatul solid îi aruncă o privire plictisită.

După o altă lungă pauză, gigantul consimţi.

– Bine. Dar va trebui să depuneţi mult efort. Toţi, adăugă el, uitându-se cu înţeles la Alice, care-şi ascunsese faţa la pieptul Ysendei. Gray, găseşte-le un loc unde să doarmă. Tu nu, îi spuse lui Will. Mă poţi ajuta cu ceva mai întâi. Vino. Plecă cu paşi mari în direcţia opusă, aplecându-se pentru a evita crengile joase.

Will dădu din cap înspre David, asigurându-l că va fi bine, apoi se luă după uriaş, observând că Adam venea în urma lor.

– Când mi-a zis Gray că eşti templier, am crezut iniţial că ai venit după el. Cineva din ordinul tău se află printre noi, îl lămuri gigantul.

Will se opri.

– Atunci poate că ar fi mai bine dacă nu l-aş întâlni. După cum ţi-am spus, am dezertat.

– E prizonier, nu oaspete. Ne gândeam să cerem o răscumpărare, dar aş vrea să ştiu cât valorează.

Uriaşul smulse o torţă din pământ şi se îndreptă către o zonă în afara taberei.

Trecură pe lângă un grup de oameni, care luară poziţia de drepţi când se apropiară, confirmându-i lui Will faptul că David avea dreptate: gigantul, care încă nu-şi spusese numele, putea fi William Wallace, liderul mişcării de rezistenţă a scoţienilor. În faţa lor, Will văzu o cuşcă din lemn, construită în jurul câtorva copaci. Înăuntru, luminaţi de lumina gălbuie a torţei, se aflau în jur de doisprezece bărbaţi, unii

dintre ei stând întinși pe pământ, iar ceilalți rezemați cu spatele de arborii de care erau legați.

Unul dintre ei încercă să se ridice, însă funia legată de piciorul lui era prea scurtă, astfel încât nu reuși decât să se așeze în genunchi.

– Vreau să vorbesc cu șeful vostru! Habar n-aveți cine sunt!

– Tacă-ți fleanca, câine englez ce ești, mârâi Adam, venind din spatele lui Will.

– Trezește-l, spuse gigantul, arătând pe cineva încovrigat la pământ ceva mai departe de ceilalți.

Unul dintre bărbații care păzeau cușca se duse într-acolo și-l împunse cu o suliță pe cel indicat. Când simți vârful ascuțit, omul se ridică în picioare, țipând.

Will văzu că purta o tunică roșu cu negru, ochii căprui ascunși de claia de păr erau înspăimântați, iar barba îi era neîngrijită. Făcu câțiva pași înainte.

– Simon?

– Îl cunoști? întrebă uriașul, atent dintr-odată.

Will se uită în spatele său, simțind că Adam se apropia, rotindu-și bâta.

– Ai venit să-l salvezi? Mai sunteți și alții?

– Nu. Will se uită la Simon, care stătea în genunchi, privindu-l uimit. Se întoarse către bărbatul despre care credea că e Wallace. Nu l-am mai văzut de când am plecat din Paris, cu optsprezece luni în urmă. Ai cuvântul meu de onoare.

Wallace îl privi cu atenție, ochii săi strălucind puternic în lumina torței, apoi dădu din cap înspre Adam, care-și coborî bâta.

– Unde l-ați găsit? Will își dădu seama că nu putea să-l privească pe Simon, care îl striga, vocea sa răgușită fiind plină de bucurie.

– Câțiva cercetași l-au găsit acum câteva luni. A refuzat să ne spună ce cauta aici de unul singur, așa că am crezut că e o iscoadă. Din fericire, oamenii mei au avut inspirația de a-l aduce aici legat la ochi. I-am pus câteva întrebări. N-am reușit decât să-l facem să urle de durere, dar asta însemna că l-am fi putut da la schimb contra câtorva monede de aur, fără să ne poată compromite ascunzătoarea. Voiam să te întreb cam cât crezi că valorează pentru ei, dar, având în vedere că-l cunoști, spune-mi dacă e apreciat în cadrul ordinului.

– E grăjdar. Nu e spion.

– Ce caută un grăjdar din Paris tocmai aici?

De data asta Will îl privi pe Simon cu seriozitate.

– Cred că mă căuta pe mine.

Simon era prea departe pentru a auzi ce spuneau, însă își întinse gâtul când îl văzu pe Will întorcându-se către el.

– Will! Spune-le să-mi dea drumul!

Ceilalți prizonieri începură și ei să strige, cerând să fie eliberați.

– Voi pune chezășie pentru el, îi spuse Will lui Wallace. Nu vă va face niciun fel de probleme.

– E suficient că e englez, mârâi Adam.

Wallace nu răspunse.

– Ai banii noștri, caii cumnatului meu și armura, continuă Will. Toate astea valorează cel puțin cât zece sergenți.

– Tu ai spus-o, avem deja astea, replică Adam. Și putem scoate mai mult pentru el. Ai zis că e grăjdar. Asta înseamnă că e valoros.

– Exact. Will îl arătă cu mâna pe Simon, însă continuă să-l privească pe Wallace. Nimeni nu știe mai multe despre cai decât el. Chiar tu ai spus că îl ținești prizonier de câteva luni, ceea ce înseamnă că nu vă doreați cu disperare răscumpărarea. Măcar lasă-l să-și dovedească valoarea. V-ar fi de folos. Dacă nu va fi așa, atunci poți păstra aurul și ne poți vinde pe amândoi Templului, fără să pierzi nimic.

– Dezlegați-l, spuse Wallace, făcând un semn unuia dintre cei care păzeau prizonierii.

– William, nu, protestă Adam.

– Am petrecut destulă vreme în compania soldaților englezi ca să-mi dau seama dacă sunt mințit, vere, replică Wallace. Cred că spune adevărul.

Ceilalți prizonieri începură să protesteze când văzură că Simon fusese eliberat, dar fură repede reduși la tăcere de sulițele paznicilor.

Simon ieși șchiopătând. Pe sub murdăria de pe față se puteau vedea câteva vânătăi atunci când păși în lumina torței.

– Will. Slavă Domnului!

Will îl apucă de braț, ignorând fiorul de durere care îl cutremură pe grăjdar, și-l duse cât mai departe

de Wallace și de ceilalți, care continuau să-l privească cu atenție.

– Ce cauți aici?

– Am venit după tine. Robert m-a transferat la Balantrodoch.

Will strânse din dinți când auzi felul în care răspunsese Simon, de parcă grăjdarul ar fi fost surprins de întrebarea lui, de parcă motivul lui ar fi fost de la sine înțeles.

– De ce?

Sentimentul de ușurare a lui Simon se transformă în confuzie.

– Ai părăsit Templul, Will. Credeai că nu voi încerca să aflu motivul pentru care ai făcut-o?

– Am crezut că-mi vei respecta decizia.

– Respect? întrebă Simon, confuzia fiind înlocuită acum de mânie. Ce să respect? Faptul că ai dezertat și ți-ai părăsit frații, prietenii, *fiica?* Știu că moartea lui Elwen te-a îndurerat profund, dar acesta nu e un motiv pentru a dezerta ca un laș și...

Will îl lovi pe Simon în față, făcându-l să tacă. Acesta se lovi de copacul din spatele său, agățându-se de el ca să nu cadă.

Will încremeni când îl văzu pe Simon ducându-și mâinile la față. Pe tunica sa prea largă pentru corpul slăbit de bătăi și înfometare apăruseră pete de sânge. Lui Will începu să-i fie rușine pentru ce făcuse, și-și desfăcu pumnii.

– Simon.

Făcu un pas în direcția prietenului său, apoi se opri pentru că nu putea să-i ceară iertare. Dacă ar fi făcut-o, ar fi însemnat că Simon avea dreptate într-un fel. Și el nu putea să facă asta, nu după atât timp, după efortul supraomenesc pe care îl făcuse pentru a-și îngropa trecutul. Nu-i ceruse să vină în căutarea lui, ca un câine de vânătoare. Nu voia să-l vadă acolo. Lăsându-l pe Simon sprijinit de copac, Will se întoarse și plecă.

13

Pădurea Selkirk, Scoția
25 august 1297

Simon străbătuse tabăra, intenționând să ajungă la adăpostul lui Will. Chiar de la distanță, văzu că era pustiu, pătura de lână fiind adunată grămadă sub acoperișul din crengi și frunze. Se opri în fața lui, uitându-se împrejur. Câțiva bărbați erau adunați ici-colo în grupuri, ațâțând focurile, alții înaintau printre șirurile de adăposturi cărând lemne sau ciubere pline cu apă. Nici urmă de Will. După câteva momente, Simon se așeză pe iarba plină de rouă și se rezemă cu spatele de un copac. Se trezise cu câteva ore în urmă, gândindu-se ce avea să spună, iar acum era pregătit, chiar dornic să vorbească. Însă acum toate cuvintele îi rămaseră pe limbă.

Trecuse o lună de când Will ajunsese în tabăra rebelilor și-l scosese din cușca lui Wallace. În următoarele săptămâni, prietenul său abia dacă îi vorbise, evitându-i

întotdeauna privirea, așezându-se la masă de cealaltă parte a focului. Simon crezuse că Will se simțea vinovat. Vânătaia de pe fața lui dispăruse după câteva săptămâni și el sperase că la fel se va întâmpla și cu indiferența lui Will. La drept vorbind însă, Will începuse să-l evite tot mai mult, până când Simon înțelese că speranțele lui fuseseră lipsite de temei. Will pur și simplu nu voia ca el să fie acolo, iar lovitura aceea fusese intenționată.

Noaptea trecută, gândindu-se iarăși la ceea ce trebuia să facă, pentru câteva momente cântărise posibilitatea de a se întoarce în Paris, însă, oricât de mult i-ar fi plăcut să se afle din nou în grajduri, în deplin confort și siguranță, știa că o asemenea opțiune nici nu intra în discuție. Dacă ar fi plecat acum, se îndoia că l-ar mai fi văzut vreodată pe Will, iar acesta era un gând cu care nu se putea împăca. Îl iubea pe Will ca pe un frate, și în multe alte feluri pe care nu le înțelegea pe deplin, iar viața fără el îi părea de neconceput. Singurul lucru pe care îl putea face era acela de a-l convinge pe Will să se întoarcă la Paris cu el, și singurul mod prin care ar fi putut reuși asta era să-i recâștige încrederea.

Ceva mai devreme, ajunsese la concluzia că, pentru a face așa ceva, trebuia să accepte decizia lui Will. Trebuia să meargă unde se ducea el și să facă tot ce făcea el, chiar dacă asta ar fi însemnat să lupte în războiul despre care toți spuneau că e iminent. Mai participase la un război, alături de Will, și supraviețuise. Toate cele întâmplate în Acra, precum și încarcerarea sa de către scoțienii care îl torturaseră îl făcuseră

mai puternic. E adevărat că nu era un luptător iscusit, însă avea mai multă forță decât mulți bărbați și știa să se folosească de ea. Nu făcuse atâta drum pentru ca acum să se întoarcă.

Simon își ridică privirea când fu acoperit de o umbră.

Era David. Tânărul ținea un arc în mână.

– Vrei să vii la vânătoare?

Simon privi adăpostul pustiu, apoi se ridică și își scutură pantalonii. Avea să-i comunice lui Will decizia pe care o luase ceva mai târziu.

Apa cu care se spăla pe față și pe gât îngheța pielea lui Will. O lăsă să se prelingă pe piept, în timp ce apa din lighean începu să-i reflecte chipul. Încetișor, ridică sabia și și-o puse pe obraz, metalul fiind mai rece decât apa. O trecu peste barbă, înlăturând ultimele fire negre de păr, însă acolo unde apăsa mai tare îi curgea sânge.

Când termină, își curăță sabia, simțindu-se ciudat de gol și de expus. Nu-și mai privise chipul fără barbă de la vârsta de optsprezece ani. Dar numai bătrânii purtau barbă, bătrânii sau templierii, și el nu era nici una, nici alta.

Luându-și cămașa de corp, Will începu să meargă prin poienița tăcută, de-a lungul malului râului. Odată cu ivirea zorilor se lăsase ceața, aburii ei rătăcind printre copaci. Soarele străpungea cu greu frunzișul des. Aerul era plin de umezeală, încărcat de mirosul puternic al ierbii. Auzi râsete în depărtare. Un grup de femei se adunaseră pe pietrele din jurul unui iaz format pe cursul râului, spălând haine. În

tabără erau destul de mulţi copii, iar cele câteva femei erau soţiile sau fiicele celor care fuseseră declaraţi tâlhari în oraşele pline de soldaţi englezi pe care le părăsiseră, temându-se pentru siguranţa familiilor lor. Alice şi Margaret stăteau una lângă cealaltă, frecând de bolovani hainele ude, de fiecare dată când le întorceau sau le presau de pietre auzindu-se o plesnitură. Ysenda se afla la ceva distanţă de el, lângă o tânără cu păr roşcat, împletit în cozi lungi pe spate.

Se părea că sora lui trecuse peste suferinţa provocată de moartea lui Duncan, însă Will se gândi că probabil îşi ascundea amărăciunea în încercarea de a face mai uşoară durerea fetelor. Cu toate acestea, simţea că ea găsise mângâiere în pădure; departe de viaţa de odinioară şi de violenţa din pricina căreia ajunsese aici, la adăpostul îndatoririlor zilnice şi al camaraderiei. Până şi Alice şi Margaret erau mai liniştite acum, după ce se obişnuiră cu ritmul alert al zilelor.

Femeile îşi ridicară privirile când se apropie. Ysenda fu uimită să vadă înfăţişarea schimbată a lui Will. Tânăra cu păr roşcat, care se numea Christian, zâmbi. Salutându-le cu o scurtă mişcare din cap, Will se îndepărtă de râu, îndreptându-se către luminişul de unde se auzeau sunete de ferăstrău şi lovituri de ciocan ce spărgeau liniştea. Acolo, se întrezăreau prin ceaţă nişte forme uriaşe: conturul maşinilor de război construite pe jumătate. Aerul era colorat în verde din pricina răşinii de pin. Se auzi un strigăt, apoi un trosnet puternic atunci când un copac se prăbuşi la pământ. Merse mai departe, trecând pe lângă un grup

de bărbați care trăgeau cu arcul în ținte fixate pe copacii din depărtare, apoi pe lângă câțiva tineri pe care un scoțian din regiunea muntoasă îi învăța cum să folosească lancea.

Ajungând în zona în care fusese campat, Will își aruncă flanela peste o creangă. Văzu că adăposturile lui David și Simon erau goale și se gândi că plecaseră la vânătoare. După ce îi dădu înapoi sabia celui de la care o împrumutase, îngenunche pe iarba umedă și rosti Tatăl Nostru, rugăciune pe care învățase să o spună de fiecare dată când se afla pe câmpul de luptă și nu putea să participe la cele șapte slujbe. Erau unele lucruri la care nu putea să renunțe.

Când rostea ultimele cuvinte, Will simți că cineva se apropia de el. Întorcându-se, văzu un bărbat adus de spate, îmbrăcat cu o mantie cu glugă.

– Bună dimineața, părinte.

Se ridică în picioare, depășindu-l cu mult în înălțime pe bărbatul cu care i se făcuse cunoștință în urmă cu două săptămâni, John Blair, capelanul lui Wallace.

– Îmi cer scuze că ți-am întrerupt rugăciunea, spuse John cu voce joasă.

– Terminasem.

– Mă întrebam, William, de ce nu te alături celorlalți la slujba din capela mea. Ai fi bine-venit.

Will se strădui să nu izbucnească în râs; biserica capelanului era un luminiș în pădure, altarul fiind așezat pe o cioată.

– M-am obișnuit să mă rog de unul singur, dar îți mulțumesc.

– Atunci poate că ai putea vorbi la una din predicile mele despre bărbații care au luptat în Țara Sfântă, se aventură John, văzând că Will voia să se îndepărteze. I-ai însufleți.

– Să-i însuflețesc? Will se întoarse. Țara Sfântă nu e paradisul pe care îl caută ei. Ne-am pângărit crucile și săbiile acolo. Ce le-aș putea spune pentru a le oferi speranță când nu pot vorbi decât despre moarte și ororii? Dacă rapoartele iscoadelor sunt corecte, iar armata engleză se apropie, atunci vor afla ei înșiși asemenea lucruri.

John se încruntă.

– Până acum, bărbații aceștia au ținut piept unor forțe superioare numeric.

Will își coborî vocea.

– Nu pun la îndoială vitejia lor, însă au câștigat toate luptele prin viclenie, atacând prin surprindere garnizoane nepregătite și caravane de aprovizionare.

– Au cucerit Perth și Glasgow. Tonul liniștit al lui John deveni aspru. I-au alungat pe englezi din Scone, l-au răsturnat pe nemernicul acela, șeriful de Lanark, și i-au ucis pe cincizeci dintre oamenii săi.

Will ascultase povestindu-se aceste întâmplări aproape în fiecare noapte de la sosirea în tabără și de fiecare dată, cu fiecare butoi de vin căruia i se dădea cep, multe dintre ele fiind furate de la englezi, istorisirile deveneau tot mai lugubre și mai ciudate. La început, Will fusese impresionat. Pe când se afla la moșie, auzise prea puțin despre ele și nu știa că revolta fusese atât de puternică și că se întinse atât de mult.

Răscoala începuse în adevăratul sens al cuvântului primăvara trecută, fiind condusă în sud de Wallace, iar în nord de un tânăr nobil, Andrew de Moray, al cărui tată fusese un justițiar al Scoției. Nu după mult timp, întregul regat se ridicase împotriva cotropitorilor. Wallace și armata lui lansaseră atacuri riscante asupra orașelor Perth și Glasgow, precum și asupra altor așezări aflate sub controlul armatei engleze, apoi se retrăseseră rapid în sălbăticia regiunii Selkirk, încărcați cu prăzi. Acum, magnații Scoției începuseră să ia în considerare lucrurile acestea, abandonându-și domeniile pentru a se alătura revoltei.

Will voia să fie și el impresionat de victoriile lui Wallace și ale oamenilor săi, să fie la fel de plin de încredere și determinare. Acesta fusese motivul pentru care venise aici: să-și găsească un nou țel, să continue lupta sa cu Edward, și poate că l-ar fi găsit dacă n-ar fi venit Simon. Grăjdarul se întorsese în viața lui ca o umbră, un memento al tuturor lucrurilor pe care încercase să le uite: durerea, amintirile, sarcinile de care se lepădase și povara îndatoririlor sale. Privind chipul iscoditor al lui John Blair, Will simți aceeași presiune apăsându-l.

– Wallace și oamenii săi au cucerit orașe pline de oameni asupriți, disperați să scape de stăpânirea englezilor. N-au luptat în câmp deschis împotriva unei armate de o mie de cavaleri.

– Nu e lucru ușor recâștigarea libertății noastre, replică John, după o pauză. Cu toții știm asta. Trupurile noastre au vărsat mult sânge pentru asta, iar spiritul nostru a fost și el chinuit. Capelanul îl privea

gânditor, aproape trist. Dar toţi cei de aici cred că au ceva ce ţie îţi lipseşte.

– Ce anume?

– Credinţă. John îşi plecă capul înainte ca Will să poată răspunde. Capela mea e mereu deschisă dacă îţi vei schimba părerea. O zi bună.

Will îl privi îndepărtându-se, o parte din el luptând cu îndoielile sale, vrând să creadă că preotul avea dreptate, iar scoţienii puteau învinge, căci avea neapărat nevoie de o victorie după înfrângerea suferită la Edinburgh. Însă de când se aflase că armata engleză, sub conducerea lui Cressingham şi a lui Warenne, părăsise Berwickul şi înainta, Will părea să cedeze în faţa nesiguranţei. Se confruntase cu armata aceea. Spre deosebire de Wallace şi câţiva camarazi de-ai săi, fii de cavaleri, instruiţi să lupte, majoritatea răsculaţilor erau păstori şi fermieri, fierari şi negustori. Oricât de curajoşi ar fi fost conducătorii ei, adunătura aceea nu putea ţine piept armatei engleze.

Îmbrăcându-se cu o flanelă uscată, Will se îndreptă către corturile din mijlocul taberei, hotărât să vorbească cu Wallace. Îl găsi pe tânărul uriaş vorbind cu generalii săi. Formau un grup pestriţ, cu toţii fiind răniţi în războaie şi murdari, însă râdeau relaxaţi, aşezaţi cu toţii în jurul unui foc ce arunca scântei, deasupra căruia se afla un ceaun din fier. Will simţi mirosul cărnii de vânat şi al ierburilor aromate şi atunci îşi dădu seama că îi era foame. David omorâse cerbul săptămâna trecută. În culmea fericirii, nepotul său

îi povestise cum Wallace afirmase că lovitura aceea fusese cea mai frumoasă din câte văzuse vreodată.

– Nu, zicea Adam, dând din cap. Aia a fost atunci, în Ayr. Luptătorul acela.

Gray chicoti. Wallace zâmbi, fără să spună nimic. Will se opri la câțiva pași, ezitând să vorbească în fața tuturor.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Stephen, un războinic din Irlanda.

– Era un soldat englez în oraș, un luptător, care se lăuda că poate învinge pe oricine, spuse Adam. Trebuia să plătești ca să poți lupta cu el. Cât era, vere? întrebă el, uitându-se la Wallace. Trei penny?

– Patru, răspunse Gray, înainte ca Wallace să poată spune ceva.

– Ei bine, William a plătit opt, continuă Adam, rânjind. Și i-a rupt spinarea idiotului.

– Dumnezeule, bâigui Stephen.

– Prietenii ăluia au sărit pe el și William a omorât șapte.

– Am ucis doar trei, spuse Wallace, vocea sa groasă făcându-i pe toți să tacă, și ai uitat să menționezi partea în care m-au băgat în temniță. M-au torturat vreme de cinci săptămâni. M-au înfometat și m-au bătut. Am simțit cum se scurge viața din mine, până când... Ridică din umeri. Până când am cedat.

Toți fură reduși la tăcere.

– Se spune că ai murit, se aventură un camarad al lui Stephen.

– E adevărat, răspunse liniștit Adam.

– Fie că așa s-a întâmplat sau nu, englezii m-au crezut mort, spuse Wallace, luând burduful cu apă pe care i-l dădu unul dintre bărbați. M-au aruncat într-o groapă cu bălegar.

– Jigodiile, mârâi unul dintre soldați.

– După cum se povestește, spuse Adam, continuând, o bătrână, o prietenă a mamei lui William, a auzit de moartea lui, căci englezii se făleau cu asta. I-a găsit trupul și împreună cu fiii ei l-a luat pe un car ca să-l îngroape. Însă atunci când îl acoperea pe William cu lințoliul, a văzut că-și mișcă ochii. L-a luat în casă și l-a îngrijit împreună cu tânăra ei fiică până s-a întremat. Îi zâmbi lui Wallace. Spune tu, vere.

Wallace luă o înghițitură din burduf.

– Bătrâna a încercat să mă hrănească cu lingura, dar eram prea slăbit pentru asta, așa că a pus-o pe fiica ei să o facă. Se strâmbă. Tocmai născuse și încă își alăpta copilul.

Gray râse cu poftă și ceilalți îi ținură isonul, ghicind ce avea să urmeze.

– Să zicem că m-am trezit cu gura plină, adăugă Wallace.

– Ce-a făcut?

– A tresărit, apoi mi-a zâmbit și mi-a spus că aproape se golise unul, așa că mi l-a băgat în gură pe celălalt.

– Dumnezeule, dar ești un monstru pentru femei, Wallace, se plânse Stephen. Cum de le place o astfel de brută?

– Are o sabie mare, răspunse Adam, arătând uriașa sabie pentru două mâini care fusese sprijinită de

copacul de lângă Wallace. Lama, care avea aproape un metru și optzeci de centimetri de la vârf până la mâner, era mai înaltă decât majoritatea bărbaților din tabără.

Se auziră alte hohote de râs, însă Wallace rămăsese tăcut după cuvintele rostite de Stephen. Zâmbetul de pe chip îi pierise așa cum dispare soarele în spatele norilor, apoi devenise foarte serios. Se ridică în picioare, luă câteva burdufuri și ieși, lăsându-i pe ceilalți să continue conversația.

După câteva clipe, Will se luă după el, ocolind corturile pentru a nu atrage atenția celorlalți. Grăbind pasul, îl ajunse pe Wallace, care se îndrepta către râu.

Wallace se întoarse cu iuțeală și-și duse mâna la pumnal, apoi se relaxă.

– Ce vrei?

– Să-ți vorbesc. Văzând că Wallace continuă să meargă, Will se duse după el. Cunoașteți multe povești despre acte de curaj și măiestrie în luptă, tu și oamenii tăi.

– Nu sunt povești.

– Sunt sigur că aceste lucruri chiar s-au întâmplat. Dar poate că vă încredeți prea mult în reușitele voastre din trecut.

– Ar trebui să te întorci la antrenamente, Campbell. Armata engleză va fi în curând aici, iar nepotul tău mi-a spus că ai stat multă vreme departe de câmpul de luptă.

– Ascultă-mă, spuse Will, postându-se în fața lui Wallace, obligându-l să se oprească. Să bați niște gardieni într-o încăierare nu e același lucru cu a conduce

o armată pe câmpul de bătălie. Cred că soldații tăi nu înțeleg pe de-a-ntregul cu ce se vor confrunta în iminentul război, ce sacrificii vor trebui să facă.

– Sacrificii? întrebă Wallace, cu ochii plini de furie. Tu ești cel care nu înțelege. Povestim toate astea pentru a ne îmbărbăta, pentru a ne face mai curajoși. Nu le-ai ascultat pe celelalte, pe cele care ne trezesc în mijlocul nopții, înfigându-și ghearele în inimile noastre. Și eu am fost căsătorit. Obișnuiam să merg la soția mea deghizat, asta după ce am fost surghiunit pentru uciderea unui englez care a vrut să-i ia calul unchiului meu. Marion a înțeles asta. Fratele ei fusese ucis de soldați englezi, la fel și tatăl meu. Avea optsprezece ani când a moștenit moșia tatălui ei, însă eu m-am căsătorit cu ea pentru spiritul ei, nu pentru zestre, așa cum au spus englezii. Vocea îi era ca de gheață. După ce ne-am luat în secret, mi-a născut o fată. În timpul uneia dintre întâlnirile noastre, am fost urmărit de soldați, iar Marion m-a ajutat să scap. Când a refuzat să-i spună șerifului de Lanark unde sunt, ea și fetița mea au fost ucise, așa că am intrat în casa lui și l-am omorât în timp ce dormea. Nu mă cunoști, templierule, nici pe mine, și nici pe oamenii mei.

– Nu sunt templier, spuse Will șovăind, fără să poată găsi consolare în faptul că viața lui semăna cu cea a lui Wallace.

– Faptul că ți-ai ras barba crezi că te schimbă? Wallace dădu din cap. Ești tot un templier care și-a rătăcit drumul și eu rămân același văduv, fiu al unui tată care a murit încercând să-și elibereze țara. Toate

astea sunt ascunse de pădurea cea deasă, însă nu se schimbă cu nimic. După ce vei fi rămas aici pentru mai multă vreme, vei înțelege.

Wallace se îndepărtă, însă Will veni după el.

– Tu și oamenii tăi nu ați înfruntat toată armata englezilor. Sunteți trei mii. Ei sunt douăzeci de mii, dacă nu mai mulți. Chiar crezi că îi puteți învinge? Sau e vorba doar de răzbunare?

– Chiar și înainte ca Balliol să fie îndepărtat de pe tron, înainte ca el să se fi răsculat împotriva englezilor, oamenii lui Edward pustiau pământurile noastre. Câtă vreme tu te luptai în numele Domnului prin nisipurile alea, noi eram în război de șapte ani. Wallace începu să vorbească mai tare și mai nervos. Când magnații Scoției i-au jurat credință lui Edward, făcându-l stăpân pe pământurile noastre, au lăsat de pază un lup. Unul flămând, turbat. Soldații englezi ne-au invadat orașele și cetățile. Au considerat pământul acesta ca fiind al lor și ne-au luat drept sclavii lor. Au spus că suntem sălbatici, necioplți. Ne-am plâns de asta și ne-au redus la tăcere, întâi prin amenințări, apoi cu pumnii și săbiile. Nedorind să-și pună în pericol proprietățile, moșierii au închis ochii la toate violențele care au continuat să crească în intensitate. Acum șase ani, în apropiere de moșia din Ayrshire a familiei mele, câțiva copii aruncau cu pietre în cetatea în care se afla garnizoana englezilor. Cavalerii englezi de pe metereze i-au ucis. Patru băieți și o fată. Cel mai mare dintre ei avea doisprezece ani. În noaptea aceea, un grup de bărbați, printre care se aflau tatăl și fratele meu, au atacat compania de

cavaleri din cetate. Unii au reuşit să scape, însă cinci dintre ei au fost prinşi. Au fost spânzuraţi într-un copac din centrul oraşului. După aceea, englezii ne-au hăituit continuu. Apoi a avut loc bătălia de la Loudoun Hill. Acolo, tatăl meu a fost ucis, fiindu-i retezate picioarele. Wallace făcu o pauză. Nu ştii de ce luptă fiecare dintre noi. Cum ai putea? Tu n-ai fost aici.

Undeva în spatele lor răsunară copitele unor cai alergând în galop şi strigătele bărbaţilor. Wallace îşi făcu loc printre crengile joase ale copacilor, urmat îndeaproape de Will. Văzură doi călăreţi descălecând, înconjuraţi de Gray şi de ceilalţi.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Wallace.

– Am aflat ce fac englezii, spuse Adam, apropiindu-se, în timp ce-l privea neîncrezător pe Will. Armata condusă de pungaş şi de John de Warenne se îndreaptă către Sterling.

– Vor trece râul Forth pe acolo, spuse Wallace, dând din cap, apoi se vor îndrepta înspre nord, pentru a recuceri oraşele pe care le-am eliberat de sub stăpânirea lor. Cred că vor încerca să învingă la Perth mai întâi, apoi la Dundee. Trase aer în piept, vocea sa devenind iarăşi calmă. Aşa că va trebui să-i înfruntăm la Stirling.

– Iscoadele au adus şi alte veşti, continuă Adam, chipul său plin de cicatrice exprimând o nuanţă de triumf. Andrew de Moray şi armata sa vor să-şi unească forţele cu noi.

Wallace rânji satisfăcut.

– Adună oamenii, vere. Îl privi iute pe Will. Plecăm.

14

Tabăra englezilor, Stirling, Scoția
11 septembrie 1297

John de Warenne, conte de Surrey, privi în jurul său ridicându-se în șa și se încruntă. Soarele de dimineață lumina puternic, auriu. Iarba de sub copitele calului său strălucea, iar scânteierile de lumină care se reflectau din apa râului Forth îl orbeau. Aerul rece vestea sosirea toamnei, iar contele era bucuros că poartă peste armură și bluză o mantie groasă din brocart albastru înflorat cu fire de aur. Simțea imediat frigul după ce se îmbolnăvise în timpul unei partide de vânătoare. Febra se transformase într-o răceală la plămâni care nu-i trecuse încă, iar acesta era ultimul loc în care și-ar fi dorit să se afle, călare pe calul său în țara asta îngrozitoare, având în spatele său armata engleză.

– Dominicanii ar fi trebuit să se întoarcă până acum, răsună o voce puternică. Nu mai putem aștepta.

De Warenne se încruntă și mai mult atunci când Hugh Cressingham veni alături de el pe calul său murg. Era un animal masiv, cu picioare puternice, potrivite pentru lansarea unui atac.

De când fusese numit trezorier al Scoției, Cressingham se transformase dintr-un preot durduliu și plin de sine într-un funcționar obez și arogant. Fusese nevoie de patru oameni pentru a-l urca pe cal, câțiva arcași galezi râzând pe înfundate uitându-se la scutierii care se căzneau să-l ridice, gâfâind. Cocoțat pe șaua deosebit de largă și îmbrăcat cu o armură strălucitoare, Cressingham arăta ca un trântor uriaș. În ciuda frigului, fața îi era îmbrobodită de sudoare, iar cureluşa de la coif dispăruse printre inelele de grăsime de sub bărbie. Nici de Warenne nu mai era la fel de slab ca în tinerețe, însă pe sub burduhan încă mai era plin de mușchi. Broscoiul cel umflat de lângă el n-avea de ce să fie îmbrăcat cu armura unui cavaler, darămite să mai și comande miile de soldați care staționau pe câmpiile dintre malurile râului Forth și burgul Stirling.

– Atacăm când voi da eu ordinul, replică grosolan contele.

Cressingham ridică din sprâncene.

– Chiar așa? Pentru că mie mi s-a părut că deja l-ai dat.

De Warenne îl privi mânios, însă nu-l putea contrazice; Cressingham avea dreptate, dăduse ordinul de atac noaptea trecută, iar în acea dimineață, odată cu ivirea zorilor, primele linii de soldați trecuseră ordonați peste podul de lemn construit peste râu. Cei trei

sute de arcaşi galezi fuseseră urmaţi de cinci mii de infanterişti, cu toţii străbătând zgomotos podul îngust de deasupra apelor negre ca smoala. Când toţi ajunseseră de cealaltă parte a podului, soarele răsărise deja, însă de Warenne încă se odihnea în cortul său. Fără să primească suport din partea grosului armatei, avangarda se întorsese, trecând iarăşi podul, soldaţii bombănind nervoşi.

Contele dăduse vina pe boală pentru apatia sa, însă chiar dacă acest lucru era în parte adevărat, exista un alt motiv, mult mai important, pentru care întârziase ordinul de traversare a podului şi cu cealaltă parte a armatei. În ultimele două zile, plouase continuu, iar împrejurimile fuseseră în permanenţă învăluite într-o ceaţă groasă, acoperind colinele şi reducând vizibilitatea. Însă odată cu ivirea zorilor, terenul din faţa lor începuse să se distingă mult mai uşor, iar de Warenne ezita acum.

Pe câmpia de la baza castelului Stirling, care se înălţa cutezător în vârful stâncii, pământul era tare şi drept. Însă după trecerea podului, el însuşi o piedică, căci nu-l puteau traversa foarte mulţi soldaţi în acelaşi timp, câmpurile de lângă marele râu şerpuitor erau moi şi nepotrivite pentru cavaleria grea. De la capătul podului, peste terenul mlăştinos, şerpuia un drum pietruit, ajungând până la piscul stâncos cunoscut sub numele de Abbey Craig, pe care îl puteau vedea de la distanţă. Pe drumul acela nu puteau trece decât patru cavaleri, înaintând unul lângă celălalt. Când soarele începu să se reflecte din coifurile şi lăncile vizibile în

depărtare, deveni limpede că scoţienii se aflau pe o coastă puţin abruptă, aflată la mai puţin de un kilometru şi jumătate către nord, chiar în stânga stâncilor Abbey Craig. În spatele armatei scoţiene se vedeau întunecatele coline Ochil, golaşe şi stâncoase în lumina soarelui de dimineaţă. Pentru a ajunge la vrăjmaşi, armata lui de Warenne ar fi trebuit să treacă podul, să traverseze lunca mlăştinoasă pe drumul de piatră îngust şi expus atacurilor, apoi să lupte în pantă. Era o perspectivă de neinvidiat.

– Cu cât întârziem mai mult, cu atât vom consuma mai multe resurse, spuse Cressingham, spărgând tăcerea apăsătoare în care se cufundase de Warenne. Regele Edward vrea ca revolta să fie înăbuşită cât mai repede posibil, pentru ca apoi să-şi concentreze eforturile în Flandra. Acestea au fost ordinele. Iar soldaţii noştri nu mai au răbdare. Întinse mâna umflată, arătând în spatele său. Noii cavaleri sunt dornici de luptă. Să-i lăsăm să atace.

Contele şi-ar fi dorit să-l arunce din şa pe grăsanul trezorier, însă reuşi să-şi stăpânească nervii. Cressingham acceptase cu bucurie numirea sa şi, chiar dacă circulau zvonuri cum că lua o parte din ceea ce adunau şerifii, încă era în graţiile lui Edward. De Warenne, însă, îşi petrecuse timpul ca locţiitor al regelui în Scoţia la reşedinţa sa din Yorkshire, participând la partide de vânătoare şi ospeţe, având prea puţină grijă de regatul peste care era stăpân. În condiţiile absenţei sale, Cressingham devenise ochii şi urechile lui Edward în Scoţia şi, oricât de mult l-ar fi dispreţuit, de Warenne

nu putea face altceva decât să-i asculte sfatul. Cressingham trimisese deja o companie înapoi în Berwick pentru a economisi fonduri. Avea puterea să facă și mai mult rău, dacă era forțat.

– Să mai așteptăm o oră. Dacă dominicanii nu se vor fi întors până atunci, trecem râul.

Fără să-i permită lui Cressingham să răspundă, John de Warenne își întoarse calul de luptă și să îndreptă către locul în care se aflau cavalerii. În ciuda tensiunii, era convins că cei doi călugări pe care trimisese pentru a negocia cu scoțienii aveau să se întoarcă. Era sigur și în privința răspunsului pe care aveau să-l aducă cei doi, iar asta avea să pună capăt tuturor discuțiilor. Scoțienii erau depășiți numeric și slab organizați. Erau niște țărani în fruntea cărora se aflau niște proscrișii și niște tâlhari. Cum ar fi putut ține piept cremei nobilimii engleze? Aveau cu siguranță să se predea.

Cu toate că dominicanii s-au întors, mantiile lor jerpelite fluturând în vânt ca niște păsări aducătoare de ghinion când traversară drumul pietruit, n-au adus veștile pe care le aștepta contele de Surrey.

În așteptarea verdictului, generalii armatei engleze se adunaseră în fața cortului lui de Warenne, iarba înrourată umezindu-le tivul tabarului și făcându-le cizmele să strălucească.

– Ei bine, întrebă Cressingham, când cei doi dominicani se apropiară. Ce-au spus tâlharii ăia?

– Scoțienii nu vor să se predea, răspunse înspăimântat unul dintre călugări. Vor să lupte.

O singură voce se distinse deasupra murmurelor de uimire.

– *Vor* să lupte? râse disprețuitor Henry Percy, un tânăr lord foarte ambițios, care devenea tot mai influent la curtea regală a Angliei, averea sa crescând în consecință. Țăranii ăia știu ce-i așteaptă?

– Știu, replică al doilea dominican. Însă conducătorul lor, Wallace, a spus că mai degrabă vor muri decât să mai trăiască o singură zi sub stăpânirea englezilor.

De data aceasta, pe lângă bâiguieli, se auziră și râsete puternice.

– Wallace a spus că vor să-și răzbune țara și morții, continuă cu seriozitate dominicanul, nu să facă pace cu tiranii. A zis că ne vor arăta asta cu vârf și îndesat.

Râsetele se stinseră. Câțiva tineri lorzi ieșiră în față.

– Atunci să le dăm ce vor!

– Să ne-o dovedească cu vârf și îndesat? O să le tăiem beregata!

De Warenne, care își pierduse orice speranță atunci când aflase veștile, clocotea, și atunci luă brusc o hotărâre.

– Scoțienii au luat deja o decizie, și le va părea rău pentru ea. Noi nu trebuie decât să hotărâm unde îi vom înmormânta. În locul în care se află acum, sunt în avantaj. Se întoarse către unul din călugări. Estimările noastre cu privire la efectivul lor au fost corecte?

– Au mulți pedestrași. Însă doar câțiva cavaleri.

Generalii începură să vorbească, oferindu-și sfaturile, însă vocea ascuțită a lui Cressingham le acoperi pe toate.

– Nu văd ce altă decizie trebuie să mai luăm. Ai dat deja ordinul de trecere a podului, adăugă el, privindu-l pe de Warenne. Lasă-ți soldații să se conformeze și să terminăm odată! Am pierdut prea mulți bani și prea mult timp șovăind.

De Warenne se înroși de furie, însă înainte să răspundă vorbi un ofițer din suita lui Percy.

– Înțeleg de ce ezită de Warenne, spuse el, înclinându-și capul în direcția contelui care clocotea. Podul este îngust, iar terenul de dincolo de el e înșelător. Însă în amonte e un vad pe unde pot trece mulți dintre oamenii noștri când vine refluxul. Zona aceea este împădurită și ne putem apropia din nord fără să fim observați. În timp ce pedestrimea va trece râul pe aici, făcându-i pe scoțieni să atace, noi le vom putea cădea în spate.

De Warenne cântări sugestia, însă îi era greu să gândească, având capul greu după o noapte în care nu dormise bine, stare accentuată și de generalii care răcneau unul la celălalt.

Vocea lui Cressingham se auzi iarăși peste toate celelalte.

– Nu. În așteptarea refluxului prelungim și mai mult întârzierea aceasta complet nefolositoare. Să încetăm discuția și să trecem dracului râul! De îndată ce ne vor vedea în marș, scoțienii se vor întoarce și vor părăsi câmpul de luptă. Dacă nu, atunci îi vom ucide pe toți. Erau în avantaj și la Dunbar, i se adresă el lui de Warenne, și acolo ai reușit să-i zdrobești. Aceia erau nobilii Scoției, nu o ceată de țărani nedisciplinați.

– Sunt de acord, spuse Percy cu hotărâre.

Nimeni nu îndrăznea să-i contrazică pe doi dintre conducătorii lor. Toţi îl priveau pe de Warenne, care îşi mută privirea de la tânărul lord la Cressingham. Percy nu era doar un favorit ambiţios al regelui, dar adusese şi trei sute de cavaleri şi opt mii de infanterişti. Să i se opună lui Cressingham şi pungii sale cu gura strâmtă era riscant, iar pentru a se lupta şi cu Percy trebuia să fie de-a dreptul nebun. Mai mult decât atât, ordonase deja armatei să traverseze râul noaptea trecută; atunci se gândise că era cea mai bună soluţie. Iritat, contele îşi frecă fruntea. Ar fi vrut să se odihnească măcar câteva ore, ca să poată să gândească limpede. Însă trebuia să ia o decizie.

– Foarte bine, mârâi el. Trecem podul.

Tabăra scoţienilor, în apropiere de Stirling, Scoţia
11 septembrie 1297

Will strânse căpăstrul calului când acesta, un sur castrat, îşi mişcă capul, plin de neastâmpăr. Toţi caii se frământau agitaţi, simţind tensiunea care punea stăpânire pe călăreţii lor, aliniaţi pe o colină uşor în pantă, care-i urmărea pe englezii care traversau râul.

Era o imagine surprinzătoare.

Primii trecură arcaşii galezi cu arcurile lor mari, al căror bătaie şi forţă deveniseră cunoscute şi temute de toată lumea. În mijlocul lor mărşăluiau purtătorii de stindarde, ridicând cât mai mult steagurile

conducătorilor lor. Flamurile erau: albastre, violete, galbene și roșii, toate fiind împodobite cu cerbi, lei, grifoni sau șoimi. În urma lor călăreau baronii și lorzii înconjurați de cavaleri și scutieri. Potcoavele cailor îmbrăcați în armuri răsunau cu putere atunci când treceau podul peste apele negre și învolburate ale râului Forth. Apoi înaintară pedestrașii, coifurile și săbiile acestora strălucind în soare ca o mare de lumină, pedestrași care treceau podul în grupuri ce se întindeau apoi pe tot cuprinsul câmpurilor din jurul drumului pietruit. De îndată ce trecură podul, o companie de cincizeci de cavaleri se rupse de armată și înaintă către Abbey Craig. Compania se alinie în formație la marginea crestei pentru a-i proteja pe cei care avansau încet, dar sigur. În spatele lor, de partea stângă a râului care trecea pe sub castelul Stirling, aștepta grosul armatei engleze, strângându-și rândurile, mii și mii, gata să traverseze apa când liniile din față aveau să înainteze suficient de mult. Peste zgomotul produs de copitele cailor se auzeau mugind cornurile de luptă, sunetul lor răsunând pe tot cuprinsul câmpiei, ajungând până sus, la scoțienii care așteptau pe colină.

Will își miji ochii, ferindu-se de strălucirea soarelui. Chiar dacă privea de la distanță toată mulțimea aceea de bărbați, nu reuși să vadă limpede un grup distinct de alb, care să semnaleze prezența unor templieri printre forțele engleze. Absența lor îl făcu pe Will să se întrebe dacă Edward nu mai primea ajutor pentru războiul acesta, însă se gândi că regele era atât de încrezător în rezultatul actualei campanii încât nu solicitase

suportul Ordinului. Edward nici măcar nu venise. Se zvonea că ar fi în Flandra, luptându-se cu francezii.

– Sfinte Dumnezeule!

Will privi înspre cel care murmurase. Un tânăr irlandez care se afla lângă el privea fascinat armata care avansa. Era unul dintre oamenii lui Stephen.

Bărbatul prinse privirea lui Will.

– Ai mai văzut vreodată așa ceva?

Will se gândi la Antiohia și la Acra.

Când încuviință cu o scurtă mișcare din cap, irlandezul fluieră.

– Sfinte Dumnezeule! repetă el, privirea lui îndreptându-se din nou către armata engleză.

Nu era singurul care-și trăda emoțiile. Oriunde se uita, Will vedea ochi larg deschiși și chipuri imobile, vene pulsând umflate pe gâturile țepene de încordare, umeri aplecați înainte, dâre de transpirație care luceau în soare. Frica era molipsitoare. Ieșind din cei o sută șaizeci de călăreți, frica se strecura printre caii lor, răspândindu-se de-a lungul povârnișului, peste cei zece mii de pedestrași strânși acolo sub comanda reunită a lui William Wallace și a lui Andrew de Moray.

Noaptea trecută situația fusese cu totul alta. Ascultându-i pe bărbații așezați în jurul focurilor, cântând și râzând, Will văzuse la ei doar încredere. Însă în loc să-l pună pe gânduri, așa cum se întâmplase anul trecut, când descoperise după sosirea sa în Scoția un popor dornic de luptă însă total nepregătit pentru așa ceva, acum se simțise și el luat de val. Își învățaseră lecția în timpul invaziei lui Edward, de la măcelărirea

locuitorilor oraşului Berwick, până la întemniţarea regelui şi persecutarea lor. Încrederea în forţele lor era mult mai mare acum, alimentată de remarcabilele victorii obţinute de Wallace şi de Moray, însă cel mai mult îi uneau devotamentul în continuă creştere faţă de patria lor şi faptul că toţi pierduseră pe cineva drag, de care le era dor. Pentru Will, sentimentul de unitate devenise mai limpede noaptea trecută când toţi bărbaţii aceia de condiţie umilă, adunaţi din toate colţurile regatului, vorbiseră despre familiile şi casele lor. Spre deosebire de soldaţii din armata engleză, dintre care mulţi fuseseră forţaţi sau amăgiţi să se înroleze, ţăranii aceia veniseră de bunăvoie pe acele dealuri însorite. Nu erau cavaleri care aveau pământuri ori conţi, doar câţiva aveau armuri. Majoritatea erau desculţi cu pieptul dezvelit, înarmaţi cu lănci, halebarde, pumnale şi bâte. Însă, în ciuda tuturor diferenţelor dintre cele două oştiri şi în pofida fricii, rămăseseră totuşi pe loc, aşteptând sosirea uneia dintre cele mai puternice armate ale lumii.

Undeva în gloată erau David şi Simon. Will scrută liniile pedestraşilor, dar nu-i văzu. Se ruga cu fervoare ca nepotul lui să rămână în viaţă, indiferent de ce avea să i se întâmple lui. Plecarea lor o afectase foarte mult pe Ysenda, David fiind nevoit să se smulgă din îmbrăţişarea ei, lăsând-o plângând în braţele lui Christian atunci când armata scoţienilor părăsise pădurea Selkirk.

Will se întoarse pentru a-i privi pe englezii care se apropiau, iar inima începu să-i bată regulat, sincronizându-se cu răpăitul tobelor. În vreme ce soldaţii

lipsiţi de experienţă din jurul său păreau să nu-şi găsească locul, murmurând, jucându-se cu armele sau căutând să-şi golească vezicile, simţi că temerile sale sunt înlocuite de un calm absolut. Odată cu hotărârea de a lupta venise şi un fel de pace. Părea că în interiorul său căzuse o piatră; luase o decizie grea, care îi susţinea faptele. Acum nu mai exista cale de întoarcere. Curând, calmul acela avea să se transforme în anticipare. Inima sa avea să bată tot mai repede, iar venele de la tâmple aveau să înceapă să-i pulseze. Apoi avea să simtă un fior şi să rânjească în momentul în care-şi va fi apucat lancea, fixându-şi ochii asupra ţintei şi pregătindu-se s-o arunce.

Soarele se înălţase pe cer. Era aproape mijlocul dimineţii. Will estimă că aproape şapte mii de soldaţi trecuseră deja podul. Semnalul avea să fie dat în orice moment. Aşteptându-l, îşi ridică privirea către vârful stâncos al Abbey Craig, acolo de unde ştia că Wallace şi de Moray priveau împreună cu generalii lor înaintarea englezilor. Puseseră la punct ambuscada în consiliul de război de noaptea trecută. Ascultând planul îndrăzneţ pe care îl aflase când primise ordinele în dimineaţa aceea, Will începu să înţeleagă cum reuşise Wallace, mezinul unui cavaler de rang secund, să obţină atâtea victorii în ultimii ani. În ciuda faptului că tânărul uriaş avea jumătate din vârsta lui, fu la fel de însufleţit de el aşa cum îl inspirau cei asemenea tatălui său, precum Owein sau Everard.

Vom lupta în numele regelui John! le strigase Wallace soldaţilor când aceştia se adunaseră. *Vom lupta*

pentru fiii și fiicele Scoției, pentru cei care au fost zdrobiți de tirani!

Când din vârful colinei Abbey Craig se auzi sunetul puternic al cornului, Will simți un fior străbătându-i corpul. Răsunând peste dealuri, cornul înăbuși zgomotul produs de trompetele englezești și îi umplu de exaltare de scoțieni. Will își balansă lancea, apropiind-o de trup, în vreme ce în jurul său se auzeau strigăte de luptă.

Vom lupta pentru pământurile și pentru supraviețuirea noastră.

Armata scoțiană își începu atacul. Will se afla în rândurile cavaleriei care cobora panta ușoară ce ducea către capătul drumului pietruit de la baza colinei Abbey Craig.

Vom lupta pentru libertatea noastră.

În urma lor venea infanteria, un val uriaș revărsându-se peste câmpuri. Flancul drept format din lăncieri se despărți de corpul principal al armatei la ordinul unuia dintre comandanți. O luară la goană înspre sud, îndreptându-se către podul Stirling, acolo unde cei cincizeci de călăreți se aliniaseră pentru a proteja trupele engleze care continuau să înainteze.

Trecând în goană pe lângă cei din jur, trupul său fiind izbit de șaua calului care gonea nebunește, Will își aminti de cuvintele rostite de Wallace. Răsunară tot mai puternic și mai intens, până când deveniră ale lui. Bătălia sa. Motivele pentru care se afla acolo. Asemenea acestei mici armate de scoțieni împotriva măreților trupe engleze, precum David și Goliat, așa

se afla și el în fața lui Edward: un cavaler împotriva unui rege. Edward nu era acolo, dar armata sa, motivul său de *mândrie,* era acolo. Trebuia să însemne ceva lucrul acesta. Era suficient. Ura începu să crească în el, sângele începu să-i clocotească, făcându-l să-și înfigă cu putere pintenii în burta calului, pe sub coiful său rânjind ca un nebun. Liniile soldaților din față începură să se apropie de el, toți își întoarseră caii, își ridicară scuturile și-și pregătiră lăncile. Aceștia erau soldații care îl omorâseră pe Tom fără să crâcnească sau perceptorul care își înfipse spada în spatele lui Duncan. Nu mai erau oameni, ci doar niște bucățele din Edward pe care trebuia să le sfărâme.

Arcașii galezi de pe drumul pietruit lansară o ploaie de săgeți. Însă scoțienii continuau să vină cu repeziciune, atacând năprasnic. Caii săreau peste cei care se prăbușeau la pământ loviți de proiectilele înaripate, urlând de durere. Călăreții se clătinau în șa, apoi erau izbiți de pământ. Unii se rostogoleau și ajungeau iarăși în picioare. Alții nu. Din zona mai puțin abruptă a colinei Abbey Craig soseau generalii în fruntea cărora se aflau Wallace și de Moray, alăturându-se corpului principal al armatei. Wallace călărea urlând și rotind o halebardă uriașă.

Când cavaleria scoțienilor intră cu putere în armata engleză de pe drumul pietruit, se auzi sunetul produs de ciocnirea săbiilor și lăncilor în armuri și scuturi. Caii scoțienilor, mai ușori și mai robuști, erau mult mai potriviți pentru pământul mocirlos decât armăsarii de luptă ai englezilor, îngreunați de armuri

și harnașament. Will își focaliză atenția asupra unui bărbat care purta un coif decupat și-și împinse lancea înainte. Avântul său făcu ca vârful de fier să străpungă armura bărbatului, rupându-i ochiurile, intrând apoi în căptușeala interioară și prin pieptul acestuia. Când bărbatul căzu, lancea se răsuci și Will fu nevoit să-i dea drumul. Își scoase sabia și-și continuă atacul, pătrunzând printre soldații englezi. Sabia străbunicului său, deși cu mult mai scurtă decât cea a unui călăreț, era fără îndoială mult mai eficientă în lupta corp la corp. Fiind presat din toate părțile de soldați, avea prea puțin loc pentru a-și roti calul, darămite să mai trebuiască să lupte și cu o sabie prea mare, însă cu iataganul său putea să-i lovească și să-i străpungă pe toți cei din jurul său. Calul său fu lovit în înghesuiala aceea. Se ridică pe picioarele din spate, rotindu-și ochii, apoi se prăbuși peste unul de lângă el. O sabie trecu șuierând pe lângă Will, la câțiva centimetri de gâtul său, iar o alta îl lovi în coif, amețindu-l. Mânându-și calul cu lovituri din genunchi, își ridică scutul de lemn pentru a bloca ploaia de lovituri care-i făceau brațul să vibreze.

Între timp, Wallace secerase șase cavaleri englezi, înaintând către arcașii galezi, care încă mai trăgeau către pedestrașii scoțieni ce coborau colina. Arcașii se împrăștiară când fură atacați, însă securea lui Wallace îi tăia ca și cum ar fi fost coceni de porumb.

În vreme ce în partea de nord a drumului pietruit lupta continua, infanteria scoțiană atacase pedestrașii englezi care veneau în întâmpinarea lor. Printre ei

se afla și David, orbit de dorința de a răzbuna moartea tatălui său, a cărui imagine îi stăruia în minte. Mânuia o lance lungă, întocmai cum îl învățase Wallace, ținând-o îndreptată către cei care veneau înspre el. În spatele lui se afla Simon, care nu mai purta veșmintele lui de sergent. Acum și el era lăncier.

Zece mii de pedestrași intrară cu o forță uimitoare în avangarda engleză. Cei care erau străpunși de lănci urlau de durere. Pielea lor era sfâșiată, craniile sfărâmate. Împingându-se unii pe alții cu fețele încrâncenate, cizmele lor transformară pământul mocirlos într-un noroi negru și lipicios. Însă englezii erau depășiți numeric și mulți pedestrași fură împinși către râul Forth, ale cărui maluri se prăbușeau sub picioarele lor. Apa era adâncă, iar cei care cădeau sau erau împinși în ea, se înecau încercând să înoate până pe celălalt mal, trași în adâncuri de armura grea. Cavalerii și comandanții englezi erau prea împrăștiați de-a lungul drumului, prea departe și prea ocupați să lupte pentru a le putea spune pedestrașilor care băteau în retragere cum să se reorganizeze.

În vreme ce grosul armatei scoțiene atacase avangarda, flancul drept al lăncierilor care se despărțiseră de ei la începutul atacului reușise să străpungă linia de apărare formată de cei cincizeci de cavaleri englezi care protejau podul. Pământul de sub picioarele lor era și mai mocirlos, iar cavalerii se deplasau cu dificultate, deoarece caii lor alunecau și se afundau în mâl atunci când încercau să-i atace pe scoțienii care se apropiau. Câțiva dintre ei încercară să treacă podul

înapoi pentru a scăpa de măcel, semănând panică printre oameni. Cei de pe celălalt mal al râului voiau să le vină în ajutor camarazilor lor, iar aceștia se retrăgeau din calea scoțienilor care îi hăcuiau. În busculada creată, caii se împingeau și se ridicau pe picioarele din spate, zdrobindu-i sub copitele lor pe cei aflați în apropiere ori împingându-i jos de pe pod. Câțiva cai căzură, împroșcând cu apă, în timp ce cavalerii săreau din șa, afundându-se în râul învolburat. Călăreții se zbăteau o vreme, încercând să respire, apoi se duceau la fund. Alții se agățau de pilonii podului, însă erau uciși de lăncile scoțienilor de pe mal.

Will pară cu scutul lovitura unui cavaler, apoi își trase sabia și o împlântă în gâtul bărbatului. Când alunecă din șa, piciorul cavalerului se prinse în scară, iar calul o luă la goană. Will îi dădu pinteni animalului prin breșa creată, vrând să ajungă la drumul care acum era plin de cadavre. Trecând printr-un grup de pedestrași englezi, Will simți cum îl ustură ochii din cauza transpirației. Îl văzu în față pe Wallace. Tânărul uriaș descălecase și lupta ca orice soldat, rotindu-și sabia cu ambele mâini. Lama trecea prin toți cei care îi stăteau în cale, tăind armuri și carne. Era plin de sânge și privea sălbatic în jur. Adam, plin de transpirație și noroi, lupta lângă el, învârtindu-și bâta cu care spărgea maxilare și capete. Vederea celor doi veri era intimidantă. Îmboldindu-și calul într-acolo, Will văzu un arcaș ridicându-se în picioare cu arcul în mână. Scoțând o săgeată din tolba sa, bărbatul o fixă în arc și-l ținti pe Wallace.

Will își roti cu repeziciune calul când arcașul își încordă arcul. Venind ca o furtună, se aplecă peste șa, croindu-și drum cu sabia. Arcașul se întoarse la auzul copitelor care băteau ca o tobă, iar Will îl lovi în umăr. Lama trecu prin armura bărbatului, sfâșiindu-i carnea. Arcașul urlă de durere și dădu drumul arcului. Săgeata fu trasă în aer și ajunse în apele râului. Bărbatul fu doborât la pământ în clipa următoare, fiind lovit în spate de un alt călăreț. Era Gray.

Rămăsese fără coif, iar părul său alb și aspru era plin de sânge din pricina unei răni, însă rânji cu sălbăticie văzându-l pe Will.

– Pe ei! strigă el, arătând cu sabia liniile împrăștiate ale englezilor. Pe ei! Vor pierde!

În vreme ce lăncierii scoțieni erau gata să cucerească podul, John de Warenne privea îngrozit de pe celălalt mal. Uriașa lui armată fusese ruptă în două cu dibăcie, capul ei fiind îndepărtat de restul trupului. Acum, că scoțienii blocaseră intrarea pe drumul pietruit formând un zid de lănci, nu putea decât să privească neputincios cum aproape șase mii de soldați erau măcelăriți în fața sa. Arcașii săi ar fi putut să-i țină la distanță pe scoțieni pentru destul de multă vreme astfel încât să-i permită zdrobirea celor de pe pod și să conducă un atac. Dar arcașii plecaseră cu Cressingham în avangardă. Neputând să-și folosească armele letale de la o distanță atât de mică, cădeau seceraţi cu sutele. De Warenne nu mai vedea stindardul trezorierului. Deschise gura pentru a le striga noi

ordine trupelor sale, dar cuvintele i se opriră în gât. Zgomotul bătăliei ar fi acoperit orice ar fi spus.

– Lordul meu, murmură unul dintre cavaleri, apropiindu-se de el cu fața palidă. Ce facem?

John de Warenne, unul din cei mai puternici bărbați din Anglia, comandant veteran în peste douăsprezece campanii, dădu din cap.

– Nu știu, rosti el cu voce aspră. Eu...

Se opri, văzându-i pe cavalerii săi cum sar în apă, împinși și loviți de către scoțieni. Ultimii soldați de pe pod alergau înapoi, unii dintre ei mergând de-a bușilea, alții trăgând după ei camarazi răniți. Câțiva lăncieri scoțieni avansau încet pe pod, omorându-i pe cei care rămăseseră în urmă, însă păreau să o facă cu precauție.

– Dați-i foc, strigă de Warenne. Dați foc podului și sunați retragerea.

Ceea ce mai rămăsese din armata engleză condusă de John de Warenne se întoarse cu spatele la râul Forth și părăsi câmpul de luptă, lăsându-i pradă morții pe cei rămași în urmă după incendierea podului.

În mai puțin de o oră, bătălia se terminase, iar scoțienii triumfaseră. Uciderea răniților, un lucru înfiorător, continuă alte câteva ore, însă curând, pe câmpurile călcate în picioare, nu rămaseră în viață decât cei victorioși. Fuseseră omorâți peste o sută de cavaleri englezi, mai bine de cinci mii de pedestrași și o mare parte din contingentul arcașilor galezi. Toți fură dezbrăcați de armuri și dezarmați, apoi aruncați în râu. Muriseră foarte puțini scoțieni, cu toate că Andrew de Moray fusese lovit în piept și scos de pe câmpul de luptă de

oamenii săi. Corpul umflat al lui Hugh Cressingham fu găsit printre morți, străpuns în abdomen de o suliță. Nebuni de furie, scoțienii se călcară în picioare pentru a ajunge la grăsanul ale cărui taxe îi aduseseră în pragul înfometării. După ce-l dezbrăcară, un bărbat își trase sabia și, urlând de bucurie, tăie organele genitale ale trezorierului, în uralele camarazilor săi. Acesta fu semnalul care declanșă alte atacuri frenetice, cu toții fiind disperați să le dovedească compatrioților ceea ce reușiseră, și fiecare trase câte un pumnal sau cuțit, începând să hăcuiască trupul lui Cressingham, fiecare bucată de piele sângerândă reprezentând o mărturie a victoriei lor, pe care o așteptaseră atât și pentru care munciseră atât de mult.

Will îl găsi pe David pe câmpurile din apropierea râului, acolo unde podul Stirling continua să ardă. În aer se ridica un fum negru, care făcea ochii să lăcrimeze. Amândoi erau leoarcă de sudoare și plini de sânge. Will își scoase coiful și-și îmbrățișă bărbătește nepotul, apoi se întoarse și-l văzu pe Simon cum se apropia șchiopătând, plin de noroi, sprijinindu-se în lance din pricina unei tăieturi la coapsă. Will, care schimbase câteva cuvinte cu grăjdarul de când îl scosese din cușca lui Wallace, întinse mâna. Simon o apucă și o strânse, în jurul lor continuând să se audă uralele scoțienilor.

După ce găsi pe cineva care să se îngrijească de rana lui Simon, Will se prăbuși epuizat pe drumul pietruit. Umărul și brațul cu care ținuse scutul ardeau și simțea sângele pulsând în mâna cu care manevrase sabia. Stând acolo în soarele de amiază, mirosul înțepător

al morţilor umplându-i nările, închise ochii şi-şi imagină reacţia lui Edward când i se va spune că măreaţa lui armată fusese învinsă de o adunătură de ţărani şi proscrişi. Savură din plin imaginea aceasta, jubilând. Soarele fu acoperit de o umbră, iar când Will deschise ochii îl văzu pe Wallace stând în faţa lui, plin de sânge închegat.

– Gray mi-a spus că ar trebui să-ţi mulţumesc. Ai avut grijă să nu fiu atacat din spate.

– Nu trebuie să-mi mulţumeşti.

Wallace zâmbi.

– Vino. Întinse braţul. Când Will îl apucă, Wallace îl ridică în picioare. Nu s-a terminat încă.

După trecerea fluxului, Wallace şi generalii lui îi reorganizară pe soldaţii sleiţi de puteri, conducând cavaleria înspre malul mai puţin abrupt al râului, trecând apa. Au urmărit apoi necruţători armata în retragere a englezilor, ucigând pedestraşii rămaşi în urmă şi grupuri de călăreţi, ajungând până în apropierea graniţei.

Ulterior s-a aflat că John de Warenne călărise cu atât de multă furie ca să scape de ei, încât nu-şi odihnise calul până când nu ajunsese la Berwick.

15

Pădurea Selkirk, Scoția
21 iunie 1298

Will își scoase cămașa de corp și-și suflecă nădragii, apoi păși cu atenție peste pietrele acoperite de mușchi și intră în râu. În comparație cu aerul fierbinte, apa era rece ca gheața. Aplecându-se, umplu castronul, apoi, folosind o mână de săpunariță, începu să îndepărteze grăsimea de la masa de noaptea trecută, ascultând clipocitul apei.

– Bună dimineața.

Will ridică privirea și o văzu pe Christian coborând malul încărcată cu o mulțime de castroane din lemn. Dădu din cap în semn de salut.

Ea zâmbi, își suflecă mânecile rochiei verde-deschis și scufundă un blid în apa înspumată. Pe chipul ei jucau razele care se strecurau printre frunzele aninilor și velnișilor ce creșteau pe malurile râului.

– Astăzi va fi iarăşi foarte cald. Îl privi pe Will, iar zâmbetul ei se transformă într-o privire curioasă. Cine ţi-a făcut aia?

Când arătă către spatele lui, Will îşi dădu seama că se referea la liniile argintii care îi brăzdau spinarea, urmele rănilor făcute de Everard atunci când îl biciuise cu atât de mulţi ani în urmă.

– Un vechi maestru.

Christian aşeză castronul pe iarbă şi se lăsă jos, aducându-şi genunchii la piept. Avea în jur de treizeci de ani, însă stând aşa acolo, părul ei roşcat răvăşit de somn, dădea impresia că are doar optsprezece. Will îşi dădu seama că o priveşte stăruitor, aşa că scufundă iarăşi castronul în apă, cu toate că era curat.

– Şi aia? Christian arătă înspre genunchiul lui, acolo unde nădragii suflecaţi lăsau să se vadă o umflătură ciudată.

– Am căzut în puţul unei fântâni, murmură el, amintindu-şi chipul plin de băşici al lui Angelo Vitturi, triumfător, dispărând după ce plonjase în golul din spatele său. Piciorul, care fusese rupt în două locuri, încă îl mai durea, în special iarna; o durere surdă care uneori îl trezea în toiul nopţii.

– Pe astea le ştiu, spuse Christian arătând înspre fruntea, umărul şi gamba lui, toate însemnate cu cicatrice de la răni mai recente, apărute în ultimul an, după bătălia de la podul Stirling. Şi... Îşi miji ochii, privind cercetător, apoi dădu din cap. Asta e tot. Nu mai văd altele... Ba nu, stai. Mai e una, pe braţul tău.

Will se uită la pielea rozalie de pe brațul său, uitând de castronul din mână. Cicatricea de-abia se vedea. Îl uimise faptul că o remarcase. Își ridicase brațele pentru a se proteja de flăcările uriașe. Tăciuni aprinși căzuseră peste el, iar în fața sa se ridicase un zid de flăcări când încercase să urce scările. Părul de pe braț arsese complet, iar pielea începuse să se umfle. Totuși, cicatricea era atât de mică, atât de lipsită de semnificație. Patetic. Dacă ar fi fost rănit mai grav, poate că s-ar fi simțit mai bine. Însă de fiecare dată când vedea peticul acela de piele rozalie fără păr își amintea cât de jalnice fuseseră eforturile sale de a-și salva soția. *Ai lăsat-o să ardă din cauza lui Garin, din pricina a ceea ce a făcut cu el. Te-a înșelat și ai vrut ca ea să sufere.*

– Nu!

Dându-și seama că vorbise cu voce tare după expresia de încruntare de pe chipul lui Christian, Will se îndreptă de spate și goli castronul. Însă degetele încă îi tremurau când încercă să-l șteargă de nădragi, și-l scăpă. Castronul căzu în apă și se îndepărtă de el, plutind ca o bărcuță.

Christian își ridică rochia și intră în apă de pe malul mai puțin abrupt, strâmbându-se când păși în picioarele goale pe pietre.

– Pot și eu, spuse Will, în timp ce ea înainta încetișor, întinzând o mână pentru a-și ține echilibrul și ținându-și rochia deasupra genunchilor cu cealaltă. Ai grijă, e mai adâncă aici. Se îndreptă către ea, pășind cu atenție peste pietrele alunecoase.

– Am reuşit, spuse ea când luă castronul. Apa foarte rece îi tăiase răsuflarea, ajungându-i acum până la coapse. Dădu drumul rochiei, materialul subţire al acesteia închizându-se la culoare pe măsură ce se îmbiba cu apă. Îi întinse castronul lui Will, însă când acesta vru să-l ia, ea alunecă. Aruncă blidul, dar el reuşi să o apuce de încheietură. Christian îşi regăsi echilibrul şi zâmbi. Îl privi pe Will şi se îmbujoră pe dată.

Ţinând-o de încheietură, Will îi simţi pulsul accelerat.

– Will, eu...

– Ai scăpat castronul.

Privind peste umăr, Will îi văzu pe Simon şi David pe mal. Grăjdarul îl privea iscoditor. David rânjea. Will îi dădu drumul lui Christian şi pescui blidul.

– Sir William Wallace vrea să vorbească cu tine, spuse David, după ce Will ieşi din apă, urmat îndeaproape de Christian. Asta dacă nu eşti foarte ocupat, adăugă el.

– Ţi se pare că sunt ocupat? Will se uită la Christian, care îşi storcea rochia, aplecată peste maldărul de castroane murdare, cu spatele la el. Îşi luă cămaşa de corp şi o trase pe el.

După ce plecară către tabără, mergând printre copaci, David se apropie de el.

– Nu face pe prostul, unchiule. Te-am văzut.

Will se opri şi se întoarse către el.

– Dacă ţi se pare că ai văzut ceva, să ştii că te înşeli.

Zâmbetul lui David pieri.

– Îmi pare rău, eu...

– Întoarce-te la antrenament, te rog. Nu cred că nu mai ai nevoie de practică.

David îl privi stăruitor.

– Dacă sunt atât de incompetent, atunci de ce m-a numit cavaler sir William? Porni nervos printre arbuşti.

Will vru să strige după el, însă se opri şi dădu din cap.

– Vă împrieteneaţi?

– N-ar fi trebuit să spun asta, ştiu.

– Vreau să zic acolo, replică Simon, arătând cu capul înspre râu.

Will se încruntă.

– Şi tu?

– Când trăieşti într-un astfel de loc, unul lângă altul, unele lucruri se observă cu mai multă uşurinţă, zise Simon, grăbindu-se pentru a ţine pasul cu Will, care o luase din loc. Eu aş avea mai multă grijă, dacă aş fi în locul tău. Nu cred că vrei să ţi-l faci duşman pe fratele ei.

– A fost căsătorită cu fratele lui Gray, spuse Will nervos. Asta înseamnă că e cumnatul ei.

– Bine, indiferent ce-o fi, să ştii că e foarte protector. Ysenda mi-a spus că, atunci când a murit soţul lui Christian, Gray a jurat să aibă grijă de ea.

– Dumnezeule, Simon, a venit să spele vasele. Ce trebuia să fac? Să o ignor?

– Ce cauţi aici, Will? spuse Simon dintr-odată. A trecut mai bine de un an. Cât ai de gând să te mai ascunzi, purtându-te ca şi cum n-ai fi lăsat nimic în urma ta?

– Să mă ascund? Will se întoarse. Am purtat un război!

– Războiul altuia. Aceasta e bătălia lui Wallace. A lui, a lui Gray, a celorlalți, chiar și a lui David. Asta e casa lor.

– Este și a mea.

– Ai petrecut mai multă vreme în Țara Sfântă decât aici.

– Și anii au făcut ca locul acela să devină casa mea?

– Nu. *Noi* facem ca un anume loc să ne devină casă. Se întâmplă asta când ne așezăm la casa noastră, când ne simțim bine și suntem fericiți. Te cunosc, Will. Te știu de când aveai unsprezece ani, și știu că acum nu ești fericit, nu te simți confortabil și nu ești liniștit.

– Nu vreau să vorbesc despre așa ceva. De câte ori vrei să-ți spun asta?

Simon se luă după el atunci când Will se îndepărtă.

– Voi înceta să te mai întreb atunci când îmi vei răspunde sincer și-mi vei spune când vom pleca de aici.

– Voi pleca după ce Edward va fi înfrânt.

– Asta crezi că făceai în Anglia? Îl învingeai pe Edward? Îl făceai să plătească pentru tot ce a făcut aici? Privirea lui Simon era necruțătoare. Pentru că eu am impresia că tâlhăreai și omorai.

Will se întoarse către el.

– N-am ucis pe nimeni, nu sunt asemenea... Se îndepărtă.

– Asemenea cui? Asemenea oamenilor ăstora pe care îi numești camarazii tăi?

– Wallace a încercat să-i oprească pe cei care au depășit limita. Știi și tu că a încercat. Will dădu din cap. Nu-i poți învinui pentru asta, Simon. Voiau să se răzbune pentru cei șapte ani de violuri și măceluri, să se răzbune pentru Berwick și Edinburgh. Însă mai presus de asta, voiau să supraviețuiască. Scoția era la pământ după bătălia de la Stirling. În vreme ce noi încercam să salvăm regatul, culturile noastre putrezeau în câmp. Victoria n-a făcut ca porumbul să crească mai înalt și dobitoacele să se îngrașe, nu-i așa? A trebuit să invadăm Anglia, căci altfel întreaga țară ar fi murit de foame.

– Dar cei din Northumberland și din Cumbria? Cu ce s-au hrănit peste iarnă?

– Majoritatea și-au găsit adăpost în Newcastle și Carlisle, răspunse Will supărat. Însă cuvintele sale păreau seci.

După bătălia de la podul Stirling, revoltele nu încetaseră. Dimpotrivă, crescuseră în intensitate. Vestea cu privire la incredibila victorie asupra englezilor se răspândise cu repeziciune, înfierbântând inimile și gândurile scoțienilor. Englezii nu mai erau aceeași forță teribilă, de nestăvilit. Erau oameni ca toți ceilalți, oameni care puteau fi uciși. Chiar și după moartea lui Andrew de Moray, pricinuită de rana primită în război, scoțienii continuaseră să vină sub steagul lui Wallace, iar câteva săptămâni mai târziu, mirosul sângelui fiind încă proaspăt pentru toți, tânărul uriaș condusese armata către Anglia.

Trecând râul Tweed și ajungând în Northumberland, distruseseră toate culturile și uciseseră toate

animalele, dăduseră foc mănăstirilor, jefuiseră orașele și îi uciseseră pe oamenii acestora. Locuitorii nordului Angliei, majoritatea fără să fi participat la războiul împotriva vecinilor lor, plătiseră pentru violențele regelui lor. Și plătiseră amarnic. Cei care reușiseră să scape din calea scoțienilor invadatori se întorseseră la casele lor de îndată ce hoarda plecase, însă și-au dat seama că nu mai aveau un adăpost deasupra capului ori hrană pentru iarna care se apropia. Curând, cei rămași fără locuință și cei care sărăciseră se refugiaseră în Newcastle. Scoțienii jefuiseră ținutul, trecând peste graniță tot ce reușiseră să adune pentru a-și hrăni familiile înfometate.

Fără ca nimeni să le stea în cale, scoțienii își vărsaseră toată furia adunată vreme de ani buni asupra orașelor și satelor. Wallace și generalii săi încercaseră să reinstaureze ordinea, recurgând chiar la pedeapsa prin spânzurare pentru cei care comiteau violențe în mod nejustificat, însă la Stirling fusese spart un baraj, iar valul de apă nu putea fi oprit până când ultima picătură nu avea să se scurgă. Oamenii lui Wallace îi spuneau William Cuceritorul, iar numele lui le-a devenit curând cunoscut și celor din sud, răsunând în toate comitatele din Anglia, acolo unde frica și ura împotriva lui și a oamenilor săi au crescut considerabil. Însă regele lor încă se afla în Flandra, iar supușii săi nu puteau fi protejați. Locuitorii nordului Angliei au scăpat de mânia scoțienilor abia la mijlocul iernii, după căderea primei ninsori, care i-a determinat pe invadatori să treacă din nou dincolo de râul Tweed.

– Mi-ai promis că te vei gândi la reîntoarcerea ta în Franța împreună cu mine, spuse Simon, urmărind schimbarea expresiei de pe chipul lui Will. Poate că Robert va reuși să te aducă din nou în rândul cavalerilor templieri. N-ai de unde să știi dacă Hugues va încerca să se opună. Ți-a fost prieten. Oricum ar fi, trebuie să repari greșeala pe care ai făcut-o încălcându-ți jurămintele. Nu poți rămâne aici, prefăcându-te că n-ai fost niciodată cavaler. E lucrul pe care ți l-ai dorit toată viața. Nu poți lăsa ca durerea pricinuită de ceea ce i s-a întâmplat lui Elwen să distrugă tot ce ai fost vreodată. Și știu că ți-e dor de fiica ta. Văd lucrul acesta în privirea ta de fiecare dată când Ysenda o îmbrățișează pe Alice, o dojenește pe Margaret sau îl laudă pe David. La naiba, și *mie* mi-e dor de Rose! Mi-e dor de camarazii noștri, de casa noastră.

– Nu cred că e fiica mea, Simon. Rosti cuvintele cu repeziciune și Will păru surprins de faptul că spusese asta.

Simon rămase tăcut.

– Garin? zise el în cele din urmă, privindu-l pe Will cum se întoarce. M-am gândit multă vreme la ce spunea atunci, când a ars casa lui Andreas. Ești sigur că e fiica lui?

Will deschise gura, apoi strânse din buze.

– Am promis că mă voi gândi la reîntoarcerea în Franța înainte de a afla că armata lui Edward se îndreaptă în marș spre Scoția. Nu pot pleca acum. Au nevoie de mine aici.

– Alții au mult mai multă nevoie de tine, strigă grăjdarul când Will se îndepărtă. De data aceasta rămase pe loc.

Cu vorbele lui Simon continuând să-i răsune în urechi, Will se îndreptă către cortul lui Wallace. După împăcarea lor de la Stirling, ajunsese să se bucure de compania lui Simon, familiaritatea prieteniei lor reprezentând o adevărată ușurare după atât de mult timp petrecut printre necunoscuți. Însă după invazia Angliei, Simon începuse din nou să-l întrebe când se vor întoarce la vechiul lor trai, de parcă lucrul acesta ar fi fost imposibil de evitat. Simon nu înțelegea. Grăjdarul credea că Will părăsise Templul și fugise în Scoția din pricina durerii pe care o resimțea în urma pierderii lui Elwen și pentru a-și proteja familia. Will nu putea să-i spună adevărul, pentru că ar fi trebuit să-i vorbească despre Frăție și despre Edward; ar fi trebuit să-i spună lui Simon că îl mințise toți acei ani și că nu-l cunoștea câtuși de puțin. Că nu săgeata unui mameluc îl ucisese pe Garin. Ci propria lui sabie.

– Campbell, îl salută scurt Wallace când Will se apropie de corturile așezate în cerc.

Stătea lângă foc și ținea în mâini o hartă ferfeniță. Adam și Gray se uitau peste umărul lui. În anul care trecuse de la marea sa victorie, Wallace devenise mai morocănos. Moartea camarazilor și dușmanilor săi își lăsase amprenta asupra sa, lucru ușor de văzut în ochi, pe chipul și brațele lui brăzdate de cicatrice.

– Am primit vești.

– Despre englezi?

– Se îndreaptă către Roxburgh. Avangarda va ajunge acolo în câteva zile. Iar regele nu e cu mult în urma lor.

– Cam câţi sunt?

– Iscoadele cred că sunt cam şapte mii de călăreţi şi mari contingente conduse de Bek şi de Warenne.

– Contele vrea să-şi răscumpere laşitatea de care a dat dovadă la Stirling, spuse Adam batjocoritor.

– Şi mai bine de douăzeci de mii de pedestraşi, încheie Wallace.

– Dumnezeule, murmură Will.

Gray îl aprobă cu o scurtă mişcare din cap.

– Nenorocitul vrea să ne dea o lecţie.

– Am mai aflat, continuă Wallace, privindu-l pe Will, că templierii i-au îngăduit regelui să-şi odihnească armata la preceptoriul din Liston. Câţiva cavaleri din Anglia, în fruntea cărora se află Brian le Jay, se îndreaptă şi ei spre nord.

Will simţi dintr-odată o apăsare în suflet.

– Loialitatea episcopului de Durham şi a contelui de Surrey nu poate fi pusă la îndoială. Când ne-am întâlnit prima dată mi-ai spus că templierii au fost constrânşi de Edward să-l ajute. Vor lupta de bunăvoie în campania asta?

Cu părere de rău, Will încuviinţă.

– Dacă Marele Maestru i-a ordonat lui Brian le Jay aşa ceva, atunci da, templierii vor lupta.

– Mai multă cavalerie împotriva căreia trebuie să luptăm, murmură Adam. Iar noi avem mai puţin de o mie de cai.

Wallace se uită la el.

– Ştiam că va sosi ziua aceasta. De ce crezi că ne-am petrecut ultimul an mărindu-ne efectivele şi antrenând lăncierii? Nimic nu se schimbă. Ne vom respecta planul. Wallace se întoarse către Will. Vreau ca tu şi Gray să supravegheaţi pustiirea pământurilor din sud şi din est. Majoritatea locuitorilor de acolo s-au ascuns în pădure. I-am prevenit deja. Cei care şi-au întârziat plecarea o vor face de îndată ce le veţi arde casele şi culturile. Wallace părea încrâncenat. Vreau ca toate cerealele să fie arse, orice picătură de apă să fie otrăvită, iar dobitoacele să fie alungate în pădure. Vreau ca pământul pe unde va trece armata lui Edward să fie pârjolit şi mort. Când terminaţi, îndreptaţi-vă spre nord. Vom campa în apropiere de Stirling.

– Eşti sigur că Edward îşi va conduce armata către nord? întrebă Gray.

Will răspunse înaintea lui Wallace.

– Preceptoriul Templului din Liston se află pe drumul spre nord. Dacă Edward vrea să-şi ridice tabăra acolo, e clar că intenţionează să atace Stirlingul. Nu e doar o regiune vitală din punct de vedere strategic, ci şi locul în care a suferit cea mai cruntă înfrângere. Vrea să se răzbune.

– Vom lăsa foametea şi setea să lucreze pentru noi pe căldura asta, murmură Wallace, uitându-se la cerul albastru-plumburiu. Când armata sa va fi slăbită şi cu moralul la pământ, atunci vom ataca.

– Atunci și restul nobililor regatului nostru îți vor cădea la picioare, plini de recunoștință, adăugă Gray cu putere.

Wallace nu răspunse.

Privindu-l, Will nu era sigur că așa ceva i-ar fi plăcut uriașului. Wallace părea stânjenit de reputația sa, care crescuse foarte mult după bătălia de la Stirling, ceea ce îi determinase pe puternicii magnați ai Scoției să-i recunoască succesul și să-l recompenseze, ridicându-l la rangul de cavaler.

Robert Bruce, contele de Carrick, fusese cel care îl învestise. Tânărul trecuse peste voința tatălui său, care pregătise orașul Carlisle pentru venirea lui Edward, și schimbase tabăra, luptând de partea scoțienilor. Câțiva lorzi și episcopi, urmând exemplul lui Bruce, îl proclamaseră pe Wallace gardian al ținutului, dar chiar și cu noul său titlu nobiliar, el rămăsese tot în pădurea Selkirk, ducând aceeași viață grea alături de oamenii săi. Când Will îl întrebase de ce, Wallace îi spusese că ițele încurcate ale nobilimii erau un lucru periculos, căci tocmai această dragoste de bogăție și posesiuni îi determinase pe nobilii Scoției să se lepede de țara lor, iar el nu voia să repete greșeala. Însă o asemenea sfidare fățișă nu fusese pe placul tuturor. Majoritatea nobililor, se știa, fuseseră ofensați de primirea lui în rândurile lor și le era teamă de puterea lui și de armata în continuă creștere pe care o comanda.

– Ar trebui să o luăm din loc dacă vrei să facem totul înainte de sosirea englezilor, spuse Gray.

Will rămase în urmă când îl strigă Wallace.

– Vei putea lupta împotriva fraţilor tăi templieri?

Will făcu o pauză, surprins de întrebare şi de duritatea cu care fusese adresată.

– Îmi pui la îndoială loialitatea?

– Ştiu că îmi eşti credincios, Campbell. În ultimul an ai dovedit asta de mai multe ori. Dar ai fost templier pentru mult mai multă vreme decât timpul de când faci parte din armata mea. Aş înţelege dacă ai şovăi, nevoit fiind să te lupţi cu cei cărora le-ai jurat că-i vei apăra cu preţul vieţii.

Will se gândi la bătălia care avea să urmeze. Însă tot ce putea să vadă era chipul arogantului Edward. Nu simţea decât că devine din ce în ce mai nerăbdător, că îşi doreşte cu ardoare să-l întâlnească pe câmpul de luptă. Dădu din cap.

– Ştiu cui îi sunt credincios.

Templul Liston, Scoţia
21 iulie 1298

Edward închise ochii, încercând să se odihnească. Picături de sudoare i se prelingeau pe spate, iar hainele de mătase i se lipiseră de piele. Aerul care intra pe fereastră era fierbinte. Se auzea zumzetul soldaţilor şi cailor de dincolo de zidurile preceptoriului. Ceva mai aproape, răsunau distonant notele care coborau şi urcau ale unei harpe. Muzica ar fi trebuit să-l liniştească, însă lui i se părea de-a dreptul supărătoare. După câteva momente, Edward se ridică din pat.

– Ajunge.

Muzica se opri.

– Vreţi să beţi, stăpâne? Un paj se apropie cu un pocal plin cu vin.

Edward se strâmbă după ce luă o înghiţitură.

– E cald.

– Îmi pare rău, maiestate. Au stat prea mult în soare butoaiele.

Edward aruncă pocalul, împroşcând peretele şi pe un alt paj cu vin roşu.

– Animalele din menajeria regală mi-ar fi fost de mai mult ajutor! Pieriţi din faţa ochilor mei!

Neavând nevoie de încă un îndemn, pajii ieşiră repede, lăsându-l pe Edward să se plimbe nervos prin încăperea sufocantă. Era chinuit de tot felul de gânduri. Grijile acestea îi acaparau toată atenţia. Nu înţelegea cum de evenimentele luaseră o astfel de întorsătură. În urmă cu o lună plecase în fruntea unei armate uriaşe, plin de convingere şi înflăcărare.

Pentru războiul acesta, Edward reuşise să obţină ajutorul întregului său regat; semăna cu un război sfânt având în vedere zelul celor chemaţi la luptă de către preoţi şi pristavi. Fuseseră chemaţi la arme pedestraşi şi arcaşi din Ţara Galilor şi Irlanda, călăreţi şi trăgători cu arbaleta din Gasconia şi alţi vasali de-ai săi, în vreme ce locuitorii întregului regat erau convinşi să-i urască pe scoţieni. Preoţii vorbiseră despre crimele lui Wallace şi ale oamenilor săi în toate colţurile Angliei. Scoţienii erau nişte căpcăuni. Mâncau bebeluşi, siluiau măicuţe şi hăcuiau preoţi. La vremea plecării armatei

lui Edward, întreaga Anglie se ruga pentru ei. Aveau să-i nimicească pe scoţienii cei huliţi, să răzbune atrocităţile comise în Northumberland şi Cumbria. Monstrul Wallace şi oamenii săi trebuiau să moară.

Imediat după trecerea graniţei, înaintaseră către Edinburgh, una dintre puţinele cetăţi care rezistaseră revoltei scoţienilor. Însă în loc să găsească locuitori înspăimântaţi pe care să-şi verse mânia şi oraşe pe care să le jefuiască, regele şi oamenii săi nu întâlniseră decât pământuri pustiite şi sterpe. La început fuseseră surprinşi. Apoi, continuându-şi marşul care deveni o adevărată corvoadă sub soarele arzător, începuseră să fie deranjaţi de împrejurimile abandonate, acestea reuşind chiar să-i înnebunească în cele din urmă.

Din Roxburgh până la Templul Liston, toate aşezările prin care trecuseră fuseseră părăsite. Casele din nuiele, cu pereţii tencuiţi, erau goale, iar dincolo de uşile lor deschise era linişte. Soldaţii englezi le luaseră cu asalt, răsturnând mobila, deschizând butoaie şi cufere. Nu găsiseră nimic de valoare sau de mâncare, astfel că-şi continuaseră drumul pe câmpurile sterpe unde răsăriseră ca nişte picături de sânge maci, ridicând praf cu cizmele pe care le târşâiau. Transpirau şi osteneau sub cerul albastru-metalic. Armura li se freca de corp, buzele le erau crăpate şi sângerau, iar picioarele le erau pline de băşici. Raţiile lor se micşoraseră treptat, apoi dispăruseră cu desăvârşire. Uneori trecuseră pe lângă ferme care încă mai fumegau şi câmpuri arse şi negre. Arcaşii trăgeau în corbii care se roteau deasupra cadavrelor în descompunere ale vitelor,

iar carnea crudă era împărţită pe ascuns doar câtorva companii norocoase. Dar pentru majoritatea soldaţilor, fiecare marş epuizant se termina cu stomacul gol şi visau din ce în ce mai des la mâncare.

Nimeni nu ştia unde se află inamicii, căci nu mai rămăsese niciun om care să le ofere informaţii unde s-ar afla Wallace. Erau trimise iscoade, însă acestea se întorceau fără veşti. Mulţi soldaţi îşi petreceau nopţile treji, aşezaţi în jurul focurilor de tabără, privind înspre întunericul din depărtare, aşteptând să zărească strălucirea fierului în lumina lunii. Cu două zile înainte să ajungă în Edinburgh, în nord se stârnise o furtună, vântul biciuindu-le feţele. În noaptea aceea priviseră cerul străbătut de fulgere care se reflectau în marea îndepărtată. Edward organizase o flotă care să înainteze alături de ei de-a lungul coastei de est, şi cu care să se întâlnească în Leith pentru a le furniza mult aşteptatele provizii. Însă atunci când armata ajunsese în Edinburgh, în loc să găsească nave încărcate cu grâne şi carne, docurile portului erau pustii. Se spunea că furtuna îi forţase să se întoarcă, astfel că acum îi ameninţa foametea. A doua zi sosiseră trei vase, însă cu excepţia câtorva saci de grâne care fuseseră trimişi imediat gărzii regale şi comandanţilor, în calele acestora nu se aflau decât butoaie cu vin. După plecarea trupelor către Templul Liston, soldaţii începuseră să se îmbolnăvească. Galezii şi irlandezii, care supraviţuiseră cu raţii infime chiar şi înainte ca acestea să se epuizeze, fuseseră nevoiţi să se hrănească cu iarbă şi scoarţă de copac. Regele îl trimisese pe Anthony

Bek să asedieze două castele din apropiere, din care ar fi putut fi lansat un atac, însă asta se întâmplase cu aproape o săptămână în urmă, și de atunci nu mai primise nicio veste de la episcop.

Edward se opri și se afundă în patul său, care fusese transportat din apartamentele sale din York în reședința templierilor. Cu toții fuseseră surprinși de înfrângerea de la Stirling de anul trecut, pentru că nimeni nu se așteptase la așa ceva. Însă la doar câteva luni după asta, evenimentele din Flandra luaseră o întorsătură neașteptată, transformându-se într-un adevărat coșmar.

Când ajunsese în Ghent toamna trecută, Edward se întâlnise imediat cu Guy de Dampierre pentru consolidarea alianței împotriva francezilor. După ce fuseseră înștiințați că armata regelui Filip se îndreaptă în marș către Flandra, forțele anglo-flamande plecaseră în întâmpinarea lor către Vyve-Saint-Bavon. Francezii îi puseseră pe fugă în mai puțin de o oră. La scurt timp după aceea, când răniții încă se mai întorceau în Ghent, Edward aflase despre bătălia de la Stirling. Lăsându-l pe Guy de Dampierre să-l înfrunte singur pe victoriosul Filip, regele anulase căsătoria și se întorsese în Anglia pentru a răzbuna înfrângerea. Era însă conștient de cât de incompetent începea să se dovedească a fi. Toți baronii susțineau această nouă campanie, însă se temea că dacă nu le va oferi o victorie decisivă, murmurele de nemulțumire aveau să se transforme cu repeziciune în nesupunere.

Posibilitatea ca Anglia să se confrunte cu un război civil se strecurase cu ușurință în mintea lui Edward,

invadându-l ca o otravă, slăbindu-i puterile. În urmă cu câteva luni, le spusese generalilor săi în timpul unui discurs fulminant la York că vrea ca după moarte pe monumentul său funerar să scrie *Scottorum Malleus*. Ciocanul scoțienilor.

Ascultând zgomotele armatei gata să se răzvrătească din pricina foametei, cuvintele rostite atunci păreau să-și bată joc de el.

– Maiestate!

Se deschise ușa și intră contele de Surrey.

Înfrângerea de la Stirling își lăsase amprenta asupra lui John de Warenne, îmbătrânindu-l brusc. Era tras la față, avea părul grizonant și mergea șchiopătat, neputând îndoi piciorul afectat de gută. În urma sa intră Brian le Jay. Chipul maestrului templier era ars de soare, iar pielea de pe nas începuse să se cojească. Nici unul dintre ei nu era pe placul lui Edward. De Warenne îi amintea de rușinoasa înfrângere, iar le Jay fusese mai degrabă o povară decât un ajutor, executând ordinele fără nicio tragere de inimă, punând la îndoială aproape orice decizie.

– Templierii au distribuit și ultimii saci de grâu, stăpâne, spuse de Warenne cu glas puternic. N-a mai rămas nimic.

– Dar în depozitele lor personale? Acolo nu mai e nimic? întrebă Edward privindu-l stăruitor pe le Jay.

– Și noi trebuie să avem suficiente provizii, maiestate, răspunse cu hotărâre templierul. Altfel nu-ți vom putea fi de folos pe câmpul de luptă.

– Care câmp? se repezi Edward. Care bătălie? Am aflat ceva despre ei?

John de Warenne dădu din cap dezaprobator.

– Nimic.

– Atunci spune-le iscoadelor că, dacă nu au nimic de raportat, nici să nu se mai întoarcă!

– Maiestate, murmură de Warenne, soldații sunt neliniștiți. Nu mai putem continua astfel. Vor începe să dezerteze dacă nu le umplem stomacurile și dacă nu le dăm o armată cu care să se lupte. S-ar putea să trebuiască să ne întoarcem în Edinburgh. Acolo există mai multe șanse de a găsi ceva de mâncare.

– Nu, spuse brusc Edward. Rămânem până se întoarce Bek. Dacă a fost victorios, atunci va aduce provizii din cele două castele. Făcu o scurtă pauză, privind un butoiaș de vin. Mult mai multe se găseau în afara zidurilor preceptoriului, încărcate în care. Până atunci, împarte vinul pe care l-am luat de pe vase. Le va ridica moralul.

De Warenne încuviință, însă le Jay ripostă.

– Vin, maiestate? Majoritatea oamenilor n-au mâncat nimic în ultimele zile. Dacă vor bea pe căldura aceasta...

– Nu mi te opune, le Jay, răspunse Edward. Îți jur că-mi voi pune armata să-ți atace preceptoriul. Promisiunea că vor găsi carne și bere înăuntru va fi suficientă ca să-i motiveze.

Ochii lui Brian le Jay sclipiră, plini de furie. Înghițindu-și răspunsul, încuviință și părăsi încăperea cu pași mari.

O oră mai târziu, când butoaiele cu vin de Gasconia fuseseră duse în tabăra soldaților, se auziră uralele vlăguite ale acestora. Amețiți de soare și de epuizare, oamenii băură castroane întregi. Unii își împingeau camarazii deoparte pentru a ajunge la lichidul dulce care le înțepa gâtlejurile uscate și le năclăia gurile. Brian le Jay și Maestrul templier al Scoției priveau tăcuți din spatele porților preceptoriului în vreme ce soldații mergeau împleticit pe tot cuprinsul taberei, unii dintre ei vomitând aproape imediat după ce dădură pe gât vinul care își făcuse efectul cu repeziciune în stomacul gol. Uralele și râsetele celor beți se transformară curând în certuri și strigăte. O companie de soldați galezi, nervoși din pricina rațiilor infime, dădură să atace carele cu provizii ale gărzii regale. Soldații englezi îi opriseră și astfel se iscă o încăierare. Câțiva preoți încercară să pună capăt luptei, postându-se între cele două companii și rugându-i să cadă la înțelegere. Însă unii dintre ei fură uciși în zăpăceala creată.

Când încăierarea celor amețiți de băutură se transformă în revoltă, baronii își trimiseră cavalerii să înăbușe luptele, însă apariția călăreților în armuri n-a fost suficientă pentru a pune capăt conflictului. Toți galezii au sărit în ajutorul camarazilor lor care fuseseră împresurați și la fel au făcut și englezii, până când jumătate din pedestrași se băteau unii cu alții. Englezii erau mult mai numeroși, astfel că galezii fură alungați din tabără. Fugiră într-o pădure din apropiere,

lăsând în urma lor aproximativ o sută de morţi pe iarba plină de resturi din butoaie.

Edward privi înspre locul bătăliei din apropierea porţilor preceptoriului. Se lăsa seara, iar soarele arunca în jur o lumină roşie. Fusese săpată o groapă, iar morţii erau aruncaţi acolo. De Warenne îi aduse un mesaj din partea galezilor, care îl ameninţau că vor trece de partea scoţienilor. Edward răspunse furios, spunând că duşmanii lui pot face ce cred ei de cuviinţă, căci oricum avea să-i zdrobească curând pe câmpul de bătălie. Însă simţi cum îl cuprinde disperarea, şi începu să tremure, deşi era o seară toridă. O singură decizie greşită şi ar putea pierde şi ultima fărâmă din autoritatea sa şi aşa ştirbită.

Chiar atunci se întoarse Anthony Bek, călărind pe drumul către preceptoriu împreună cu războinicii săi din St Cuthbert, urmăriţi de soarele arzător.

Edward văzu carele pline cu lăzi şi butoaie pe care le aducea compania şi se duse în întâmpinarea lor. Speranţele sale crescură când episcopul de Durham ajunse la porţile Templului şi-i aduse la cunoştinţă victoria sa asupra celor două castele. Acesta aflase de la cineva din Edinburgh că navele cu provizii ajunseseră în cele din urmă la Leith, încărcătura având să ajungă la ei cât de curând. Însă cele mai bune veşti erau acelea că iscoadele lui Bek văzură inamicii. Wallace şi armata sa se aflau la numai douăzeci de kilometri depărtare, la sud de Stirling, în apropiere de Falkirk.

Falkirk, Scoția
22 iulie 1298

Aerul era nemișcat, nu se simțea nicio adiere. Armata engleză își ocupa pozițiile în fața unui pârâu îngust. Dincolo de el, pe coastele înclinate ale unei zone mlăștinoase, Wallace își dispunea trupele în formație de luptă. Era trecut de zece dimineața, iar soarele strălucea din plin, cerul senin părând complet lipsit de culoare.

Din pădurile care înconjurau mlaștinile ieșeau pedestrași cu sulițe lungi de peste trei metri și jumătate. Urmând ordinele lui Wallace și ale generalilor săi, coborâră pantele și se adunară în patru mari cercuri. Soldații de la margine îngenuncheară de îndată, lăsându-și un genunchi în iarba mică și fixând sulițele cu celălalt, capătul cel gros în pământ, iar vârful ascuțit îndreptat în afară, ușor înclinat. Cei din spatele lor stăteau în picioare, având și ei lăncile îndreptate spre înainte, astfel încât falanga ajunsese să acopere în întregime colina. Între cercuri se aflau companii de arcași, iar în spatele pădurii de lănci și săgeți era cavaleria scoțiană. Alături de Wallace și de oamenii săi mai erau și câțiva conți și lorzi, însoțiți de companii de cavalerie, însă nobilii rămâneau totuși o forță mult mai mică în comparație cu oamenii din popor care alcătuiau cercurile.

Soldații priveau agitați înspre inamicii care se dispuneau în formație de luptă în apropierea pârâului, însă cu toții rămaseră fermi pe poziții. Aproape întreaga Scoție fusese eliberată. Acum și aici aveau

mult mai mult de pierdut decât avuseseră în acea zi de vară din urmă cu un an de pe dealurile Ochil, dar și mult mai mult de câștigat. Dacă ar fi putut să-i învingă pe englezi încă odată, chiar sub ochii nemilosului lor rege, ar fi fost ultima lovitură de care ar fi avut nevoie.

Wallace se duse în fața lor, strigând pentru ca toți soldații să-l audă. Le ridică moralul, îi umplu de energie și-i făcu să creadă cu tărie în țelul lor. Apoi, în cele din urmă, rânjind sălbatic, le spuse:

– *V-am adus aici, în ring! Vreau să văd dacă știți să dansați!*

Drept răspuns se auziră uralele puternice ale oamenilor.

Când strigătele scoțienilor de pe coline ajunseră până la tabăra engleză, Edward se uită peste umăr. Strânse din dinți, însă nu făcu nici un fel de comentariu atunci când le ordonă comandanților să-și ocupe pozițiile. Englezii se îndreptară către companiile lor privind cu atenție pârâul și coastele dealului care se ridica dincolo de el. Wallace alesese câmpul de luptă foarte bine; avea să lupte de pe o poziție mai înaltă și având pădurea ca refugiu. Ei aveau să atace în pantă și cu un curs de apă în spatele lor. Însă, în ciuda acestui dezavantaj, soldații lui Edward erau dornici de luptă. În afara numărului impresionant de pedestrași, armata lor era compusă din alte patru regimente de cavalerie, în fruntea cărora se aflau conții de Lincoln, de Norfolk, de Hereford și episcopul de Durham.

Acestea erau suplimentate de cavalerii lui John de Warenne și de templierii aflați sub comanda lui Brian le Jay. Mai erau o unitate de călăreți din Gasconia și o mulțime de companii mai mici, conduse de baroni și lorzi care fuseseră chemați la arme de datoria lor feudală. Edward avea sub comanda sa aproape o mie de gărzi regale, cu toții îmbrăcați în veșminte stacojii, culoarea stindardului său.

După ce Bek adusese vești în privința zonei unde se aflau scoțienii noaptea trecută, toate disensiunile din tabăra engleză se risipiseră. Galezii se întorseseră în tabără protestând printre dinți, fiind atrași de promisiunea că vor avea ce mânca. Știind unde se află inamicii, armata părăsise Templul Liston odată cu lăsarea întunericului. Era trecut de mijlocul verii, însă nopțile încă erau răcoroase și armata ajunsese până în apropiere de Linlithgow când Edward ceruse ridicarea taberei. Soldații, așezându-se pe iarba caldă, începuseră să vorbească între ei în așteptarea bătăliei, pregătindu-se pentru a doua zi: își strângeau armurile, verificau săbiile și arcurile, se rugau. Chiar înainte de răsăritul soarelui plecaseră iarăși. Ajungând lângă Falkirk, zăriră liniile de suliți pe dealul din apropiere. Știind unde se află inamicul, Edward ceruse ca întreaga armată să se oprească pentru rostirea rugăciunilor de dimineață. Dădu ordin apoi ca ultimele provizii să fie împărțite trupelor, însă generalii erau atât de nerăbdători să lupte, încât refuzaseră și, în ciuda foamei care îi deranja pe toți, insistară să continue marșul.

La sunetul trompetelor, cavaleria englezilor începu acum să înainteze, caii acestora fornăind și tropăind zgomotos. Trecură pârâul lăsându-se pe spate atunci când animalele coborâră malul și intrară în apa mâloasă, apoi urcară în grabă pe celălalt mal și începură să meargă la trap. Având atenția îndreptată către scoțienii de pe colinele din față, cavalerii nu văzură pământul mocirlos dinaintea lor până când primele linii de cavaleri nu ajunseră la el. Caii lor se scufundară cu ușurință în mâlul negru, mascat mișelește de iarba înaltă și de florile sălbatice. Cavalerii strigară uimiți și înfricoșați când caii se speriară și începură să se arunce în față, căutând pământ mai tare, adâncindu-se însă tot mai mult în noroi. Bărbații se agățară cu disperare de șeile cailor în vreme ce aceștia se străduiau să înainteze în mâlul lipicios. În tot acest timp, scoțienii de pe coline făceau glume pe seama lor și râdeau văzând cât de ușor căzuseră în capcană.

Privindu-și trupele risipite, Edward dădu pinteni calului său, Bayard, și trecu dincolo de pârâu, strigându-le ordine comandanților săi. Încet, avangarda se retrase din noroi. Episcopul Bek, care călărea alături de oamenii săi în zona dintre pârâu și mlaștină, le spuse tuturor că pământul era ceva mai tare înspre est. O altă companie, în fruntea căreia se aflau conții de Hereford și de Norfolk, descoperi că același lucru era valabil și înspre vest. Scoțienii tăcură când cavaleria engleză se regrupă și o apucă spre stânga și spre dreapta, înconjurând zona în care se aflau ei.

– Arcaşi! strigă Wallace din vârful colinei, stând în şa.

Arcaşii scoţieni, aşezaţi între formaţiunile de lăncieri, îşi pregătiră săgeţile şi lansară două dâre negre înspre armatele reunite ale englezilor care ocoleau cercurile şi se îndreptau către Wallace şi liniile de cavalerie. Spre deosebire de arcaşii galezi, ale căror putere şi acurateţe puteau propulsa o săgeată prin armura soldaţilor, arcurile mai scurte ale scoţienilor nu aveau forţa necesară pentru a străpunge apărătorii metalice ale englezilor. Câţiva cai fură loviţi de săgeţile acestora, însă pentru fiecare om ucis, alţi o mie se lansau în atac, prinzând viteză după trecerea de vârful colinei, în drumul lor către cavaleria scoţienilor. Soldaţii lui Wallace fură cuprinşi de teamă văzând hoarda de soldaţi îmbrăcaţi în armuri care veneau ca un val înspre ei, ţinându-şi lăncile îndreptate înainte. Când o parte din ei îşi întoarseră caii şi o luară la goană înspre pădure, Wallace le strigă să rămână pe poziţii, însă curajul celor care rămaseră nu fu suficient. Scoţienii aflaseră pentru prima oară cât de puternică putea fi şarja cavaleriei englezeşti.

Englezii se izbiră de ei precum un zid de oţel, nimicind şubreda lor linie de apărare, măcelărindu-i pe cei care le stăteau în cale şi gonindu-i pe ceilalţi. Scoţienii fură puşi pe fugă. Ţăranii care compuneau cercurile de suliţaşi priviră înspăimântaţi cum îi abandonează comandanţii lor, adăpostindu-se în pădure, acolo unde copacii făceau imposibilă intrarea englezilor pe caii lor de luptă. Nu mai rămăseseră decât

Wallace și o mână de oameni. Văzând că bătălia din vârful colinei fusese pierdută, galopară nebunește către infanterie. Wallace descălecă și-și aruncă securea, apoi apucă o suliță și se alătură oamenilor din prima linie a uneia dintre formațiuni, strigând ordine până ce răguși, în vreme ce cavalerii englezi se întorseseră, fugărindu-i pe arcașii scoțieni. Pedestrașii priviră neputincioși cum arcașii fură izolați în urma atacului cavaleriei, care îi urmări de-a lungul colinei ca pe niște iepuri fricoși. Gonind, cavalerii strigară cu bucurie când primii dintre ei loviră cu săbiile sau cu lăncile arcașii, camarazii din spatele lor trecând cu caii peste cei răpuși, înfigând trupurile în pământul negru, în vreme ce copitele animalelor rupeau oasele și spinările acestora de parcă ar fi fost niște crenguțe. În mai puțin de cincisprezece minute, tot ce mai rămăsese din armata scoțiană erau cele patru uriașe formațiuni de lăncieri care se pregăteau să întâmpine atacul englezilor care se învârteau în jurul lor.

– Rămâneți pe poziții! strigă Wallace în vreme ce cavalerii se aplecau asupra lor. *Rămâneți pe poziții!*

Aflându-se la adăpostul pădurii, Will se aplecă în șa ținându-și respirația atunci când englezii atacară formațiunile de lăncieri. În primele secunde, Will nu reuși să înțeleagă ce se întâmplă; nu se vedea decât o pată de armuri, culori și mișcare, apoi aerul fu străpuns de strigătele cailor și oamenilor. Scoțienii rezistaseră, iar englezii intraseră direct în lăncile lor. Cavalerii își întoarseră caii și se retraseră, lăsând în

urma lor o mulțime de camarazi morți ori în agonie. Caii fuseseră străpunși cu vârfurile lăncilor și se prăbușiseră la pământ, zdrobind sub ei călăreții ori aruncându-i în desișul de sulițe. Când cei răniți încercară să se ridice în picioare, scoțienii din rândurile următoare îi înjunghiară, ucigându-i. În jurul lui Will se auziră murmure de ușurare când își dădură seama că formațiunile respinseră atacul.

– Unchiule!

Will se întoarse și-l văzu pe David călărind alături de Adam. Ambii erau năduși.

– Ești rănit, spuse David privind brațul lui Will.

Tunica îi era ruptă, iar cămașa de zale de dedesubt fusese zdrențuită într-o linie zimțată prin care se putea vedea carnea sfâșiată. Un cavaler englez îl prinsese în timpul atacului, tăindu-l cu sabia.

– Voi supraviețui. Will îl privi pe Adam. Conții unde sunt?

– Majoritatea au fugit, luând și cavalerii cu ei. Au luat-o prin pădure, înapoi către Stirling. Au spus că n-are niciun rost să-și piardă viața aici. *Jigodiile!* scuipă Adam.

Will se uită printre copaci la ce mai rămăsese din cavaleria lui Wallace, care se împrăștiase în pădure după șarja englezilor. Cu toții îi priveau pe dușmani cum se aruncau asupra formațiunilor de lăncieri. Erau mai puțin de cinci sute de călăreți. Jumătate dintre ei erau răniți, unii de moarte, iar o treime rămaseră fără cai.

– Să sperăm că formațiunile de lăncieri vor rezista. Căldura va slăbi atacul englezilor. Dacă oamenii noștri

îşi vor menţine poziţiile, cavalerii vor trebui să se retragă mai devreme sau mai târziu.

– Şi dacă nu vor rezista? întrebă Adam.

Will nu răspunse. Îşi întoarse privirea spre pedestraşii aşezaţi în cerc.

Din când în când, englezii lansau câte un nou atac asupra formaţiunilor de lăncieri, tot mai frustraţi de faptul că erau respinşi şi pierdeau oameni şi cai. Aruncau securi şi lănci înspre pedestraşii din formaţiuni, însă chiar dacă murea câte un om, cei din apropierea lui se strângeau imediat, aşa cum fuseseră instruiţi de Wallace. Curând, în mijlocul fiecărei formaţiuni zăceau o mulţime de arme engleze.

Nu peste mult timp, se auziră trompetele şi cavalerii se retraseră mânioşi. Will, privind cu atenţie din rândurile cavaleriei ascunse la marginea pădurii, văzu cum comandanţii se îndreptară către stindardul stacojiu al lui Edward, ridicat undeva în partea dreaptă a câmpului de bătălie. Se gândi că regele e acolo, mergând printre soldaţi, şi simţi un ghimpe în inimă. Scoţienii din pădure tăcură dintr-odată, în vreme ce arcaşii galezi îşi ocupară poziţiile pe colina din faţa cavaleriei înfrânte. Îşi fixară ţintele şi traseră.

Săgeţile căzură asupra formaţiunilor cu viteză nimicitoare, trecând prin haine şi armuri, perforând braţe ridicate şi gâturi, izbindu-se în capete şi piepturi, aruncându-i pe spate pe cei loviţi. Încet, dar sigur, apărură goluri în formaţiunile circulare. Răsună pentru a doua oară o trompetă, iar cavaleria engleză îşi începu atacul.

– *Dumnezeule, nu*, murmură Will, văzând că lăncierii o luară la goană înspăimântați. Wallace se afla printre ei, la fel și Gray și alți o sută de bărbați care li se alăturară pe parcursul ultimului an. Însă cel mai grav lucru era acela că Simon era acolo. Fără să gândească, îmboldit doar de inimă, Will își împlântă călcâiele în burta calului și ieși din pădure.

Nu era singurul care făcuse asta. Văzându-și camarazii în pericol, grupuri de câte douăzeci de cavaleri ieșiră și ei din pădure, David și Adam aflându-se printre ei. Câțiva cavaleri englezi se rupseră de corpul principal al armatei și o apucară înspre ceata de călăreți care coborau pe coastele dealurilor, însă majoritatea își îndreptară atenția asupra lăncierilor care spărgeau rândurile. Masacrul începu imediat, englezii ucigându-i fără milă pe scoțienii puși pe fugă, mulți dintre aceștia îndreptându-se chiar spre mlaștina în care încercaseră să-i atragă pe dușmani. Oamenii se împotmoleau în mâlul negru, lipindu-se de el ca niște albine în miere.

Brian le Jay strigă mânios la patru scoțieni, rotindu-și sabia. Nu fu atent la pământul din față, iar calul său călcă într-o băltoacă și maestrul scăpă sabia din mână. Unul dintre scoțieni, mergând de-a bușilea prin mlaștină, apucă sabia care căzuse în apropiere. Văzându-l pe maestrul templier că se chinuia să-și mâne calul care se scufundase în mâl până la abdomen, scoțianul se apropie de el cu sabia în mână. Le Jay îl văzu. Își scoase piciorul din scară, trăgând afară cizma din noroiul lipicios, și-l lovi pe soldat.

Mişcarea dezechilibră şi mai mult calul, care se răsturnă pe o parte, trăgându-l şi pe Le Jay după el. În acelaşi moment, scoţianul ridică sabia şi o înfipse în gâtul lui Brian le Jay.

Will îşi îmboldi calul către formaţiunea din partea stângă a câmpului de luptă, acolo unde ştia că se află Simon, călărind furios şi respirând greu prin deschizătura coifului. Îşi fixă privirea asupra masei de oameni, fără să observe călăreţul care venea înspre el. Simţi imediat o lovitură puternică în partea laterală a calului. Animalul se ridică pe două picioare şi se prăbuşi, aruncându-l din şa. Se lovi de pământ şi se rostogoli de câteva ori, pierzându-şi coiful.

Când se opri, ameţit, Will se întinse pe spate, gâfâind, cu faţa la soarele strălucitor. Se întoarse, gemând, iar când se săltă şi se sprijini în mâini, îl văzu pe atacatorul său întorcându-şi calul şi venind iarăşi înspre el. Clătinându-se pe picioare în vreme ce se ridica şi-şi trăgea sabia, Will văzu, înainte de a se lăsa pe vine cu gândul de a sări din loc, o pată roşie pe mantia albă a cavalerului, realizând că era un templier. Sări într-o parte, făcând un arc de cerc cu sabia şi reteză picioarele din faţă ale calului. Animalul se prăbuşi înainte, aruncându-şi călăreţul peste cap. Cavalerul căzu cu un zgomot puternic şi rămase nemişcat. Fără să-i dea posibilitatea de a se ridica, Will sprintă către el şi vârî iute sabia prin fanta pentru ochi a coifului, apăsând cu putere. Ţâşni sânge, iar corpul bărbatului se zvârcoli câteva secunde, până când Will trase sabia şi se prăbuşi în iarbă.

Zgomotele bătăliei și ale măcelului păreau să se estompeze, în vreme ce Will îl privea atent pe templier, a cărui mantie albă se îmbiba cu sângele ce se scurgea de sub coif. Dintr-odată, Will se așeză în genunchi, și-l privi pe bărbat, curios să vadă dacă nu cumva era cineva cunoscut. Îi stătu inima în loc când îi trecură prin fața ochilor chipurile lui Robert și al lui Jacques, ba chiar și cel al lui Hugues, cu toate că niciun cavaler francez, darămite Marele Maestru, nu se afla pe câmpul de luptă. Înainte să vadă chipul celui mort, își auzi numele strigat de undeva din apropiere. Se auzi tropăitul unui cal. Will se ridică. Când se întoarse, văzu un alt cavaler templier care se apropia vijelios cu sabia scoasă, voind probabil să-și răzbune fratele. Will își ridică iataganul pentru a bloca lovitura. Sabia reflectă razele soarelui în ochi, apoi se auzi un sunet metalic și își simți mâna răsucită, dată într-o parte. La sfârșit, simți o ciudată stare de ușurare. Cavalerul își continuă drumul, iar Will se învârti pe loc. Căzând, privi iataganul din mâna sa. Era frânt. Apoi pământul se apropie cu repeziciune și se izbi de el.

16

Câmpul de bătălie de la Falkirk, Scoția
22 iulie 1298

Cerul, pământul, sus, jos; toate lucrurile erau deformate. Gura îi era plină de sânge și pământ. Vru să scuipe, însă nu mai avea salivă. Își simțea corpul sfărâmat și-l durea capul. Aproape auzea cum îl doare.

Will își înfipse mănușile în pământ și se ridică în mâini, apoi se chinui până când reuși să stea în patru labe, amețit și îngrețoșat. Aerul nemișcat era încărcat de o duhoare îngrozitoare, greu de respirat. Își dădu seama de la ce vine mirosul când îi reveni vederea. Colina pe care se afla era plină de cadavre. Soldații erau sfârtecați și hăcuiți, reduși doar la niște bucăți de carne. Membrele lor, de care rămăseseră agățate câteva fâșii de haine, zăceau pe lângă trupuri în cele mai ciudate poziții. Capetele separate de corp priveau în gol către cer. Un bărbat din apropierea lui era pe jumătate îngropat în propriile sale măruntaie care

ieşiseră printr-o tăietură de pe abdomen. Will simţi un gust amărui în gură şi reuşi cu greu să-şi ţină echilibrul când începu să vomite. Ştergându-şi gura cu mâneca sfâşiată, Will auzi iarăşi sunetele ca de ciocan care-i îngreunau capul. După câteva secunde, îşi dădu seama că de data aceasta se auzeau din exterior. Veneau de peste tot.

De-a lungul colinelor, soldaţii englezi călcau peste cadavre ucigându-i pe cei răniţi, hăcuind trupurile cu săbiile şi securile lor ca şi cum ar fi fost lemne de foc. Cavaleria îi hăituia pe cei care supravieţuiseră şi încercau să ajungă în pădure. Will îşi aminti că-şi îmboldise calul înspre formaţiunile de lăncieri când acestea se spărseseră, revăzu atacul templierului asupra sa, apoi cum căzuse de pe cal. Apoi... Se întoarse, căutându-şi prin iarbă iataganul. Îl găsi sub el. Ridicându-l, se uită prostit la sabia care se termina brusc la nici măcar treizeci de centimetri de mâner. Întorcând-o pe cealaltă parte, îşi aduse aminte că cineva îl strigase chiar înainte ca al doilea templier să-l lovească. Recunoscând vocea aceea simţi un pumn în piept. David. Băgându-şi sabia ruptă în teacă, o luă înainte, chinuit de durere. Mergând de-a buşilea printre cadavre, Will fu izbit de mirosul îngrozitor al morţii. Ici-colo, cei peste care trecea se mişcau, zvârcolindu-se în agonie. De câteva ori nimeri cu mâna în ceva lipicios şi curând mănuşile sale deveniră roşii. Cineva îl apucă de încheietură, speriindu-l.

Ochii sticloşi ai soldatului îl priveau atent.

– Te rog, ajută-mă. Nu-mi mai simt picioarele.

Will privi în josul corpului către locul în care ar fi trebuit să se afle picioarele. Se termina chiar sub bust.

– Îmi pare rău, spuse el cu voce groasă, trăgându-și mâna.

Înaintând, auzi în jurul său țipete și scâncete. Rândurile soldaților englezi care înaintau de-a lungul colinei erau tot mai aproape.

Înnebunit de ce vedea în jurul său, începu să ridice de păr capetele oamenilor pentru a se uita la fețele lor. Unii fuseseră sfărâmați și erau plini de sânge. Soarele îl ardea în ceafă și peste tot în jur muștele bâzâiau deasupra celor morți sau aflați în agonie. Will se opri. La câțiva pași mai în față se afla un cal al cărui cap zăcea nemișcat. Peste crupa animalului era un bărbat solid cu părul vâlvoi și năclăit de sânge. Adam. Când se apropie de el, Will văzu craniul zdrobit al acestuia. Se lăsă în genunchi, simțind cum îi scad puterile. Cineva îl apucă de tunică. Se întoarse repede și-l văzu pe nepotul său, plin de sânge, însă întreg, chiar în fața ochilor săi.

David clănțănea din dinți.

– Am încercat să-l trezesc, spuse el, privindu-l pe Adam. Mi-a salvat viața.

– Trebuie să plecăm, mormăi Will, ridicându-se în picioare.

– Vreau să-l găsiți pe maestru. Cine l-a văzut ultima oară?

Când auzi vocea aceea puternică, Will privi în depărtare la cel care călărea pe un cal de război. Cu toate că bărbatul purta un coif care îi ascundea părul

și o parte din față, Will ar fi putut recunoaște vocea aceea oricând. Era Edward. În jurul lui se aflau alți câțiva soldați, printre care și un templier.

David trăgea de el.

– Will, haide!

Templierul se îndrepta către trupul celui pe care îl omorâse Will. Mantaua albă a cavalerului ucis contrasta cu hainele maro-gălbui ale scoțienilor.

Pentru moment, Will rămase țintuit locului, privind când la cavalerul mort, când la rege.

David îl trase de mână.

– *Will!*

Templierul se îndrepta către fratele său fără să le dea vreo atenție, însă unul dintre bărbații din preajma regelui îi văzu pe cei doi scoțieni și dădu pinteni calului, scoțându-și sabia.

Brusc, Will începu să se miște, împingându-l pe David înainte.

– Fugi! strigă el, auzind copitele care loveau cu putere pământul din spatele lor.

– *Stai!*

Când se auzi ordinul, Will se împiedică de cadavrul unui lăncier și căzu în genunchi. Cavalerul se ridică în șa și trecu pe lângă el în galop.

– Îi vreau vii! Aduceți-i la mine!

Ridicându-și capul, Will văzu că însoțitorii regelui descălecau și se apropiau de el cu săbiile scoase. Călețul îl ocoli, blocându-i retragerea lui David. Simți cum e tras înapoi, înspre rege. Îl auzi pe David cum se zbate și apoi un strigăt de durere.

Edward se ridica deasupra lui, stând în șa. Will văzu uimire în ochii cenușii ai regelui.

– Maiestate!

Edward se întoarse, privindu-l furios pe cel care intervenise.

Un soldat purtând un tabar stacojiu se apropie de el.

– L-am găsit pe maestrul templier. Se pare că s-a înecat în mlaștină.

– Foarte bine. Încetați căutările. Edward îl privi pe Will, apoi le făcu un semn celor care îi țineau pe el și pe David. Aceștia sunt prizonierii mei.

Colegiul dominican, Stirling, Scoția
28 iulie 1298

Cineva deschise ușa și împinse cu piciorul un castron de lemn. Jumătate din conținut se scurse pe podea.

– Poți să mănânci și de pe jos, câine! spuse o voce.

După ce se închise ușa, Will se târî până la castron. Câteva boabe de grâu pluteau în apă. Luă una câte una boabele care căzuseră în mizeria de pe jos și le puse înapoi în castron. Apucându-l cu ambele mâini, se îndreptă către peretele opus, acolo unde soarele încălzea pietrele cenușii. Grâul era amar, însă aceasta era prima masă de câteva zile încoace și fiecare boabă îi dădea puteri. Când termină, duse castronul la buze și bău, apa care îi udă gâtlejul uscat fiind cea mai plăcută senzație imaginabilă. După ce linse ultimele picături, dădu

cu limba de o crăpătură de pe fund. Privind-o cu atenție, văzu că se întinde pe toată lungimea castronului. Îl apucă bine și forță cele două bucăți până reuși să le despartă, rămânând cu două jumătăți zimțate. Nu era cine știe ce, dar măcar era ceva.

Băgă cele două jumătăți ale castronului în găleata pe care i-o dăduseră ca să-și facă nevoile, și apoi se rezemă cu spatele de zidul rece. Nu mai avea pe el decât nădragii. Armura, tunica, ghetele și sabia frântă, toate îi fuseseră luate pe câmpul de luptă de lângă Falkirk. După ce Edward plecase, fusese bătut de două gărzi regale îmbrăcate cu veșminte stacojii, pumnii acestora lovindu-l peste rănile pe care le primise în timpul bătăliei. Un al treilea soldat îl ținuse pentru a-l împiedica să se apere, iar atunci când îl aruncaseră într-un car era aproape inconștient. Îl văzu pe David zăcând și el nemișcat și pe alți câțiva bărbați în aceeași stare. După aceea, nu-și mai amintea mare lucru, până când armata engleză ajunsese la Stirling.

Will simțise mirosul înțepător al fumului înainte de a intra în oraș, trezindu-se din amorțeală. Deschisese ochii încleiați din pricina sângelui și se uitase afară din carul care se zdruncina. Stirlingul fusese distrus. Casele construite pe stânca de sub cetate arătau ca niște cochilii arse, printre ele ridicându-se ca niște fantome fâșii de fum. Zidurile cetății se înnegriseră în urma incendiului. Ascultând murmurele soldaților nemulțumiți, Will se simți din nou încrezător. Dacă ceea ce vedea nu era lucrătura englezilor, atunci scoțienii trebuie să fi fost cei care făcuseră asta. Se părea că fusese mâna lui

Wallace și se rugase ca acesta să fi fost un semn că supraviețuise bătăliei. Era sigur că Wallace nu se afla printre scoțienii luați ca prizonieri, dintre care doi muriseră și fuseseră aruncați la marginea drumului. David dormea sau era inconștient. Will ar fi vrut să se întindă către el, dar nu îndrăznise. În loc de asta, rămăsese nemișcat în vreme ce avangarda își făcuse intrarea în Stirling.

În vreme ce restul armatei epuizate de marș campase pe câmpiile din jurul orașului în ruine, Edward și generalii săi ocupaseră singura clădire rămasă neatinsă de flăcări: un colegiu aparținând dominicanilor. Will fusese scos din teleagă și târât înăuntru. Clădirea era părăsită, cu toate că se vedeau unele semne că ar fi fost locuită de curând: un sac de grâu uitat pe coridor, a cărui cusătură era tăiată, un coif zăcând într-o încăpere goală, strălucirea ștearsă a unei monede. Fusese dus într-o cameră de la cel de-al doilea cat, care, bănuia el, trebuie să fi fost una dintre temnițele călugărilor. O fereastră cu zăbrele dădea înspre mănăstire. Soldații îndepărtaseră singurele piese de mobilier: un pat de lemn, un cufăr și un scăunaș. Apoi îl bătuseră și-l lăsaseră să zacă într-o baltă de sânge, cu ochii ațintiți asupra crucifixului de pe perete.

Credea că asta trebuie să se fi întâmplat în urmă cu două zile, deși nu era sigur. Durerea puternică îl făcea să nu mai conștientizeze trecerea timpului și nici să poată reține ceea ce se întâmpla în jurul său. Lumea devenise un loc dinăuntrul său. Plutea pe mările ciudate din mintea sa delirând, iar insulele care apăreau din când în când reprezentau și mai multă suferință.

Le cunoştea pe toate, dar păreau să fie atât de îndepărtate una de cealaltă. Zvâcnetul din capul său era la mare distanţă de delicata agonie pricinuită de pocnetele degetelor ori coastelor rupte. Mâncarea aceea, chiar dacă fusese puţină, îl făcu să fie iarăşi lucid şi atât rănile, cât şi gândurile sale deveniră mai limpezi. Întâi de toate, se gândea la David. Cu o noapte în urmă, agăţându-se de zăbrelele de la fereastră, îl strigase încetişor, sperând ca nepotul lui să fie într-una din celulele alăturate. Însă nu-i răspunsese nimeni pentru a-l linişti. Will fusese atât de apropiat de Wallace şi de oamenii lui pentru atât de mult vreme, încât tăcerea de acum i se părea de nesuportat. Rămas singur cu gândurile sale, privat de orice lucru care ar fi putut să-i atragă atenţia, acestea strigau dinăuntrul lui, torturându-l.

El era de vină pentru faptul că nepotul său se afla acolo. El era cel care îşi dusese familia în Selkirk, în căutarea rebelilor. El era cel care părăsise Templul fără să-i adreseze vreun cuvânt lui Simon, camaradul său de încredere atât de mulţi ani, care venise să-l caute din prietenie şi pentru că-şi făcea griji pentru el, şi pe care îl tratase ca pe un nimic. Oare trupul lui Simon zăcea plin de viermi pe câmpul de luptă de lângă Falkirk? Şi ce era cu templierul pe care îl omorâse, al cărui chip va rămâne ascuns sub viziera coifului? Oare şi el se afla acolo sau fusese îngropat împreună cu ceilalţi fraţi ai săi? Poate că era Thomas, unul dintre ultimii membri ai Anima Templi. Poate ucise pe cineva care făcea parte din Frăţie. Chipurile tatălui său şi al lui Everard îi trecură prin faţa ochilor, privindu-l acuzator. Le înşelase

încrederea. Renunţase la jurămintele depuse şi la îndatoririle sale, la fraţii săi. La fiica sa.

Se deschise uşa. Will nici nu avu timp să-şi ridice privirea înainte de-a fi apucat de braţe şi ridicat în picioare.

Intră regele Edward. Armura şi coiful fuseseră înlocuite de un veşmânt purpuriu şi de o coroană de aur. Soldaţii îl aduseră pe Will în mijlocul camerei. Unul dintre ei îl lovi cu sălbăticie în spatele picioarelor, forţându-l să îngenuncheze. La semnul regelui, se îndepărtară amândoi.

– Ieşiţi.

– Maiestate, prizonierul... începu unul.

– Nici măcar nu poate sta în picioare. Ieşiţi.

Soldaţii făcură o plecăciune şi ieşiră. Edward privi în jos către Will, apoi se duse la fereastră, lăsându-l îngenuncheat.

Chiar dacă era chinuit de durere, Will îşi simţi muşchii încordându-se. După atâţia ani, hăituit, *obsedat* de posibilitatea aceasta, era acum singur cu duşmanul său. Îşi mută privirea către găleata în care se aflau cele două jumătăţi crestate ale castronului, scufundate în urină.

– Ai privit în afara celulei tale astăzi? Will nu răspunse, iar Edward se întoarse. Ar fi trebuit. Se construieşte ceva foarte interesant acolo.

Will îşi aminti loviturile de ciocan pe care le auzise începând de dimineaţă. Vrând să-şi conserve energia, nu se ridică.

– Ştii ce e?

Will fu străbătut de o puternică senzaţie de greaţă, dar reuşi să-şi păstreze chipul impasibil.

– Cred că o spânzurătoare. Nu mai vorbise de mult, iar vocea sa guturală se auzi ca o șoaptă.

Edward se întoarse și se apropie de el.

– Ai văzut vreodată ce se întâmplă cu un om care este spânzurat, Campbell? Nu e foarte plăcut. Fața se face roșie, apoi vineție și se buhăiește îngrozitor. Limba iese printre dinți și se umflă. Ochii se deschid într-atât de mult, încât ai impresia că sunt gata să iasă din orbite. Iar gâtul se întinde cam atât și Edward își depărtă mâinile pentru a-i arăta cât. Totul poate dura până la o jumătate de oră. În tot acest timp, se golește vezica urinară, apoi intestinele. Ultima umilință pe care o îndură doar bărbații e aceea că li se scoală cocoșelul și ejaculează, inevitabil. Și toate astea sub ochii mulțimii care asistă. Îl privi atent pe Will. Te pot scuti de o astfel de soartă.

Will își ridică privirea, apoi pufni.

– N-o să mă lași să plec viu de-aici.

– Nu. Dar îți propun o moarte nobilă: o execuție rapidă prin decapitare, în schimbul îndelungatei torturi de la spânzurătoare. Îți *voi* oferi această variantă dacă îmi spui de ce ești aici, în Scoția.

Will privi în jos pentru a-și ascunde uimirea. Crezuse că printre cei care știau că dezertase se număra și Edward. Singurul motiv pentru care n-ar fi putut afla era să nu-l mai fi contactat pe Hugues după întâlnirea din Londra. Ceea ce era posibil: Edward fusese preocupat de evenimentele din Flandra și din Scoția în perioada aceea. Întrebarea era dacă s-ar fi putut folosi de asta în avantajul său. Încercă

să gândească cu mintea sa încețoșată, însă Edward vorbi din nou.

– De ce ești aici? Răspunde! Te-a trimis Templul ca să iei legătura cu Wallace? Ordinul lucrează împotriva mea?

Gândurile lui Will se limpeziră. Edward nu știa că el părăsise Templul, ba chiar mai mult de atât, se îndoia de loialitatea Ordinului. Se întrebă ce se întâmplase de se ajunsese la asta. Oare Hugues își schimbase părerea și pusese capăt alianței? Sau era vorba despre altceva? Se gândi la răspunsul dur pe care îl dăduse regele atunci când îi fusese anunțată moartea lui Brian le Jay. Poate că nu toți maeștrii erau de acord ca Ordinul să-l ajute pe Edward în acest război.

– Îți voi spune tot ce vrei să știi, spuse el încetișor, dacă îl vei lăsa pe cel care era cu mine să plece.

– Cine e? Un alt cavaler? Edward era disprețuitor. Să-i dau drumul ca să le raporteze totul maeștrilor lui? Nu sunt prost. Veți muri amândoi. Singura alegere pe care o poți face e cum se va întâmpla.

– Atunci nu vei afla niciodată motivul pentru care mă aflu aici. Will își ridică privirea, încrezător în sine, acum că aflase că David era încă în viață. Știu ce s-a întâmplat în Honfleur, Edward. Regele își miji ochii, însă Will nu-și dădu seama dacă o făcuse pentru că fusese surprins de ce știa ori din pricina felului batjocoritor în care îi rostise numele. Oricum ar fi fost, furia din ochii lui Edward îl făcu să se simtă satisfăcut. Știu că ai încercat să furi bijuteriile coroanei, încredințate nouă de tatăl tău. Știu că l-ai obligat pe Garin să fure Cartea

Graalului. Știu că te-ai folosit de Everard la fel cum ai făcut-o și cu Hugues. Știu totul despre trădarea ta.

Edward se întoarse spre el.

– Nimic nu mai contează. Datorită inspectorului vostru, Jacques de Molay mi-a dat tot ce am vrut, atunci când am vrut. Glasul îi era înveninat. Oamenii mei au estimat în jur de zece mii de morți pe dealurile de lângă Falkirk. Orice i-ai fi spus lui Hugues de Pairaud, orice știe nu are niciun fel de importanță. Nu am nevoie de Templu. Îi pot distruge pe scoțieni și singur. Am demonstrat asta. Baronii îmi vor oferi tot sprijinul lor.

– Iar când războiul se va fi încheiat, crezi că Ordinul va fi mulțumit că-i vei fi jucat pe degete pe toți? Crezi că nu vor avea nicio consecință faptele tale? Faptul că ai trădat Anima Templi?

Edward râse.

– Consecințe? Templul e terminat. Prostul acela de Pairaud s-a rugat în genunchi să-l ajut ca să-l reconstruiască! Vremea cavalerilor s-a sfârșit. Acum a venit vremea regilor. Ochii săi scăpărau. Vremea imperiilor.

– Până și cel mai mare dintre regi poate fi victima unui om plin de determinare. Și tu ești doar un muritor.

Edward încremeni.

– Asta e? murmură el. De asta ai venit aici?

Adunându-și puterile, Will se întinse înspre găleată.

Chiar în momentul în care își vârî mâna înăuntru, Edward strigă după gărzile sale. Când Will se aruncă asupra regelui, se deschise ușa și intrară doi soldați. Mâna lui desenă un semicerc în aer, ținând strâns

ciobul. Regele se dădu înapoi, iar marginea zimţată trecu la câţiva centimetri de gâtul lui. Gărzile se năpustiră la Will şi-l trântiră de perete.

Will scoase un strigăt când coastele rupte se frecară şi scăpă ciobul din mână. Durerea aceea dispăru curând, fiind înlocuită de o mulţime de alte dureri mai mici care îi străpungeau corpul când cei doi soldaţi începură să-l lovească cu pumnii.

– *Destul!*

Cu ochii încărcaţi de lacrimi, Will îl văzu pe Edward venind înspre el.

– Vreau să rămână în viaţă, spuse regele repede. Când va fi să moară, vreau să treacă prin toate chinurile posibile. Nu e de-ajuns să moară prin spânzurare, adăugă el, mărindu-şi ochii cenuşii. Aşa e prea repede. Făcu câţiva paşi. Înainte de a muri pe eşafod îmi voi pune oamenii să te taie. Îţi voi lega încheieturile de cai care vor trage până când îţi vor disloca braţele. Totuşi, nu vei muri. Ajunsese acum aproape faţă în faţă cu Will, al cărui cap era ţinut în spate de soldatul care îl trăgea de păr. Vei fi întins pe o masă, ca să te vadă toţi. Un spectacol. Acolo, vei fi tăiat pe lung, de la gât înspre vintre, şi fiecare organ va fi scos şi ars în faţa ochilor tăi. Abia după ce ţi se vor întâmpla toate astea îţi vor fi curmate suferinţele din viaţa asta. Iar în cea viitoare, acesta va fi doar începutul.

Will văzu şiroaie de apă murdară prelingându-se pe obrajii lui Edward. Îşi dădu seama că atunci când îl atacase cu ciobul îl împroşcase şi cu urină. Râse, dezvelindu-şi gingiile însângerate.

Când își recăpătă cunoștința ceva mai târziu, era întuneric, iar bucata de cer pe care o vedea prin fereastră era plină de stele. Will rămase nemișcat, așteptând să-și revină. Îi luaseră găleata și bucățile de castron; singurele lucruri rămase erau cei patru pereți goi și crucifixul. Bravada cu care îl înfruntase pe Edward dispăruse de mult. Acum nu simțea decât un profund sentiment de disperare. Se condamnase pe sine și pe David la cea mai cruntă moarte. Avea să moară cel mai probabil mâine, cu sufletul pătat de o mulțime de păcate și fără să-și poată cere iertare. Jurămintele pe care le făcuse în fața lui Dumnezeu fuseseră încălcate, iar ultimele cuvinte pe care i le adresase Edward încă mai răsunau ca niște sentințe în mintea sa. Singura speranță, deși slabă, era ca regele să fie într-atât de atent la cum să-l facă să sufere încât să dea mai puțină atenție chinurilor lui David.

Will se târî până la zid. Înfigându-și unghiile pline de sânge în piatră, se ridică în picioare și apucă crucifixul. Îl trase cu unghiile și se lăsă jos, strângându-l la piept.

– Doamne, iartă-mă, căci am...

Deși încă își mai mișca buzele, nu mai rosti niciun cuvânt. Nu era pregătit să le rostească. Era nevoie de atât de multe cuvinte înaintea acestora; trebuia să se căiască.

Privi ușa. Aveau să-i dea din nou mâncare înainte de sfârșit. Edward avea nevoie ca el să fie conștient în timpul torturii, să simtă durerea. Își bătea joc de sine însuși, întrebându-se cum avea să învingă soldații înarmați când abia putea să meargă, însă dădu la o parte

grijile acestea. Luând decizia să nu-i dea lui Edward satisfacția de a-l vedea murind în chinuri, se târî cu greu până la ușă, sprijinindu-se de ea. Avea să-și câștige libertatea luptând ori să moară în timp ce încerca să facă asta. Ochii i se tot închideau și capul îi cădea în piept, dar îl ridica imediat, chinuindu-se să învingă oboseala, însă, în ciuda tuturor eforturilor, adormi.

Se trezi speriat. Ochii săi, îngreunați de somn, priviră întredeschiși înspre ușa închisă, apoi se făcură mari când auzi mai multe bufnituri. Auzi o altă izbitură înăbușită, de data asta chiar în ușă. Will se ridică pe lângă perete, ținând crucifixul ca pe un pumnal. Se deschise ușa și apăru capul cuiva. Lovi cât de tare putu cu crucea din lemn, iar silueta care voia să intre se prăbuși la pământ strigând și ridicându-și o mână pentru a se apăra de următoarele lovituri, în vreme ce Will trecu peste el, îndreptându-se către coridor. Înainte să treacă de ușă, un braț uriaș îl apucă de gât, tăindu-i respirația și glasul. Fu forțat să intre înapoi în celulă și văzu o parte din chipul acoperit de glugă al celui care-l ținea, apoi începu din nou să lovească cu crucifixul. Cel care îl prinsese de gât îi strânse încheietura și Will scăpă crucea dintre degetele sale înțepenite. În același timp, își dădu seama că bărbatul îi rostea numele printre dinți. Gluga fu dată pe spate și Will desluși în semiîntuneric chipul lui William Wallace. Bărbatul din prag, care se ridică în picioare ținându-se de cap, era Gray. Pe coridor se vădeau siluetele întunecate ale altor bărbați și strălucirea armelor.

– Cum... începu Will.

Wallace dădu din cap.

– Mai încolo. Adam e aici?

– Adam?

– Ei ştiu că e vărul meu, spuse Wallace nerăbdător. L-ar fi adus împreună cu ceilalţi prizonieri. Gray mi-a spus că l-a văzut lângă tine pe câmpul de luptă.

Will şovăi.

– Adam e mort, spuse el după o scurtă pauză.

Wallace îl privi fix.

Se auzi vocea lui Gray din pragul uşii.

– Să mergem!

Wallace îl conduse pe Will către coridor, ţinându-l cu o mână pe după mijloc.

Printre cei care îl salvaseră, Will îl recunoscu pe irlandezul Stephen. Mai erau şi câţiva dintre prizonierii care fuseseră în aceeaşi teleagă cu el. Păreau să fie într-o formă destul de bună şi primiseră arme. Trupurile soldaţilor englezi care păzeau celulele erau îngrămădite pe podea.

– Staţi, spuse Will. L-au prins şi pe David. Trebuie să-l...

Se opri când văzu alte două siluete ieşind de după o uşă din partea cealaltă a coridorului. Una era David, plin de vânătăi, însă reuşind să meargă pe picioarele sale, deşi şchiopăta. Celălalt era Simon. Grăjdarul îl privi, apoi acoperi umerii goi ai lui David cu mantia sa. Înainte ca Will să poată spune ceva, fu împins pe coridor. În fruntea lor se afla un bărbat în haine de călugăr.

Când coborâră scările în spirală, Gray le atrase atenţia să nu se împiedice de soldatul care zăcea mort

la capătul lor. Deschiseră niște uși și ieșiră afară, alergând de-a lungul unei poieni scăldate în lumina stelelor și trecură pe lângă spânzurătoarea ridicată în centrul curții interioare. Lațurile negre atârnau nemișcate. În spatele lor se auzi un strigăt și apărură trei gărzi regale. Două dintre ele veniră după ei prin pasajul arcuit. Cel de-al treilea intră înapoi pe ușă și continuă să strige, dând alarma. Wallace îi dădu drumul lui Will, care se împiedică și fu cât pe ce să cadă, fiind însă prins de Simon. Wallace își scoase sabia din teaca de pe spate și îi atacă pe cei doi. Liniștea fu spartă de zuruitul oțelului și de țipetele altor soldați.

– Repede! strigă Gray, conducându-i printr-o arcadă care ducea către niște trepte ce coborau.

Will simți un miros stătut de mâncare veche și-și dădu seama că se îndreptau către bucătăriile mănăstirii. Strânse din dinți și se agăță de brațul lui Simon. Wallace venea alergând în urma lor. Din sabia lui picura sânge. Luă o torță de pe perete. Se auzi dangătul unui clopot.

Parcurseră bucătăriile în mare grabă, Stephen oprindu-se să împingă un sac cu grâne în fața ușii. Călugărul îi conduse către o cămară de depozitare. Gray deschise o trapă din podea. Wallace sări înăuntru cu torța și Will văzu că dedesubt se deschidea o gaură neagră. Se vedeau câteva butoaie și podeaua din pământ bătătorit. Săriră jos cu toții, apoi, ridicându-și brațele îl traseră înăuntru pe Will. Aproape că se sufocă, copleșit de durere, apoi simți că-și pierde cunoștința.

În apropiere de Perth, Scoția
5 august 1298

– Putem vorbi?

Wallace privi în spatele său, apoi continuă să ațâțe focul cu un băț. Un buștean carbonizat se sfărâmă și deveni cenușă.

– Nu credeam că vei mai putea merge pentru o bună perioadă de timp.

– Nu sunt chiar atât de grav rănit. Will se așeză pe unul dintre buștenii aranjați în jurul focului și se strâmbă de durere. Wallace ridică din sprânceană. Printre copacii din jur se puteau auzi murmurele celor care vorbeau, însă era prea devreme și majoritatea dormeau încă, îngrămădiți în jurul focurilor. Au scăpat cu toții?

– Nu mai ții minte?

– Doar frânturi. Am înțeles că ne-au ajutat călugării dominicani.

Wallace încuviință.

– De îndată ce s-a aflat că prizonierii au fost duși la mănăstire, au venit călugării și ne-au spus despre tunelul acela. Stânca de sub castelul Stirling e plin de astfel de tunele, majoritatea naturale, însă unele dintre ele au fost săpate pentru a putea fi folosite în caz de pericol. Una dintre ele duce către colegiul lor.

– A fost un act de curaj din partea lor să-și asume un asemenea risc.

Wallace ridică din umeri.

– Ne erau datori. Mănăstirea era singura clădire căreia nu-i dădusem foc atunci când am incendiat

oraşul. Din fericire pentru tine. Dacă n-ar fi rămas în picioare, ai fi fost ţinut prizonier în mijlocul armatei engleze şi nu te-am fi putut găsi.

– Îmi pare rău că a murit Adam.

Wallace dădu din cap, însă nu rosti niciun cuvânt.

– Voiam să-ţi mulţumesc, de fapt să vă mulţumesc tuturor. Nu doar în numele meu, ci şi în cel al lui David.

– Speram ca vărul meu să fie şi el acolo. Wallace scrâşni din dinţi. Aruncă băţul în foc, acesta începând să ardă încetişor. Îţi datoram viaţa, Campbell, aşa că nu ai de ce să-mi mulţumeşti.

– Simon mi-a spus că ai ars din temelii şi Perthul.

– După ce vor pleca din Stirling, englezii se vor îndrepta cu siguranţă într-acolo. Singurul lucru pe care îl putem face acum e să pârjolim pământul în faţa lor. Iscoadele noastre le-au urmărit fiecare mişcare. Aşa am aflat că au dus prizonierii în Falkirk. Ştim că englezii au rămas fără proviziile pe care le-au adus navele. Dacă nu le vom permite să-şi găsească adăpost sau mâncare, mai devreme sau mai târziu vor fi nevoiţi să se întoarcă. Wallace privea ţintă focul. Victoria lui Edward nu le va ridica moralul pentru multă vreme.

– El crede că a învins.

Wallace îşi ridică privirea.

– Nu a câştigat. Poate că mi-a măcelărit infanteria, dar cavaleria mea e aproape întreagă.

– Şi conţii?

– Oricât de fricoşi s-au dovedit a fi lângă Falkirk, n-au trecut de partea englezilor. Mai mult decât atât, când eram în Perth am aflat că Robert Bruce va ataca

în curând Carlisle. Wallace își puse palmele late pe genunchi. Degetele îi fuseseră învinețite de inelul mare pe care îl purta. Ridică din umeri. Poate că pe tot cuprinsul Scoției sunt și alții care poartă o astfel de luptă.

Will tăcu. Se gândise mult la asta încă de când își revenise zilele trecute, însă tot nu știa cum să abordeze subiectul cu Wallace.

– Știi că nu ai cum să învingi astfel, spuse el, hotărând că cel mai bine era să fie sincer.

– Am învins la Stirling.

– Nu vor face aceeași greșeală. Ne vor forța să luptăm orbește și vom pierde. Nu așa-l vei învinge pe Edward. Pe câmpul de luptă va fi întotdeauna mai puternic.

– Ce vrei să spui? C-ar trebui să mă dau bătut?

– Vreau să spun că ar trebui să-l ataci altfel. Tratatul cu Franța, continuă Will, înainte ca Wallace să poată răspunde, tratatul pe care l-a semnat consiliul regelui John, mai e valabil?

Wallace încuviință.

– Când am fost numit gardian al regatului i-am scris regelui Filip și i-am spus că mi-aș dori ca relația de prietenie dintre țările noastre, dar și cele comerciale, să continue.

– Atunci folosește-te de el acum. Du-te la Filip și la papă. Cere ajutorul celor care îl amenință pe Edward, al celor care îl pot forța să pună capăt războiului. Acesta e punctul său slab. Will își trecu o mână prin păr. Am înțeles limpede asta când a venit la mine în celulă. Îl cunosc pe Edward de foarte mulți ani, și știu ce poate

să facă. Însă niciodată nu l-am văzut atât de înfricoșat ca atunci când a crezut că Templul e împotriva lui.

Wallace ridică din sprâncene.

– Și e?

– Nu cred, din moment ce Brian le Jay și ceilalți templieri au luptat la Falkirk, însă mi s-a părut că Edward nu era în relații foarte bune cu maestrul englez. Nu-i venea să creadă că am părăsit Templul. Credea că mă aflu aici în slujba Ordinului. Will își privi palmele. Însă oricare ar fi relațiile sale cu Ordinul Templierilor, era limpede că se teme de cei care îi pot amenința tronul. E clar că baronii lui au fost iritați de războiul din Gasconia, iar după ce a fost învins de Filip în Flandra trebuie că s-a străduit mult pentru a le recâștiga încrederea. Faptul că a învins aici impune respect, dar dacă Filip și papa vor pune presiune asupra lui, atunci baronii vor reacționa curând. Amenințarea cu excomunicarea este un instrument foarte puternic. Will își depărtă brațele. Să fii proscris, singur și vulnerabil în fața oricărui atac, toate tratatele să fie suspendate și toate înțelegerile comerciale abrogate: asta poate distruge o națiune.

Wallace rămase tăcut, privindu-l fix cu ochii săi albaștri.

Apropiindu-se de ei, Gray tuși. Scuipă în foc, apoi îl salută din cap pe Will.

– Ești viu deci. Luă un burduf plin cu apă și se așeză. Fratele lui Stephen a murit noaptea trecută, adăugă el, privindu-l pe Wallace. Câți fii ai Scoției crezi că va mai lua Dumnezeu dintre noi?

Wallace nu răspunse. Cei trei rămaseră în liniștea întreruptă din când în când doar de tusea lui Gray.

Văzând că Wallace nu vrea să vorbească în prezența lui Gray, Will se ridică cu greu.

– Îmi pare rău, spuse el, bătându-l cu palma pe frunte pe Gray, acolo unde avea o vânătaie de la crucifix.

– Măcar să-mi dovedești că a meritat să te salvez... frate.

Gândindu-se dacă făcuse cumva vreo aluzie la Christian, Will dădu să se îndepărteze.

– Mă voi gândi la ce-ai spus, rosti Wallace.

Will înaintă încetișor printre copaci, oprindu-se pentru a trage aer în piept. Nu se simțise niciodată atât de slăbit. Câțiva dintre cei pe lângă care trecu îl salutară, însă majoritatea stăteau tăcuți, apăsați de înfrângerea și de masacrul de la Falkirk. Cu toții pierduseră pe cineva drag, camarad ori rudă.

Îndreptându-se către luminișul de la marginea taberei, Will îl văzu pe Simon apropiindu-se de el. Ducea în spinare un sac.

– Când m-am trezit nu te-am mai găsit, spuse grăjdarul, răsuflând ușurat. Pentru câteva clipe, am crezut... Ridică din umeri. Nu mai contează.

– Ce ai acolo?

Simon îi întinse sacul.

– Voiam să ți-o dau atunci când îți vei fi revenit, dar din moment ce mergi deja pe picioarele tale...

Will se încruntă și luă sacul. Uitându-se înăuntru, văzu o curea făcută ghem și o teacă de piele legată de ea. Inima începu să-i bată cu putere. Apucând mânerul sabiei sale, o trase afară, lăsând sacul să cadă.

– Cum ai găsit-o? murmură el, uitându-se atent la sabia ruptă.

– Una dintre celulele în care am căutat prizonieri la mănăstire era goală, însă era o grămadă de haine și arme acolo. Am recunoscut teaca. Nu cred că mai poate fi reparată.

– Nici eu nu cred. Will îl privi pe Simon. Îți mulțumesc. Dădu din cap. Am fost un prost, Simon, un mare prost. Însă vreau să îndrept lucrurile. Mă voi întoarce la Paris. Am vorbit cu Wallace despre o idee de-a mea. S-ar putea să vină cu mine, dar eu oricum mă voi duce, și asta cât mai curând posibil. Cred că aș putea face câteva lucruri acolo, și mai sunt altele pe care trebuie să le fac neapărat.

– Rose?

– Faptul că am părăsit-o a fost cea mai mare greșeală, asta și felul în care te-am tratat pe tine.

Simon își vârî degetele pe sub curea și privi în altă parte, ochii strălucindu-i de bucurie.

– Vrei să vin cu tine?

– Da.

– Și David? Ysenda?

– Ei vor rămâne aici. E posibil ca sora mea, Ede, să se afle în nord. Dacă o vor putea găsi, vor avea unde să se ducă.

– David se va supăra.

– Voi vorbi cu el astăzi, însă trebuie să fac ceva înainte. Will îi dădu sabia. Ține-o tu pentru moment.

Lăsându-i lui Simon sabia lui ruptă, Will își continuă drumul către luminișul de unde auzise rostindu-se

Tatăl Nostru cu o seară înainte. Curând avea să înceapă slujba de dimineață. John Blair avea să fie acolo cu siguranță, spălându-se pe mâini în pârâul care susura prin pădurea de la marginea poieniței.

Preotul se întoarse atunci când se apropie. Îl privi surprins pe Will, apoi îl salută cu o mișcare din cap.

– Bună dimineața, spuse el, îndreptându-se către locul în care Biblia îmbrăcată în piele era așezată lângă o cădelniță fumegândă.

– Aș vrea să mă spovedesc, părinte.

John se uită cu atenție la el.

– Te ascult.

Acolo, la marginea poieniței, Will îngenunche pe iarba dinaintea preotului. John tăcu, ascultându-l pe Will, care la început vorbi încet, poticnindu-se adesea, apoi își rosti spovedania tot mai repede și mai tare. Din când în când, își înghițea cuvintele, nereușind să le rostească, însă îi povesti preotului despre dragostea pentru Elwen, despre încălcarea jurămintelor de cavaler, despre căsătoria secretă și despre nașterea fiicei sale. Îi vorbi despre trădarea lui Garin, despre încercarea eșuată de a o salva pe Elwen din casa cuprinsă de flăcări, despre căderea cetății Acra. Apoi, în cele din urmă, cuvintele pe care le rostea fiind la fel de amare precum fierea, pomeni despre uciderea lui Garin, fostul său prieten, și despre omorârea unui templier în timpul bătăliei de la Falkirk. Când John își puse mâna pe capul plecat al lui Will, iertându-l, păcatele sale, săvârșite de curând ori cu multă vreme în urmă, părură să se risipească precum fumul în lumina aurie din jurul lor.

17

Docurile, Paris
17 septembrie 1299

Era o după-amiază senină și bătea vântul. Păsările de deasupra turnurilor Catedralei Notre Dame zburau cu greu împotriva rafalelor care vălureau suprafața Senei. Frunzele copacilor de pe malurile fluviului, care se legănau în bătaia vântului, începuseră să prindă culorile toamnei. În câteva luni avea să se încheie anul și să înceapă un nou secol.

Will se întoarse către Simon.

– Aici ne despărțim. Zâmbi. Pentru moment.

Grăjdarul privi peste umăr în direcția Templului.

– Mi se pare ciudat să mă întorc acum, după tot ce s-a întâmplat.

– Găsește-l pe Robert. El știe de ce ai plecat în Scoția, așa că-i vei putea spune ce vrei. Dacă te întreabă oricine altcineva, să-i zici că ai fost transferat la Balantrodoch, însă ai fost nevoit să lupți în război.

Simon își umflă obrajii.

– Păi, cred că-i adevărat.

– Oricum nu are importanță. Nu va verifica nimeni. Și chiar dacă ar face-o, la Templul din Anglia e prea multă confuzie după moartea lui Brian le Jay. E posibil ca înregistrările lor să se fi rătăcit, să fi fost făcute greșeli. Will își pune mâna pe umărul lui Simon. Să nu-ți faci griji.

– Tu? N-ai vrea să te întâlnești cu Robert?

Will privi înspre Wallace, care îl strigase. Ceilalți își adunaseră bagajele și așteptau pe chei.

– Va sosi momentul și pentru asta.

Lăsându-l pe grăjdar să-și continue singur drumul pe malul noroios, Will se îndreptă către Wallace, aruncându-și sacul peste umăr.

După ce răspunseră întrebărilor puse de gărzile cetății, cei șase bărbați trecură podul cel mare și ajunseră pe Île de la Cité. Câțiva gură-cască îi priviră lung. Înălțimea lui Wallace atrăgea întotdeauna atenția și, cu toate că tunica și mantia sa de lână erau bine croite, iar cizmele îi erau lustruite, nu putea să scape de imaginea de răufăcător. Părul lung îi era prins la spate, lăsând să se vadă chipul plini de cicatrice. Trecând pe pod pe lângă vânzători de flori și negustori care sporovăiau, Will își dădu seama cât de evidentă era absența lui Gray. Generalul rămăsese în Scoția pentru a conduce armata, iar fără el, Wallace părea brusc singur. Însă în loc să-l facă mai neînsemnat, asta îi conferea o aură de putere care creștea pe măsură ce se apropiau de palatul regal.

Will îi conduse către intrare, trecând printre înaltele ziduri ale Turnului de Argint și ale Turnului lui Caesar. Soldații care străjuiau intrarea priviră cu suspiciune neobișnuitul grup, însă acceptară pergamentul pe care li-l dădu Wallace, pergament purtând sigiliul regelui Franței. În vreme ce aceștia inspectau documentul, Will se uită către deschizăturile din turnuri și-și frecă bărbia. Își răsese barba în dimineața aceea, pe navă. Se îndoia de faptul că s-ar fi putut întâlni cu cineva de la Templu în palatul regal, însă se simțea vulnerabil chiar și așa, și își trase gluga mai în față când gărzile regale le dădură permisiunea să intre în Sala Gărzilor; nu era atât de sigur că va fi iertat pentru faptul de a fi dezertat. În ciuda emoțiilor, era fericit să treacă din nou printre ușile acelea.

După ce hotărâse anul trecut să se întoarcă la Paris, Will așteptase nerăbdător să plece în călătorie, însă Wallace fusese mult mai precaut, voind să facă lucrurile așa cum trebuie. Începuse prin a renunța la poziția de gardian al regatului. Mantia grea și ciudatele veșmintele ale politicii nu i se potriviseră niciodată. Se simțea mult mai bine în sălbăticie, trăind după propriile sale reguli. La scurt timp după aceea, aflaseră că Robert Bruce și un bărbat pe nume John Comyn fuseseră numiți gardieni. Wallace fusese mulțumit de decizia luată.

În timpul acesta, Edward și armata sa continuaseră să înainteze, cucerind cetăți și invadând orașe. Se înregistraseră câteva încăierări minore, iar spre sfârșitul verii soldații începuseră să se răzvrătească, astfel încât

Edward fusese nevoit să se retragă. Câştigase bătălia sângeroasă de la Falkirk, însă plătise scump pentru ea. Scoţienii se bucurau atunci când rapoartele iscoadelor vorbeau despre faptul că soldaţii englezi erau nevoiţi să se hrănească cu cai morţi pentru a supravieţui pe drumul de întoarcere. Războiul încetase pentru moment. Însă nu se terminase.

Odată cu apropierea toamnei, Wallace le scrisese Papei Bonifaciu şi regelui Filip, cerându-le o întrevedere. În primăvara următoare, primise drept răspuns invitaţia de a participa la o discuţie privind viitorul ţării sale, căci John Balliol continua să se afle în custodia lui Edward, iar Scoţia nu avea rege. Wallace îşi încheiase pregătirile pe timpul verii, îngrijorat de zvonurile că între Edward şi Filip avea să se semneze un armistiţiu.

Fuseseră zile ciudate pentru Will, care se confrunta cu un amestec de nerăbdare şi tristeţe, cu toate că durerea profundă pricinuită de faptul că avea să-şi părăsească familia fusese atenuată de primirea unei scrisori de la sora sa mai mare. Misiva trimisă lui Elgin printr-una dintre iscoadele lui Wallace ajunsese în mâinile unui vechi vecin de-al lui Ede, care ştia că se mutase într-o casă din apropiere. Răspunsul plin de bucurie al lui Ede o determinase pe Ysenda să se pregătească imediat pentru călătoria către nord. David acceptase s-o însoţească, însă în ziua plecării îi promisese lui Wallace că avea să lupte în armata lui de îndată ce se va întoarce. Apoi îi strânsese mâna lui Will câteva secunde, fără ca vreunul dintre ei să vorbească.

Alice și Margaret îl îmbrățișaseră pe Will pe rând, însă Ysenda fu cea care îl strânse în brațe pentru cel mai mult timp. După asta, rămăsese de spus un singur adio. Cuvânt pe care îl rostise pe malurile râului ce trecea prin pădurea Selkirk, printre crengile ulmilor strecurându-se lumina aurie a soarelui de seară. Despre cuvintele schimbate între el și Christian nu vorbise nimănui, ținându-le doar pentru sine, închise înăuntrul său.

După ce gărzile regale îi conduseră în salonul de primire, trimițând în grabă un servitor să-l anunțe pe rege că sosiseră, Will rămase în picioare, privind coloanele de marmură și pânzele de mătase ce decorau încăperea. Paji și diverși slujitori ai regelui treceau repede pe lângă ei, unii privindu-l curioși pe Wallace și pe oamenii săi. Încăperea aceasta nici măcar nu exista ultima oară când vizitase palatul, atunci când avusese vârsta lui David. Tresărind, își dădu seama că și fiica sa avea acum aceeași vârstă. După zece minute, prin ușa pe care dispăruse servitorul intră un bărbat slab și galben la față, care veni să-i salute, privindu-i de sus pe toți.

– Sir William Wallace, regele vă așteaptă în apartamentele sale private.

Rose îngenunche în fața ușii, punându-și palma pe lemn cu degetele întinse. Când privi prin gaura cheii, văzând mișcare în cameră, inima îi tresări. Filip se plimba prin încăpere, desfăcându-și bluza. Se înfioră când acesta o dădu jos, lăsând să se vadă cicatricele care îi brăzdau spatele. O auzise într-o zi pe Jeanne

spunându-i uneia dintre țesătoare că atunci când îl atingea era ca și cum venele lui ar fi fost pe suprafața pielii. În timp ce regele lua de pe pat un veșmânt din mătase și și-l trăgea pe el, ea se imagină plimbându-și buricele degetelor peste cicatricele acelea. *Filip cel Frumos*. Își mișcă doar buzele când rosti cuvintele, expirând aerul cald pe suprafața lemnului. Poporul îi dăduse acest nume. Întâia oară miniștrii săi îi spuseseră astfel, însă apoi toți membrii casei regale îi învățaseră numele, repetându-l de fiecare dată când anumiți demnitari veneau în vizită la palat, astfel că acum întreaga Franță îl preluase. Cel mai frumos era să fie rostit în limba franceză. În engleză suna grosolan, iar în italiană, limba pe care o vorbise în copilărie, era comun și prea țipător. În franceză însă, era subtil. Seducător. Puteai șopti cuvintele, lăsând limba să se plimbe peste dinți pentru a scoate sunetele cele mai moi.

Philippe le Bel.

Auzind zgomot de pași pe coridorul din fața camerei sale, Rose se încordă. Privi în spate, gata să sară în picioare dacă mânerul ușii ar fi început să se învârtă. Auzi un ciocănit într-o ușă din apropiere. Privi iarăși prin gaura cheii și-l văzu pe Filip privind în jurul său în timp ce-și punea pe cap coroana, peste părul castaniu-deschis. Rămase în mijlocul camerei, cu mâinile la spate, privind înspre ușă. După o pauză bine calculată, vorbi.

– Intrați.

Rose văzu un grup de bărbați pătrunzând în apartamentul regelui. Guillaume de Nogaret fu cel care intră

primul. Rose strânse din ochi, uitându-se cu repulsie la chipul tras al ministrului, apoi își îndreptă atenția către nou-sosiți. Primul dintre aceștia era înfricoșător de-a dreptul: un bărbat uriaș, pe lângă care până și Filip părea mic de statură. Purta o tunică de lână vopsită și avea o sabie înspăimântător de mare, vârâtă în teaca legată pe spate. Se întrebă dacă nu cumva era William Wallace. De câteva săptămâni umblau zvonuri cum că acest căpcăun al Nordului sălbatic era așteptat să sosească la palat. Îl văzu că face o plecăciune în fața lui Filip, apoi îi întinde mâna, zâmbind ușor, de parcă ar fi fost un vechi prieten al regelui.

Filip privi lung palma uriașă din fața sa, apoi tuși politicos.

– Doriți ceva de băut, sir William? întrebă Nogaret, ieșind în față. Pocni din degete înspre un servitor care se afla lângă ușă.

Uriașul își lăsă mâna să cadă pe lângă corp.

– Mulțumesc.

Momentul de stânjeneală trecu și servitorul începu să toarne vin în pocale.

– Te rog, spuse Filip, făcând un gest către masa de lângă pat, acolo unde fuseseră pregătite două scaune. Cred că ești obosit după călătorie.

Wallace se așeză, luând pocalul pe care i-l întinse servitorul. Rose se uită cu atenție la scaun, întrebându-se dacă avea să reziste sub greutatea lui. Oftă iritată când ceilalți bărbați se apropiară de masă, împiedicând-o să-l mai vadă pe Filip. Trei dintre ei,

îmbrăcați la fel ca Wallace, cu mantii din lână, stăteau cu spatele la ea, însă îl putea vedea pe Nogaret.

Începură să vorbească; rosteau formalitățile pe care bărbații le considerau necesare înainte de a aborda motivul întâlnirii. Ei i se părea că era un fel de duel, fiecare din ei studiind reacțiile adversarului când punea câte o întrebare sau făcea o afirmație, căutându-i celuilalt punctele slabe. Filip, observase ea, era foarte priceput la asta. Însă astăzi nu-și putu demonstra abilitățile, căci uriașul intră repede în subiect.

– Ce este cu tratatul cu Anglia, maiestate? Wallace goli pocalul. Sunt adevărate zvonurile? Ați făcut pace cu Edward?

Unul dintre bărbații care îi blocau câmpul vizual se mișcă de pe un picior pe altul și Rose îl văzu pe Filip privindu-l repede pe Nogaret, înainte ca scoțianul să revină în poziția inițială.

– Văd că veștile trec granițele mai repede decât mă așteptam, îl auzi Rose pe rege. Urmă o pauză. E adevărat, însă vă asigur că nu e decât o pace temporară. Nu intenționez că închei o alianță cu vărul meu. Războiul din Gasconia a luat sfârșit pentru moment, câtă vreme îmi îndrept atenția asupra amenințării imediate pe care o constituie Flandra. Din păcate, Guy de Dampierre continuă să se opună încercărilor noastre de a negocia reunirea teritoriilor noastre.

Rose își mută privirea asupra lui Nogaret, care se posomorâse dintr-odată. În ultimul an, auzise multe discuții despre „problema din Flandra": la cina din sala mare, ieșind din Sainte-Chapelle, ori chiar ascultând

pe la uşi. Ştia că ideea de a anexa teritoriul contelui îi aparţinuse lui Pierre Flote. Nogaret nu şi-ar fi dorit să renunţe la Gasconia după toate eforturile pe care le făcuseră acolo însă, în cele din urmă, cancelarul câştigase disputa. În Guienne şi prin împrejurimi fuseseră lăsate câteva detaşamente, însă conflictele se încheiaseră.

Wallace vorbi din nou, părând uşurat de cele auzite.

– În cazul acesta voi aştepta cu interes discuţia cu privire la viitorul ţării mele, maiestate.

– Poţi rămâne cât vei dori. Prietenii noştri scoţieni sunt întotdeauna bine-veniţi.

– Vă mulţumesc pentru ospitalitate, însă nu pot sta decât o singură noapte. Mâine îmi voi continua drumul către Roma, unde mă voi întâlni cu Sanctitatea Sa, papa. Mă voi întoarce de îndată ce se va putea, iar între timp îl voi lăsa pe unul din oamenii mei să înceapă discuţiile cu Maiestatea Voastră. Wallace îl arătă pe unul din scoţienii care încă stăteau cu spatele către Rose. Bineînţeles, dacă sunteţi de acord.

– Se poate aranja, desigur, dar haideţi să discutăm mai multe la cină. Când Filip se ridică, scaunul scrâşni pe podea. Insist să mă însoţiţi.

Dându-şi seama că întâlnirea luase sfârşit, Rose se pregăti să se ridice, când se auzi strigată. Se uită iarăşi prin gaura cheii, crezând că se înşelase, apoi făcu câţiva paşi înapoi, văzând că unul dintre servitori se apropie de uşă. Sărind pe pat, îşi scoase un pantof. Când servitorul deschise uşa, se prefăcu că şi-l pune înapoi în picior, apoi se ridică, înclinându-şi

capul din respect, dar și pentru a-și ascunde roșeața din obraji.

– Rose.

Își ridică ochii, uitându-se țintă la Filip, care stătea în prag, apoi își mută privirea asupra bărbatului de lângă el. Tânăra păli, recunoscându-l. Era ras și părea mult mai tânăr fără barbă. Însă fața era aceeași. Fu asaltată de o mulțime de sentimente – pierdere, suferință, bucurie și ură.

Din camera regelui răsună vocea lui Nogaret.

– Maiestate!

Filip se întoarse spre Will.

– Ne vom întâlni la cină, spuse el, intrând înapoi în cameră, după care servitorul închise ușa în urma lui.

Rose se lipise de perete când tatăl ei începu să se apropie de ea.

– Ce cauți aici? șopti ea. Will începu să spună ceva, însă ea își ridică mâinile de parcă vorbele sale erau viespi care zburau spre ea ca să o înțepe. Nu. Nu vreau să știu nimic. Nu! Trecu de-a buşilea peste pat când el întinse mâinile.

– Rose, te rog!

Tânăra se opri la ușă și se întoarse, aruncându-i cuvinte urâte în franceză. În același timp, putea fi și limba sâsâiților. O limbă doar pentru injurii și sudalme. Le rosti pe toate pe care le cunoștea, apoi deschise ușa și ieși.

ANUL 1274...

După ani de vărsare de sânge, în Orientul Mijlociu s-a instalat pacea, în parte datorită unei grupări misterioase numite Frăția. Dar unul dintre membrii ei, Will Campbell, suspectează că au fost trădați deoarece dușmanii devin tot mai numeroși și mai puternici...

O CABALĂ...

de negustori lipsiți de scrupule încearcă să reaprindă focul războiului în Țara Sfântă. Dacă uneltirea ar da roade, întreaga lume musulmană ar porni la război împotriva creștinătății. Iar Prințul Edward, un fost membru de încredere al Frăției, promite Papei că va înfige crucea în Ierusalim.

ÎN EGIPT...

Sultanul Baybars este prins în lupta internă pentru putere. Fiul său cel mare, moștenitorul regatului, cade pradă intrigilor vicleanului prezicător Khadir. În timp ce Baybars se pregătește să atace puternicul Imperiu Mongol, Khadir și acoliții săi doresc distrugerea creștinătății o dată pentru totdeauna.

ÎN TIMP CE FIUL SULTANULUI...

complotează împotriva propriei sale familii, cicatricele lăsate de Cruciade încep să se transforme în răni deschise. Încercând să scape din conflictul care amenință să izbucnească și pentru a-și proteja familia, Will trebuie să-și folosească toată inteligența și curajul într-o lume mânată de lăcomie și violență.

ISBN 978-606-579-171-8

9 786065 791718

www.nemira.ro
www.suspans.ro